Leonida Neamțu

BALADA CĂPITANULUI HAAG

EDITURA ALBATROS

Enigma doamnei cu pelerină neagră

Fermecătoarea femeie purta — purtase — o pelerină de catifea neagră. Beneficia — beneficiase — de niște ochi verzi ce ar fi dat de gîndit oricui — chiar și unui negînditor ; de un păr negru, greu, căzut pe umeri. Buzele răsfrînte vorbeau despre senzualitate — însă acesta nu e un deziderat obligatoriu. Cine a spus-o ? Diderot ? Nu sîntem siguri...

Vîrsta ei părea să fie vîrsta unei femei tinere ce intenționează să îmbătrînească foarte tîrziu. Sau deloc. Sau niciodată...

Pînă acum, ceva deosebit ? Nu prea... Atîtea femei frumoase, cu, sau fără pelerine, cu păr negru, căzut pe umeri...

Dar, dar, dar, între acei umeri deosebiți, undeva între omoplat și coloană, sărea în ochi — ca o podoabă de frumusețe ? — o, nu ! — o rană urîtă, aducătoare de moarte.

Însă doamna cu pelerină neagră și ochi verzi încă nu decedase.

Cei ce o găsiseră, la intersecția străzii Pata cu Ghioceilor, din Cluj, au crezut-o moartă, se gîndeau s-o transporte la morgă, se întrebau de fapt unde e morga, pînă ce un automobilist amabil a oprit, opinînd că tînără femeie trebuie dusă mai întîi la Salvare.

Aici, un tînăr stagiar, dr. Stănescu, îi examină cu severitate exagerată pe cei trei ce o aduseseră pe „moartă“ ; nu era un tip impozant stagiarul, dar dispunea de o dicțiune perfectă și de niște ochi stacojii...

— Care din voi e vinovatul ? Şi-n acelaşi timp, profesional, cerceta mîinile şi hainele celor trei, căutînd urme de sînge. Nu existau, — dar asta nu înseamnă cine ştie ce.

Comisarul Maximilian Cornea, şeful Brigăzii a 3-a Criminale din Capitală, un ferches individ subţirel, elegant, spaima asasinilor şi fante recunoscut, unul dintre favoriţii şefiilor, fiindcă înregistra succese acolo unde în mod normal trebuie să te bucuri doar de insuccese, dar, în acelaşi timp persecutat de alţi şefi de concepţii opuse, detaşat la Cluj pentru a reorganiza serviciile după demiterea Chestorului Mălai pentru şperţ, incompetenţă, tîmpenie, acest Maximilian Cornea, cu ochii lui cenuşii de oţel, ochii tuturor poliţailor pricepuţi din lume, (ce să fac ! din această schemă nu pot ieşi — dar pot să ies din altele ?) ceru să vadă rana, mai bine zis locul acelei răni, în principiu aducătoare de moarte. Mult prea decentul dr. Stănescu, stagiarul, se supuse cu o anumită rezervă cererii omului legii, indecentă după opinia sa.

Trase, delicat, pătura şi cearşaful. Era ora 23,30'. Rănita fusese adusă la Salvare în urmă cu 28 de minute. Maximilian Cornea văzu o femeie de circa un metru şaptezeci, relativ înaltă (atenţie !), voinică, dar fără a prezenta urme vizibile de îngrăşare, cu forme categoric apetisante, cu frumoase mîini îngrijite terminate în unghii poleite în ojă palidă, ca soarele cînd apune, cînd se stinge, ca amurgul... Amurgul...

Pe mîna dreaptă, această doamnă cu pelerină neagră (acum era fără pelerină) purta două inele de aur, cu pietre, un diamant şi un saphir. Pe stînga, nimic. Liberă, nemăriti...? O femeie atît de frumoasă ?

Maximilian Cornea îşi aranjă ţinuta şi îşi compuse figura de mare detectiv — cum şi era !

— Dumneavoastră sînteţi liberi, le spuse celor trei care o aduseseră pe doamna cu pelerină neagră, şi vă mulţumim. Indivizii dispărură, dr. Stănescu rămase uimit, el

îi bănuia. „Lasă, îl consolă comisarul Cornea, pe tînărul medic, dacă am nevoie de ei, îi găsesc cînd vreau. Eu cînd vreau, găsesc orice. Iar cînd găsesc, înseamnă că vreau ! Dar poşeta unde este ? Alături de frumoasa doamnă n-a fost găsită nici o poşetă ?“

— Nu, domnule comisar. Cei trei n-au amintit nimic de poşetă. Probabil au subtilizat-o.

— Mă îndoiesc, surîse copoiul. Contradicţie ! Inelele nu i-au fost luate, deşi sînt de preţ, iar poşeta a dispărut. Intenţie de jaf, fără jaf, sau jaf fără intenţie ? Ce părere ai, doctore ?

— Nici una ! Şi nu mă mai chestionaţi ca şi cum aş fi eu inculpatul !

— De ce te enervezi ? Am şi eu clipele mele de infatuare — cine nu le are ? Poliţistul contemplă iarăşi, îndelung, figura femeii. Ciudat, vorbi ca pentru sine, parcă-mi amintesc de ea. Oare unde am văzut-o ? A fost amestecată în nişte scandaluri ?

— Oricine vede, în afară de un poliţist, că o asemenea doamnă nu poate fi amestecată în scandaluri ! protestă medicul, gata oricînd să apere reputaţia clienţilor săi.

Maximilian Cornea nu binevoi să se supere. Ridică din umeri.

— Ce şanse are ? A fost înjunghiată de sus în jos ?

— De unde ştiţi ?

— Ştiu ! Uite ce e, doc ! Pe mine nervii dumitale mă lasă rece, însă are să vină de îndată medicul legist, pe nume Botta. E un om bătrîn care se dezmeticeşte greu, dar cînd se dezmeticeşte... Cu el să nu-ţi dai aere !

— Eu nu-mi dau aere, domnule co... !

— Lasă. Mai multă operativitate !

— Ce aveţi de gînd să faceţi ?

— Să găsesc bicicleta, îl ului pe medic Maximilian Cornea.

— Care bicicletă ? De ce nu criminalul ?

— Pentru că acela care a atacat-o pe clienta noastră a venit cu o bicicletă şi a fugit cu bicicleta. Aşa reiese din cercetarea sumară.

— Dăm poza la ziar ?

— Poza bicicletei ? se miră comisarul.

— Nu ştiţi altceva decît să vă bateţi joc ? Fotografia victimei, ca să aflăm cine e.

— Bravo ! O femeie atît de deosebită ! Avem un milion de mijloace pentru a o identifica ! De ce să ne mai facem publicitate la ziar ?

Medicul rămase cu gura *bee*, comisarul părăsi încăperea, în aparenţă cu totul dezinteresat de caz. Un caz de simplă rutină...

Un foarte tînăr detectiv, pe nume Adrian Mocanu, venise din Capitală însoţindu-l pe şeful Brigăzii a 3-a Criminale care-l considera om de viitor şi-l adusese anume ca să mai înveţe, pentru că un pic de practică în provincie e un galop de sănătate. Aşa considera marele criminalist Maximilian Cornea.

Acest Adrian Mocanu mai rămase puţin cu indignatul medic. Păreau cam de aceeaşi vîrstă, numai că tînărul poliţist rămînea pururi calm, cîtă vreme dr. Stănescu se agita exagerat.

— Nu te şucări pe şef, spuse Adrian Mocanu. Aşa e firea sa... se preface, dar te asigur că ia foarte în serios lucrurile, noapte bună !

Noaptea a trecut cum a trecut, bună, rea, dar a doua zi în gazeta locală, sub titlul „Încercare de omucidere pe strada Pata“, apărea fotografia doamnei cu pelerină neagră, nu o poză „de spital“ ci una „artistică“, un izbutit semi-profil, femeia surîdea, şi surîdea frumos, iar sub acest surîs se insinua un text laconic, decent :

«Doamna Aurora Nicolau, cunoscuţă artistă *miniaturistă*, domiciliată în oraşul nostru pe strada Ghioceilor 51, a fost în cursul nopţii de ieri, aproximativ la ora 23, victima unui atentat. Agresorul, deocamdată necunoscut, a

folosit o *armă albă,* presupunem că un pumnal curbat, provocîndu-i frumoasei artiste (divorţată acum doi ani de dl. Inocenţiu Badea, de prof. arhitect), o vătămare gravă. Victima se află sub îngrijiri atente. Ancheta a fost preluată de cunoscutul detectiv Maximilian Cornea, din Bucureşti, secondat de ajutorul său inspectorul Adrian Mocanu, şi de forţele poliţieneşti locale. Medicul legist Botta a declarat textual : „Vom vedea !“

Cei ce doresc să furnizeze informaţiuni, să-l caute pe comisarul Cornea la hotelul „New-York“ sau la Prefectura de Poliţie. Iscălit : *Informator.*»

Comisarul Cornea s-a culcat în camera sa de la hotel la ora trei dimineaţa, trei şi ceva. Ce a făcut pînă atunci, vom vedea, sau nu vom vedea, în funcţie de necesităţi. La ora şase dimineaţa, comisarul a avut o convorbire telefonică. La ora şapte dimineaţa, tînărul detectiv Adrian Mocanu, folosind unul din procedeele cunoscute oricărui spărgător de clasă medie, intră neauzit în odaia de lux a lui Maximilian Cornea care dormea, sau se prefăcea că doarme.

Adrian Mocanu, ardelean din naştere şi care fusese preferat de către Cornea tocmai fiindcă era ardelean, tenace şi căpăţînos, dar şi iscusit, îi şopti chelnăraşului ce venea tiptil în spatele său aducînd o tavă cu cafea tare, frişcă şi o gustare : „Fii atent, *boy !* Nu face zgomot. Cînd se enervează aruncă în tine cu ce are la-ndemînă, în special cu papucii !“

— În viaţa mea n-am avut şi n-am purtat papuci, ce, sînt scos la pensie ? se răsti comisarul care drakku ştie din ce pricini nu dormea. Bine ! Ce ai în spatele tău, Adrian ? Cafea ? Perfect. Şi mai ghicesc ce ai în buzunar : gazeta de dimineaţă. Iar în gazetă, nătărăii aceia au inserat ştirea cu privire la atentat şi chiar fotografia doamnei cu pelerină neagră. Am ghicit ? Nu ! Am dedus, din mutra ta misterioasă. De unde au luàt fotografia ? Cine le-a fur-

nizat informația ? Vom afla. Dar tu ce ai făcut toată noaptea, puștiule ?

— Am executat întocmai dispozițiile dumneavoastră, domnule comisar !

— Nu mă lua oficial pe stomacul gol. Stimabile, i se adresă ajutorului de chelner. Ești amabil să ne scutești de prezența dumitale ? Și să nu rămîi la ușă, că faci otită medie. Și acum, Adrian, află că eu știu totul din privirea ta, ai grijă să te controlezi, înțeleg să aflu eu totul, dar de ce să afle *oricine* ?

Vanitate de om închipuit ! Adevărul e că figura lui Adrian Mocanu era nepăsătoare și, cum se zice, impenetrabilă.

— Prin urmare, acest ziar ne face un serviciu pe gratis... avem numele doamnei, profesiunea, adresa...

— Am ghicit că veți ghici, spuse, nu fără mîndrie, Adrian Mocanu.

— Sînt cu zece ani mai în vîrstă decît tine... (Mințea comisarul ! Era cu mult mai în vîrstă !) Peste zece ani vei fi ca și mine. Rutină. Blestemata rutină ! Dar, fără ea... Maximilian Cornea examină, fără mare interes fotografia, parcurse rîndurile și declară : „E un fleac !“

Sorbi din cafea și zise :

— Îți dau o jumătate de ceas ca să rezolvi acest fleac. Peste un ceas ne întîlnim la Prefectura de Poliție.

— Perfect. Cîtă importanță acordați acestui fleac ?

— Nici una. Îți pot spune de pe acum ce vei afla... dar rutina e rutină.

Adrian Mocanu își strînse cordonul trenciului, își îndesă pe cap pălăria, fiindcă afară picase o vreme stupidă, și se duse.

Maximilian Cornea luă de pe noptieră schița ce o executase noaptea trecută în lumina încrucișată a două lanterne puternice.

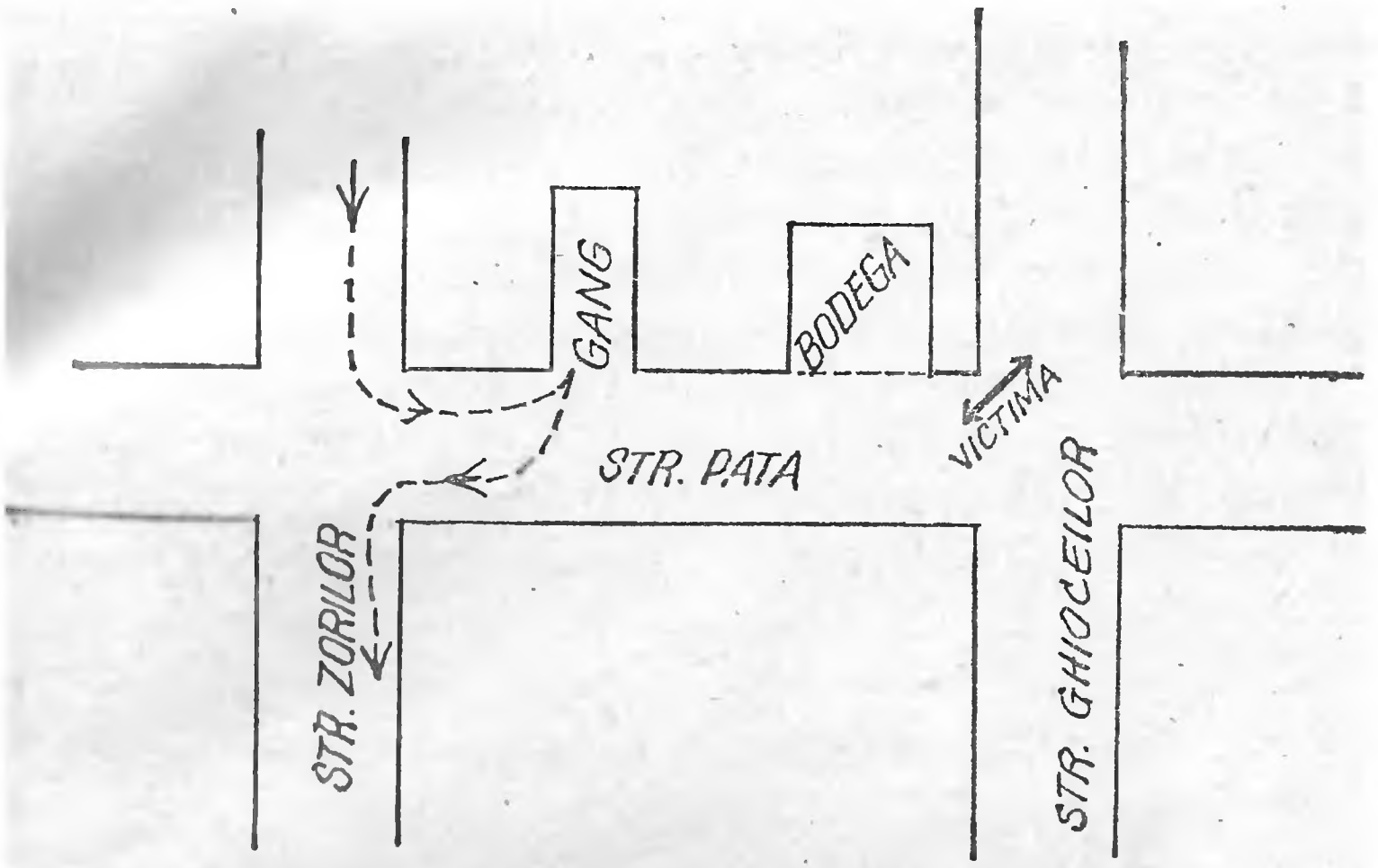

În timpul scrii trecute plouase, lejer. Atentatorul venise cu bicicleta de pe strada Zorilor, se refugiase în gang, aşteptînd apariţia victimei. Dintr-un motiv sau altul, bicicleta rezemată de zid se răsturnase, căzînd în furca stîngă, zdrelind acolo pămîntul argilos, furca zdrelindu-se, desigur, şi ea. Şi iată, apare doamna cu pelerină neagră, Aurora Nicolau. „Bicicliştul“ — e de presupus că bicicleta fusese furată — se ia pe urmele ei, ambii depăşesc bodega „Pantofari“ şi chiar la colţul străzii Pata cu Ghioceilor are loc agresiunea. Victima cade, atentatorul spală putina, nu înainte de a-şi recupera arma, se întoarce în gang, ridică bicicleta răsturnată şi se face nevăzut pe strada Zorilor, dar în direcţie contrară. În principiu, deocamdată, acestea erau doar presupuneri, dar Maximilian Cornea era un tip nesuferit de încrezut şi prea mîndru de flerul său, prea sigur... Şi poate de-aia avea să sufere un prim eşec al carierei sale...

Dintr-un anume punct de vedere, locul faptei nu părea bine ales : nu te pregătești să înfigi brișca-n cineva în preajma unui birt, unde oricînd poți fi surprins ; pe de altă parte, asasinul dovedea un anumit rafinament — rudimentar, ce e drept — ce poate fi mai firesc decît să fie găsit un cadavru în apropierea unei bodegi cam deochiate ?

Această schiță îi sugera comisarului Cornea mai puține idei decît o gumă de mestecat. Dar, ce-și spusese el, în arhivele unui criminalist de seamă trebuie obligatoriu să existe cît mai multe schițe, desene, portrete-robot, alte asemenea spanacuri ce iau ochii și te fac mare în ochii celor cărora trebuie să le iei ochii. Iar Maximilian Cornea ținea cu orice preț să ia ochii !

Comisarul Cornea merse la Poliție și intră prin ușa de serviciu în biroul foarte pretențios al fostului Chestor Mălai. Aici îl aștepta, fumînd dintr-o țigaretă, Adrian Mocanu. El raportă fără să mai aștepte :

— Redactorul șef al gazetei locale pretinde că azi noapte, la ora 0,35, cineva a sunat la ușă...

— O clipă, îl întrerupse comisarul. Pînă la ce oră închide ediția acest redactor șef ?

— Pînă la ora cînd o redeschide !

— Bravo, puștiule ! Mă imiți bine. Mai departe... Deci, cineva a sunat la ușă...

— Da ! Redactorul a sărit din pat, a deschis... nimeni ! Însă cineva vîrîse sub ușă plicul cu informațiile și cu fotografia. Șeful gazetei a sunat la Salvare, i s-a confirmat noutatea, și, ca om de acțiune, și-a pus clopul, pardesiul peste pijama și a fugit la tipografie ca să îndese știrea în foaie. Zicea că oricum cititorii au nevoie și de noutăți interesante. Păi, nu are dreptate ?

— Are ! Altceva ? Ce impresie ți-a făcut ?

— Favorabilă. E un fost tipograf. Cunoaște meseria de la a la zet. Și... dincolo, în sala de așteptare, vă pîndesc trei oameni transpirați și neliniștiți... toți cu ziarul proaspăt în mînă.

— Fierb în suc propriu ?

— Fierb.

— Să mai fiarbă ! Poate iese un rasol pe cinste ! Să poftească doctorul Botta !

Medicul legist Botta, cărunt, în pragul pensionării, intră pășind în vîrful picioarelor, dar nu din cauză că se simțea intimidat de marele criminalist din Capitală.

— Nu vă pot spune nimic, pînă la autopsie, or, victima încă mai trăiește, declară el cu cinism medical. La ora șase am stabilit, după cum știți, primul contact verbal. A spus că nu are dușmani și că nu-și poate închipui ce om i-ar dori moartea...

— Firește că nu-și poate închipui ! Ce damă bine-și poate închipui așa ceva ?

— Și care bărbat bine-și închipuie că nu toate muierile-l adoră ? ripostă cu sarcasm bătrînul slujitor al medicinei legale.

Comisarul încasă zîmbind upercut-ul și întrebă :

— Arma crimei ?

— Credeam că e datoria detectivilor s-o găsească ! Dar cum să găsești un ac în carul cu fîn ? Nu există destui copoi ca să scotocească prin toate bucătăriile din lume !

— Mă iei în balon, doctore ?

— Încerc să te imit, domnule Maximilian, dar cred că ești inimitabil. Am vrut să-mi exprim prozaica părere că e vorba de un cuțit de bucătărie, mare, solid, ascuțit ca briciul...

După acest schimb de complimente, medicul legist se retrase, comisarul rămase posomorît preț de un minut. Fu rîndul lui Adrian Mocanu să cam surîdă.

— Introdu-i, te rog, pe oamenii tăi neliniștiți, puștiule !

— Pe care din ei ?

— La inspirație... adică începînd cu primul de la stînga...

„Primul de la stînga“ se prezenta nervos ca un armăsar în preajma..., altfel slăbuț, spînatec, într-un costum bun, bej, cravată asortată la cămașa bej, ochelari neasortați la nimic și care nu izbuteau să mascheze o cicatrice mare ce pornea de la colțul sprîncenei, se lățea pe tîmplă și trimetea două ramificații pînă la pometul obrazului.

— Dumneata știi să *călărești* o bicicletă ? îl întîmpină comisarul.

— Poftim ? Nu știu... Adică știu... Nu prea bine...

— Ai bicicletă ?

— Nu, domnule. Sînt om serios. Ce vă veni cu bicicleta ? Eu umblu pe jos, sau cu birja, cînd mă grăbesc. Bicicleta... ?

— Mi-a fost sugerată de ochelari. Mă grăbesc. Mă grăbesc, domnule ! Ce vînt te aduce pe la noi ?

— Vîntul cel rău ! Domnule... Chestor ! Sînt maistrul calificat Cheresteșiu Vlase, lucrez la atelierul de ochelari al domnului Rubinștein.:. șlefuitor de lentile fine.

— Am să apelez la dumneavoastră cînd o să-mi fie necesar ! Totuși ?

— O cunosc pe doamna. Omul mai deschide ziarul, la cafea. Doamna Aurora Nicolau...

— Cît de bine o cunoști ?

— Nu atît de bine, cît aș fi dorit, rosti șlefuitorul. Tăcu puțin. Am treizeci de ani, rosti, în sfîrșit, nu am nevastă...

— Eu nu sînt agenție de mariaj ! Ce dorești ?

— Acum un an, spre ghinionul meu, am tras ceva la măsea și am devenit mai curajos decît se cuvine... În drum către casă, am văzut în fața mea o femeie... doamna din ziar. Era singură, eu tot singur, am prins curaj s-o acostez... trecuse de ora zece seara...

— Fii, te rog, mai concis ! Mi-am propus să rezolv cazul pînă la amiază. Mă aşteaptă treburi mult mai presante !

— Vă doresc mult succes, domnule Chestor... eu...

— La mama drakkului, nu sînt Chestor, sînt comisarul-şef Cornea. Vorbeşte !

— Rareori mi se întîmplă să beau... meseria nu permite... Am văzut cele scrise în ziar, m-am gîndit că declaraţia mea vă poate fi utilă. Era tîrziu... ea singură, eu singur...

— Locuieşti pe strada Ghioceilor ?

— Dimpotrivă, domnule comisar, în cealaltă parte a oraşului, pe strada Crişan. Acolo s-a întîmplat... Pe scurt, m-am decis s-o agresez, băutura, fir-ar să fie... Am ajuns-o din urmă, i-am adresat o vorbă, nu o vorbă nepoliticoasă, vă asigur...

— Ce vorbă ?

— Cam aşa ceva : „Pot să vă însoţesc puţin, duduie ?“ Ea a întors un pic capul şi-n aceeaşi clipă am zburat. Mă lovise cumplit, cu pumnul. O femeie ! Am zburat, m-am lovit de ceva, mi-am pierdut cunoştinţa... M-au cules de acolo, plin de sînge...

— Vrei să spui că cicatricea aia urîtă provine de la o lovitură de pumn ? Din pumnul unei femei ?

— Ba nu ! Mă izbise în partea cealaltă a feţei... dar am zburat... cum am spus... şi din cădere m-am lovit de muchia unui burlan... aşa mi s-a explicat ?

— Dar dumneata ce ai zis ? Ce ai declarat Poliţiei ? Cum ai explicat la Salvare ?

— N-am reclamat nimic la Poliţie, ce să le fi spus, că m-a cotonogit o femeie ? Iar la Salvare, ce să le fi zis ? Că băusem şi că probabil nişte golani mi-au căutat price, dar că nu-mi amintesc bine de nimic...

— Dar dumneata ştii exact că te-a lovit Aurora Nicolau ?

— Dacă doamna din fotografie se numește Aurora Nicolau, dacă purta o pelerină neagră, atunci ea m-a lovit.

— Dar de unde știi că aseară purta pelerină neagră ?

— Eu nu am spus că știu ce purta aseară, și n-am spus că era pelerină neagră, dar această doamnă ce plimba deseori pe înserate, sau chiar noaptea mai tîrziu... totdeauna cu o pelerină, fie neagră, fie de altă culoare închisă. Are părul acela frumos, lung, puțin ondulat, cu puțin breton pe frunte, figura fină, de neconfundat...

— Fața fină, dar pumnul mai puțin fin ! Era trecut de zece seara, nu ? În noiembrie, ca și acum. Beznă. Cum de i-ai distins atît de bine figura fină ?

— Nu beznă totală, domnule comisar. Există și un bec pe acolo. Cam chior, dar... Și cred că era o noapte înstelată, cu lună...

— Se poate verifica ușor, și becul, și chiar stelele și luna !

— Verificați, vă rog, poftim. Eu am venit aici de bună voie, ca martor șiii... iată adevărul, domnule comisar... Sînt un om singuratec, timid, și... cum să zic, o remarcăsem de cîtva timp pe doamna cu pelerină neagră... și suspinam în taină după ea. Conștient că nu am nici o șansă. Nu sînt un bărbat șic.

— Ai urmărit-o de multe ori ?

— Am văzut-o de mai multe ori, dar am urmărit-o numai în seara aia, fiindcă băusem.

Comisarul aprinse un trabuc, îl servi și pe Adrian Mocanu ce stătea alături, tăcut, luînd note, sau prefăcîndu-se că ia note...

— Ce bilanț caraghios ! Omul suspină luni în șir după o femeie, iar aia-l schilodește ! Oare ce nu-mi place sau ce nu-mi convine mie aici ? Ia să vedem ! Ai fost în casă, la adorata inimii ?

— Nici măcar în vis. Vă jur.

— Ai încercat să-ți procuri o fotografie de-a ei ?

— Cum aș fi făcut-o ?

— Simplu ! De pildă, urmărind-o la fotograf. O femeie fainâ se pozează des. Şperţuindu-l pe fotograf, poţi obţine...

— Nu mi-a trecut prin cap... eu nu sînt detectiv, n-am fantezie, n-am îndrăzneală...

— Decît atunci cînd tragi la măsea. Perfect. Dar dacă un oarecare din anturajul dumitale ar fi putut să obţină o poză a doamnei cu pelerină neagră, pe care apoi să ţi-o remită ?

— În nici un caz, domnule comisar. Nu prea înţeleg de ce insistaţi atît asupra fotografiei... Eu sînt un singuratec... N-am vorbit nimănui despre sentimentul meu pentru această femeie... nu-mi convine... ar fi caraghios...

— Aşa !? Dar sentimentul s-a transformat în resentiment. Ai început s-o urăşti de la incidentul acela neplăcut...

— Nu. Era în dreptul ei să se apere de un necunoscut, în stare de beţie, ce o acostează...

— Deci, NU resentiment, NU fotografie. În acest caz, cum ar fi să-mi spui că azi noapte ai strecurat un plic sub uşa redactorului gazetei locale... la ora... la ce oră ai fost acolo ?

— E o capcană puerilă, nedemnă de renumele dumneavoastră şi-n acelaşi timp o insultă !

— Bah ! Ce alibiuri ai pentru această noapte ?

— Nici unul. Un om cu conştiinţa curată nu-şi pregăteşte alibiuri.

— Unde ai citit asta ?

— Nicăieri. Dar ştiu că adevăraţii suspecţi au multe alibiuri. Am întîrziat pînă pe la nouă seara în atelier, avem comenzi multe, apoi m-am dus direct acasă.

— Pe la cîrciumă n-ai trecut ?

— Mi se întîmplă foarte rar...

— Nu ţi-a surîs vreo bicicletă pe drum ?

— Domnule comisar, să lăsăm glumele ! Cum să-mi suridă o bicicletă ?

— Așa, să-ți surîdă și să-ți șoptească : „Ia-mă niţel la plimbare, domnule drăguț...“

— Mă acuzați de furt ?

— De furt ? ! Eu, stimabile, sînt șef de Brigadă Criminală, de găinării se ocupă alții... mai mici. În seara trecută ai văzut-o pe doamna Nicolau ?

— Nu ! răspunse agresiv ochelaristul.

— Știi unde locuiește ?

— Am aflat azi, din ziar.

— Ce căuta pe strada dumitale, în cealaltă parte a orașului, strada...

— ...strada Crișan, suflă Adrian Mocanu.

— Pot fi sigur ? Știu că de cîte ori am văzut-o, se plimba singură, pe străzi liniștite. Dar nu pot face nici o afirmaţie definitivă, așa ca să vă facă plăcere ! *Suma summarum,* am văzut-o pe doamna Nicolau de șase sau șapte ori.

— Bine, domnule...

— ...Cheresteșiu Vlase, șopti Adrian Mocanu.

— Da. Acum, după un interogatoriu atît de s t r î n s, cred că ai dreptul la o bere !

Individul, transpirat, se ridică.

— Și ce faceți acum ? Mă treceţi pe lista suspecţilor ?

— Nu intenționam... dar dacă îmi sugerezi !

După ce șlefuitorul de lentile ieși, marele Maximilian Cornea se întinse și oftă.

— Afurisită meserie ne-am găsit, Adrian ! Mai bine ne făceam și noi șlefuitori ! Ce părere ai, care sînt punctele slabe ale acestui ins ?

Adrian Mocanu se scărpină la tîmplă, acolo unde, în ciuda tinereţii, sale, părul începea să se rărească. Răspunse :

— Mai întîi, că a venit nechemat.

— Pozitiv. Și-apoi ?

— Acesta nu e un oraș prea mare... însă oricît de mare ar fi un oraș, dacă te interesează o anumită doamnă, tot afli cine e, unde locuiește, măcar întîmplător.

— Și ai dreptate. Altceva ?

— În bine, domnule comisar ! Următoarea observație este în favoarea lui Cheresteșiu Vlase. Eu nu-l văd înfigînd un cuțit de bucătărie — dacă doctorul Botta nu se înșală — în spatele unei femei... *de sus*, el fiind scund iar ea înaltă.

— Mi de pipe ! zise apostrofînd bătrînii detectivi de altădată. Vai, nu mai facem ca ei. Aia erau niște bărbați ! Fumau pipă !

Iar, ca pentru a se dezice, marele criminalist deschise cu un gest foarte energic mapa neagră din fața sa, neagră ca și paltonul Aurorei Nicolau — mapa nu conținea decît cîteva foi „ministeriale“, absolut imaculate, Maximilian Cornea scrise citeț, pedant :

Lista suspecților

1. Cheresteșiu Vlase (șlefuitor de lentile)
2.

— Te rog sună-l pe ofițerul de serviciu, ceru comisarul, cu toate că butonul se afla chiar în spatele său. Adrian Morariu apăsă pe buton și se ivi of. de serviciu, un detectiv tînăr, pe nume Iuga Martin, om nedisciplinat, plin de inițiative personale, ceea ce la o instituție serioasă nu se cuvine, și, totdeauna, îmbrăcat necorespunzător.

— Domnule Iuga, zise comisarul, aruncînd o privire severă pulovărului „fantezi“ al ofițerului de serviciu, cîți oameni s-au adunat în camera de așteptare ?

— Cinci, dar numărul lor e pe cale de a se mări, domnule comisar.

— De unde știi ?

— M-a făcut mama băiat deştept. M-a înţărcat cu ţuică de Mintiu...

— Nu divaga, te rog ! Aveţi voi aici, spuse comisarul cu un rictus, căci cuvintele impertinente ale of. de serviciu îl indispuseseră, aveţi un birou de reclamaţii, sau în sfîrşit, cum drakku se numeşte, pentru fleacuri, jafuri mărunte... ?

— Ce anume vă interesează, domnule comisar ?

— Dacă s-a furat, ori s-a găsit, o bicicletă, sau cam aşa ceva...,

— Sau cam „aşa ceva“ ?

— Exact. Te rog să nu comentezi dispoziţiile superiorilor !

— Se profilează o zi inutilă, comentă şeful după ce of. de serviciu ieşi.

— Aţi spus că pînă la amiază cazul e rezolvat.

— Puştiule, fii cuminte ! Dacă pînă scara nu operăm o arestare, ne dăm demisia.

— Arestaţi-mă pe mine, propuse Adrian Mocanu. Puneţi-mă pe lista suspecţilor !

— Pe tine ? În fond, de ce nu ? Cine-mi garantează că aseară... ?

Lista suspecţilor

1. Cherestesiu Vlase (şlefuitor de lentile)
2. Mocanu Adrian (insp. la Br. 3-a Criminală din Buc.)

— Adăugaţi-l şi pe suspectul numărul trei, sugera Ad. Mocanu.

— Cine-i acela ?

— Dumneavoastră, domnule comisar ! Cine-mi garantează că aseară... ?

Comisarul păru să fie de acord.

— Ai dreptate. Cine garan... ? Dar surîsul îi îngheţă. Eh, vanitatea de mare detectiv ! Zise : — Să nu mergem

chiar atît de departe ! Acestea sînt documente ce *rămîn*. Ad. Mocanu își ascunse zîmbetul. Intră ! porunci șeful, răspunzînd unei bătăi în ușă, discretă ca o bubuitură de tun. Își făcu apariția un dulap... eroare, un sergent cît un dulap, alături de care cei doi nefericiți pe care-i aducea de guler păreau niște stîrpituri ; în urma lor se ivi și of. de serv. Iuga Martin. Deși scund, el nu părea o stîrpitură, poate datorită nepăsării de pe mutra sa, poate fiindcă trăgea dintr-o țigară, fără să-și ceară permisiunea, într-un loc unde trebuie să-ți ceri permisiune pentru orice.

— Sssă trăiți ! bubui sergentul-dulap. Am auzit că e vorba de o bicicletă și *rap*...

— Nu mai rup ! Nu mă speria ! Nu-s tare de ureche, ia-o mai moale !

— Am arestat suspecții ăștia doi, spuse polițistul, abia observîndu-i timbrul, și am arestat și bicicleta, pentru că...

— Ai arestat bicicleta ? ! Minunat ! Dă-mi un foc, Adrian, nu îndrăznesc să-l rog pe domnul Iuga să-mi ofere un foc, el deja și-a aprins țigara... Merci... De ce ai arestat bicicleta, sergent ?

— Rap... ortez ! Ăsta mai tînăr venea împingînd bicicleta de coarne ! Ăsta mai bătrîn venea și el pe urmele lui și tot la zece pași îi trăgea cîte un picior în tuhăs. Fix la zece pași. Nu e permis, așa că am intervenit și i-am dirijat încoace și...

— Bravo, sergent, liber. Poți pleca și dumneata, Iuga, dar cînd ai chef să mai tragi un fum în spațiul *meu*, te invit. Spațiul *meu* îți stă la dispoziție. Domnilor... relaxați-vă ! Care e povestea dumneavoastră, și a bicicletei mai ales ?

Tînărul, un puști cu obrazul plin de bube și înspăimîntat, tremura. Vîrstnicul, scundac, burduhănos, congestionat, nu arăta semne de spaimă ci de dreaptă mînie. I se terpelise bicicleta cu o seară înainte, dar, cum petrecuse

cu prietenii, nu mai ştia sigur unde o lăsase. Către dimineaţă, limpezindu-se, pornise glonţ la Poliţie, ca să reclame dispariţia preţioasei scule pe două roţi, cînd ce vede ? Chiar pe hoţ, călărind cu mare plăcere scula. I-a sărit în cale, l-a doborît, şi a pornit cu el unde trebuie, trăgîndu-i picioare-n...

— Nu cred că asta e bicicleta în cauză, gîndi Maximilian Cornea.

— Bicicleta mea, domnule Chestor, reveni grăsunul, are un „semn particular“... Un fanion, domnule Chestor-şef, fanionul Olimpiadei din una mie nouă sute şi nu mai ştiu cît..., mi l-a adus un văr, l-am instalat pe apărătoarea din faţă, că e frumos... Olimpiada... şi pot deosebi bicicleta mea de oricare bicicletă din lume !

„Sigur nu e bicicleta în cauză, raţionă Maximilian Cornea. Nu foloseşti o bicicletă cu semne particulare atît de evidente cît eşti pornit pe rele... sau tocmai dimpotrivă... pentru a crea false premise... Dar băiatul ăsta, cu coşuri, care n-a fost încă dus la femei, poate fi bănuit de fapte rele ?“

— Ce ai de spus, tinere ?

— Nu am furat nimic, lăcrimă junele. Bicicleta am găsit-o răsturnată în şanţ... am ridicat-o, să fac şi eu o plimbare... mică... şi...

— Destul. Mergeţi amîndoi la ofiţerul de serviciu, la domnul Iuga. A, iată-l. Ai venit după un trabuc, prietene Iuga ? Ia-mi-i pe ăştia doi de pe cap... să-ţi facă declaraţii complete ! Bicicleta ? Rămîne deocamdată aici ! Taci, domnule ! se răsti marele criminalist către proprietarul bicicletei. Nu ţi-o confisc definitiv ! Domnule Iuga ! Iei „amprentele“ acestei biciclete, adică tot ce poţi lua, şi, mai ales, şi mai exact, *urmele statice* şi *urmele dinamice* ale cauciucurilor, şi să le compari cu *urmele statice* şi *dinamice*, culese azi noapte... — sper că nu vorbim limbi diferite, că înţelegi. Fă şi dumneata ceva folositor pentru societate, domnule Iuga ! Ieşiţi ! Toţi ! Nu. Tu rămîi, Adrian.

Lista suspecților

1. Cherusteşiu Vlase (şlefuitor de lentile)
2. Mocanu Adrian (insp. la Br. 3-a Criminală, Buc.)
3. Tibenschi Gh. (minor) (presupus hoţ al bicicletei)
4. Ţiţel C-tin (proprietar — probabil — al bicicletei)

Fu introdus un nou eventual suspect.

— Numele şi pronumele ! ceru aspru Ad. Mocanu, aşezat la birou, în vreme ce comisarul stătea în picioare, la fereastră, cu o coşuţă de cafea în mînă.

— Badea, Inocenţiu, Corvin.

— După divorţ, soţia dumneavoastră şi-a schimbat de două ori numele.

— Într-adevăr.

— De ce ?

— Poate fiindcă numele ei de fată e hilar : Bâscă. Nepotrivit cu o artistă — aşa cum îşi închipuie că este.

— Îşi închipuie ? În ce constă de fapt activitatea ei artistică ?

Arhitectul, bărbat frumos, încă tînăr, faţă ovală, plăcută, scoase ochelarii de soare, cu totul nepotriviţi pentru acea lună mohorîtă. Încercă să se justifice : „Am ochi foarte sensibili la lumină... fotofobie... sau cam aşa ceva, medicul mi-a re..." „Oare de ce minte ? se întreba comisarul. Ochii negri, aşa cum îi are acest *fost soţ*, nu sînt niciodată sensibili la lumină !"

— Ei, da ! Activitatea artistică a doamnei Nicolau. Nu le-a convenit nici Bâscă, nici Badea, a preferat Nicolau. Ce e drept, sună bine ! Mici sculpturi în lemn, în sticlă, porţelanuri, mici aquarele, flecuşteţe...

— Din ton, înţeleg că nu le apreciaţi ?

— Într-adevăr, nu le acord valoare. Dar cîştiga bine, avea o clientelă snoabă. Cîştiga prea bine pentru ceea ce producea.

— Nu aveţi nici o simpatie faţă de fosta soţie !

— Şi de ce aş avea ? A intentat divorţ împotriva mea, l-a cîştigat, folosind cine ştie ce mijloace...

— Vreţi să spuneţi că a corupt oamenii legii ?

— Nu spun nimic. O femeie dispune de felurite mijloace, dădu din cap, evaziv, domnul arhitect. Eu imediat după divorţ m-am recăsătorit, cu o femeie cumsecade, am un copil, iar acum, în „magazia cu muniţii", se coace al doilea copil, soţia mea se numeşte...

— Ştim cum se numeşte ! îl opri Ad. Mocanu. În fond, de ce aţi venit la noi ?

— Cunosc că în astfel de situaţii, prima bănuială cade pe soţ, sau pe fostul soţ, sau pe amant, sau pe fostul amant. Am venit să vă arăt, punct cu punct, cum mi-am petrecut timpul în seara şi-n noaptea trecută.

— Aţi păstrat vreo fotografie a soţiei... a fostei soţii ?

— Nu ! Nu ! Nu !

— Aţi fost gelos ? I-aţi făcut scene ? Aţi maltratat-o ?

— Aurora era nebună după bărbaţi... cum să nu fii gelos ? Scene i-am făcut, dar nu m-am atins de ea.

— Nebună după bărbaţi ? Interesant ! Am aflat că după divorţ nu a avut nici o legătură. Se plimba totdeauna singurică şi cuminte.

— S-o fi pocăit ! rînji Inocenţiu Corvin Badea. Cuminte ? ! Au ajuns pînă la mine nişte zvonuri tulburi, neconfirmate, în orice caz nu le-am acordat importanţă, fiindcă din clipa divorţului am scos-o pe Aurora din inimă, cum că fosta mea nevastă a fost amestecată în nişte scandaluri urîte, prin localuri publice, sau cam aşa ceva...

— Hm !

— Ce înseamnă „hm", domnule comisar ?

— Aproape nimic, domnule Inocenţiu Corvin Badea... Ce modă să pui mai multe nume copiilor !

— De ce ? Şi dumneavoastră v-ar sta bine Maximilian August Cornea.

— Mă îndoiesc. Știți ceva concret în legătură cu așa-zisele scandaluri ?

— Dacă am știut, am și uitat. Nu-mi păsa. Am spus că persoana nu mă mai preocupa de loc !

— O femeie sensibilă, o artistă, să provoace scandaluri în locuri publice ?

— De unde să știu eu ? ! ridică din umeri arhitectul, gata să plece. Ochii de oțel ai lui Maximilian Cornea se înfipseră în fruntea de intelectual a arhitectului, ai cărui ochi negri, sensibili, clipiră.

— Prin urmare nu ți-ai maltratat fosta soție, domnule Badea ?

— Nu m-am atins de ea !

— Dar ai fugărit-o prin apartament cu un cuțit de bucătărie în mînă ?

— Cine v-a împuiat capul cu asemenea năzbîtii ?

— Da sau nu ?

— Nu, sigur că nu !

— Să fie poftit advocatul, dispuse comisarul Cornea.

— Doctor Chirovici Ovidiu Ioan, doctor în drept, advocat al doamnei Aurora Nicolau, fostă Badea, născută Bănea, în procesul de divorț intentat soțului Badea Corvin Inochentiu.

— În loc, domnule doctor Chirovici Ovidiu Ioan, mormăi cam acru comisarul.

Omul legii — fiindcă și advocații sînt oameni ai legii — extrase din inevitabila servietă inevitabilul dosar. Zise :

— Conform uzanțelor legale, a Procedurii Penale, a dispozițiilor...

— Pardon, domnule advocat ! Nu prea avem timp. Repetă-ne doar ce ne-ai declarat azi-noapte cînd am fost nevoiți să te deranjăm.

— Perfect, acceptă cam jignit Chirovici, dar tot trebuie să citesc... și căută stăruitor prin dosar, găsi foile cu pricina și dădu glas : „... în seara aceleiași zile, în una din crizele sale de gelozie, domnul Badea s-a năpustit asupra

soţiei sale, Badea Aurora, înarmat cu un cuţit. Doar intervenţia decisă a domnului T. şi a soţiei sale, care se aflau în vizită la familia Badea, a împiedecat un deznodămînt tragic...“

— Mulţumesc. Se menţionează ce fel de cuţit era ?

— Totul e menţionat în actele mele. Un cuţit de bucătărie, cu mîner de lemn, cu lama lungă de 15 cm., lată de 2,5 cm., bine ascuţit.

— Mulţumesc. Ce ai de spus, domnule Badea ?

— Totul e o minciună ! Min-ciu-nă !

— Avem mărturia soţilor T.

— Erau prieteni ai Aurorei, puneau la cale desfrîuri, orgii...

— Nu mai exagera, domnule ! Domnule advocat, ce au spus psihiatrii ?

— Experti a psihiatri a stabilit că domnul Badea se afla într-o stare mintală [illegible], în general i s-a nu există scuze pentru...

— Şi „scena cu cuţitul“ s-a repetat ?

— De încă două ori. Dar de data asta, fosta doamnă Badea, actuala doamnă Nicolau, n-a mai avut martori. O dată a scăpat cu fuga, altă dată i-a trîntit soţului în cap una din statuetele sale, ameţindu-l.

— Pasionantă viaţă în oraşul acesta, observă comisarul. Domnule doctor Chirovici, ai fost amantul doamnei Nicolau ?

— Ce calomnie ! Ţineţi cont de vîrsta mea !

— E doar o întrebare de rutină. Doamna Nicolau te-a răsplătit în vreun mod special pentru serviciile aduse ?

— Onorarul obişnuit, domnule comisar, şi o mică atenţie, una din statuetele ei...

— Poate chiar aceea cu care şi-a „ameţit“ sotul.

— Poate. N-am întrebat. Calul căpătat în dar nu se...

— Aşa e : nu se... Vă mulţumim, nu vă reţinem, bă-

mulesc că întreg baroul nu face o mișcare în absența dumneavoastră.

— Dar eu ? Mă reţineţi ?

— Un minut sau două, domnule Badea... Corvin Inocenţiu.

— Sînt arestat ? Să-mi chem apărătorul !

— Nu ești arestat, domnule. Pur și simplu vreau să-i dau răgaz advocatului Chirovici să se îndepărteze... să nu fugi și după el cu vreun cuţit. Lasă, stai liniștit, ia loc acolo, poţi să și fumezi deși nu e voie. Comisarul se aplecă spre Adrian Mocánu : Ce zici, puștiule, pe care din ei îi trecem pe listă ?

— Pe amîndoi, zic. De ce să ne zgîrcim ?

Lista suspecţilor

1. Cherestești Vlase (șlefuitor de lentile)
2. Mocanu Adrian (insp, la Br. a 3-a Criminală Bu.)
3. Ţibenchi Gh. (presupus hoţ al bicicletei)
4. Ţuţi I. Călin (proprietar — probabil — al bicicletei)
5. Badea Inocenţiu (fost soţ al victimei)
6. Chirovici Ovidiu (advocat al victimei în pr. de div.)

— Ei și tu, puștiule, mormăi comisarul, te zgîrcești la tîrfe. Pune-le numele întreg, dacă așa le place lor ! Domnule Badea, poţi pleca.

— Și cum scrie în cărţi, n-am voie să părăsesc localitatea... ?

— Eu nu ţi-am cerut una ca asta,... dar dacă vrei să ţii cont de „porunca manualelor“, ești propriul dumitale invitat !

La ușă, arhitectul se ciocni de Iuga Martin care-i făcu semn să iasă.

— Iuga ! izbucni comisarul. Mi se făcuse dor de dumneata ! Ţi s-au isprăvit ţigările ?

— Vin de la laborator, făcu detectivul. Iată primele

rezultate. *Urmele dinamice* şi *urmele statice* corespund cu urmele bicicletei lui Ţiţei, găsită asupra lui Ţibenschi...

— Pe cîte am priceput, Ţibenschi era deasupra ei...

— Cum doriţi dumneavoastră. E aceeaşi bicicletă, incontestabil ; la capătul stîng al ghidonului se observă o zdrelitură recentă, precum şi urme de pămînt argilos. Am stabilit că e acelaşi pămînt recoltat azi-noapte în gangul de pe stradă Pata. Ceea ce confirmă supoziţia dumneavoastră, cum că bicicleta s-a răsturnat acolo în gang...

— Îmi eşti simpatic, Iuga. Ia spune-mi, ce ai făcut azi noapte ?

— Am fost împreună cu dumneavoastră pe strada Pata.

— Parcă nu te-am observat....

— Recoltam pămîntul din gang, stabileam traseul bicicletei, în timp ce dumneavoastră *dezvoltaţi o teorie*...

— Ia te uită, ironicul ! Dumneata ai recoltat probele ? Cu atît mai suspect ! Dar asta se întîmpla după două a nopţii... Ce făceai pe la ora 23 ?

— Nu pot spune. Mă împiedecă onoarea. Mă aflam cu o doamnă.

— *Ecce homo !* Cu o doamnă ! Singur a mărturisit-o ! Ce ai zice, Iuga, dacă te-aş trece pe lista suspecţilor ?

— Ar fi o cinste pentru mine, ar fi o cinste să mă aflu pe o listă de suspecţi întocmită de dumneavoastră !

— Fii atent, vorbi tînărul Adrian Mocanu către tînărul Iuga Martin. Dacă te pun pe listă, vei fi al şaptelea, or numărul şapte... ştii !

— Şapte ! La şapte cu el, puştiule. Pune-l pe listă. Dacă punem laba pe făptaş, ne consolăm cu lista. Dar îl prindem noi ! Cel tîrziu pînă seara !

— Nu fi prea neliniştit, Iuga, zise Ad. Mocanu. Şi eu mă aflu pe listă, la punctul doi...

— În acest caz presupun că în fruntea listei e chiar domnul comisar !

— Termină cu obrăzniciile, Iuga. Stînga-mprejur ! Trimite-mi cafea. Şi să intre un altul care aşteaptă...

Cafeaua fu adusă de sergentul-dulap care vru să *rap*... ceva, dar comisarul îl expedie. Noul martor, și ultimul, un ins spilcuit la modul cel mai ţipător, avea nas de oriental și chiar mutră de oriental, voce dulceagă și era dubios din cap pînă-n picioare, dar nu suficient de dubios ca să-i pui în cîrcă o încercare de asasinat cu pumnalul. Oamenii de genul ăsta, îl categorisi Maximilian Cornea, și nu se înșela, nu lovesc niciodată cu mîna lor. Îi pun pe alţii să lovească.

— Să trăiţi... Eu sînt Directorul sălii de baluri „Armonia“...

— Așa ! Deţii un post important !

— Toată lumea mă cunoaște... Raab Spiridon Chiril Vasile.

— În sfîrșit unul cu patru nume !

— Mă rog ?

— Nimic. Eu nu te cunoșteam, te rog să mă scuzi ! Ce e cu sala aia unde ești Director ?

— O sală... o săliţă... la un subsol, pe strada Donici, toată lumea...

— ...o cunoaște și te cunoaște. Ce se întîmplă acolo ?

— Nimic... nimic rău. Vine tineretul să danseze... să se mai distreze, înţelegeţi...

— Ai venit să ne inviţi ?

— Mi-aţi face onoare ! Oricînd.

— Cînd, oricînd ?

— Duminicile, sărbătorile legale și-n zilele speciale...

— Care sînt zilele speciale ?

— Cînd domnul Chestor Mălai ne dădea voie...

— Și anume cînd vă dădea voie Mălai ?

— Cum, cînd ? Cînd veneam la el cu o mică cerere...

— O cerere scrisă ?

— Cine să-și piardă timpul să scrie, să citească ? Cerere verbală...

— Se lăsa convins Mălai cu o cerere verbală ?

Directorul sălii de baluri avu un zîmbet de muiere

parşivă. Scoase dintr-o sacoşă mică, dar încăpătoare, două sticle şi un pachet.

— Metaxa ! Iar ţigările te fac fericit de te omoară !

— Dacă nu te chiar omoară ! Haşiş ? Marijuana ?

— De toate, dom şef !

— Şi se lăsa convins Mălai numai cu atîta ?

— Mai vine, dom şef, mai vine... Ne daţi voie ?

— Pe diseară ? Bine. E voie.

— Să trăiiiiţi...

Cînd să ajungă la uşă, comisarul îl întoarse din cale.

— Ascultă... domnule cu patru nume... *Herr Direktor !* Ai venit la mine cu un gînd, dar ţi l-ai schimbat. Care e adevăratul gînd ?

— Eu n-am gînduri ascunse, dom şef ! N-am, să mă...

— Ascultă, şmechere ! Mă aflu de cîtva timp în oraş şi cunosc spelunca ce o ţii. Am şi dansat acolo, da, da, însă nimeni nu mă recunoaşte cînd nu vreau. Ştiu că acolo sub scară vindeţi băuturi, ştiu că recrutezi fete pentru strada Cotita, ştiu că învîrteşti tot ce se poate învîrti, dar eu de găinari nu mă ocup. Nu mă demit. Dar ştiu că o zi înainte de „balurile“ voastre oraşu-i împînzit de afişe boite de pictorul Coreaptă. Ieri n-am văzut nici un afiş şi nici azi. Nu pregăteai pentru diseară nimic, în alt scop ai venit. Ceva ţi-a schimbat intenţia. Te-a speriat mutra mea ? Sînt blînd ca un mieluşel, nu e aşa, Adrian ?

— Chiar şi mai blînd !

— Ei vezi ? Dar nu-mi place să fiu tot timpul blînd ! Îmi spui de ce ai venit, sau te acuz de încercare de mită ? Am aici corpurile delicte ! Te arunc la „mititica“ într-un minut ! Ia spune, ai venit în legătură cu încercarea de omor de pe Pata ?

Borfaşul scoase la iveală ziarul.

— Ghiciţi gîndurile mai bine ca o ţigancă, dom şef ! Domnul Mălai era un om blajin, te înţelegeai cu el... Aşa e, m-am speriat, ziceam că eu, ca om de afaceri, nu trebuie totuşi să mă vîr în încurcături...

— N-am timp ! Ia-o pe scurtătură.

— Dom șef ! Doamna asta din ziar a fost în sala mea. Purta o pelerină neagră, cum scrie la gazetă...

— O doamnă, în vizuina aia infectă ?

— Pardon, la noi se mătură de două ori pe săptămînă ! Vă spun eu că ea a fost.

— Poți să juri ?

— Pot să jur... în proporție de șaizeci la sută... Nu avem aerisire, e cam fumăraie acolo... facem și economie de lumină, ca să se poată ţuca gagiii și gagicile... de aici și *rezerva* mea față de un jurămînt *total*. Dar eu cred că ea a fost... și a provocat un scandal cum n-a mai văzut lumea. A venit destul de tîrziu, cînd lumea era cam pornită... înaltă, în negru, distinsă, cu părul acela de prințesă. Au vrut băieții s-o ia la zbînțîială, dar a refuzat. Atunci, mă întreb, de ce a venit ? Întărîtați, băieții au zis ca s-o scot afară, în dos, ca s-o... cu toții, pe rînd, erau beți, eu nu, dar te pui cu ei ? ! Și au înconjurat-o. Ce pumni ! Ce lovituri ! Directe, sau date cu latul palmei... Dar încasau gagiii, nu ea. A cotonogit jumătate din sală. Ceilalți au fugit, eu m-am ascuns, eu sînt om de afaceri corect, nu mă bat... Și cînd am ieșit din gura de șoarece în care mă băgasem, am găsit sala ca măturată de furtună și m-am apucat de cap...

— Și doamna cu pelerină neagră ?

— Doamna ? Dacă doamnă va fi fost, iar nu diavolul, plecase.

— Ai reclamat la Poliție ?

— Ce să reclam, dom șef ? La mine-n sală se mai întîmplă încăierări, dar mici... face parte din *meniu*, Poliția știe, nu se amestecă, le este și frică... A doua zi, ăia cotonogiți nu-și mai aminteau mare lucru, că băuseră și au zis că e mai cuminte să tacă. Așa am spus și eu. Cine să mă creadă că o muiere a snopit un pluton de găligani ? Asta face faimă rea unui local cinstit...

Pe seară, după o analiză a „listei suspecţilor“, după o verificare a alibiurilor la care au participat cei mai buni oameni, inclusiv Iuga Martin (acesta l-a verificat pe Inocenţiu Badea „omul cu cuţitul“), Maximilian Cornea recunoscu — însă numai în gînd — că se împotmolise. Pe cine să aresteze, măcar de formă ?

Bătrînul medic legist Botta i se adresă cu un zîmbet blazat marelui şef al Brigăzii a 3-a Criminale.

— Pacienta dumitale...

— A dumitale, doctore...

— Ba a dumitale, se încăpăţînă medicul, dă semne bune..., dar eu nu cred că se va însănătoşi.

— Pe ce te bazezi ?

— Toată viaţa, acum fiind la un pas de pensionare, m-am frecat de poliţişti, unii mai buni, alţii mai răi. Din strîmbătura lui Botta nu reieşea în ce categorie-l plasează pe Maximilian Cornea. Fără să vreau, şi categoric împotriva voinţei mele, cu toate că preferam să rămîn doar medic, am devenit un pic detectiv... o, nu unul mare, de talia dumitale ! Profesorul Izbăşescu, la clinica sa a fost transferată „doamna cu pelerină neagră“, e categoric optimist, în cel mult o lună doamna Nicolau are să poată dansa, zice el... dar eu ştiu... simt că în spatele acestei întîmplări se ascunde ceva întunecat şi incredibil... şi că verdictul a fost dat.

— Dar, în fond, îmi reproşezi ceva ?

— Ce poate să reproşeze un obscur medic legist din provincie unui bărbat... desăvîrşit ca dumneata ? ! Nimic. Dar... frumoasa Aurora Nicolau e ca şi în mormînt. *Heute rot, morgen tot.*

NE ESTE DATĂ, DIN FERICIRE, UITAREA. Vanitoşii, ambiţioşiii, trec mai greu peste o înfrîngere, nepăsătorii aproape că n-o bagă-n seamă, sau ştiu să se prefacă suficient de bine.

Maximilian Cornea nu era în stare nici să uite ușor, nici să se prefacă. Mai întîi arse, galben de ciudă, acea ridicolă listă a suspecților iar apoi, la gară, nici nu binevoi să întindă mîna inspectorului Iuga Martin, care-l conducea pe el și pe Adrian Mocanu. Ajuns înapoi în Capitală, nimeri ca un turbat și se răzbună pentru eșecul de la Cluj, înregistrînd succese uimitoare care-i puseră pe gînduri pe cei certați cu legea și... uită cazul Aurora Nicolau. Pînă la urmă, orice fire ai avea, tot uiți... trist dar ade...

Trecu un an, ba nu, aproape un an, peste București tăbări zăduful, muștele, în berării intrau clienții, iar în biroul comisarului Cornea intră Ad. Mocanu.

— Vă caută un moșneguț...

— Un moșneguț ? De ce nu o doamnă cu profil drăguț ?

— Vă caută doctorul Botta din Cluj... cazul doamnei cu pelerină neagră... e pensionar... abia l-am recunoscut. Vreți să-l vedeți ? Trebuie să vreți !

— Cazul doamnei cu pelerină neagră ? Ce e cu tine, puștiule ? Mai lasă-mă-n pace, mi-e cald ! Și ce înseamnă „trebuie" ? Ce ton e ăsta ?

Doctorul Botta era într-adevăr de nerecunoscut.

— Pentru unul ca mine inactivitatea înseamnă un infern ! Simt că mă sfîrșesc curînd... mi-e dor de detectivii mei tîmpiți, sau semi-tîmpiți, de inopinate deplasări nocturne... chiar de cîte o autopsie. La noi, nimeni nu-mi mai acordă atenție, poate cu excepția inspectorului Iuga Martin, dacă vă mai amintiți de el. Și de-aia am venit să-mi caut vechile cunoștințe printre copoii din Capitală, fără să fiu sigur... ba chiar sînt convins că nu, că... — bătrînul medic legist se încurcă în frază, era foarte cald — ... că le face plăcere.

Maximilian Cornea mormăi ceva. Clar că nu-i făcea plăcere ! Eșecul de care uitase — ori își închipuia că uitase — își trimetea acum ecoul. Aprinse o țigaretă și o stinse, tabacul era amar, bătrînul îl scruta cu ochi bătrî-

neşti, dar privirea o avea amară, ca şi tutunul, tristă. „Şi eu voi îmbătrîni“, trecu prin mintea marelui criminalist. Adrian Mocanu încercă să înseninеze atmosfera.

— Vă servim cu o cafea ? Cu ce vă putem fi de folos, domnule doctor Botta ?

— Voi, mie ? se foarte miră acela ? E limpede, cu nimic. Dar eu pot să vă aduc, poate, un mic folos. Ultima mea autopsie... cu trei zile înainte de pensionare... Bănuiţi... ?

— E limpede, se încruntă comisarul. Doamna cu pelerină neagră ! Şi vii aici, doctore, ca o fantomă a erorilor din trecut, ca să ne reaminteşti...

— Din trecutul apropiat, domnule comisar ! N-a trecut nici un an. Ai venit acolo — şi glasul bătrînului se aspri şi Ad. Mocanu se temu de o izbucnire violentă, de mîndrie, a şefului — ai venit acolo ca un fante al succesului, spunînd cui avea chef să te creadă că vei rezolva acel caz ciudat pînă la amiază, apoi pînă-n seară, apoi ai mai încurcat iţele vreo cîteva zile şi ţi-ai luat tălpăşiţa. Cu coada între picioare, dar n-ai s-o recunoşti !

— Iar dacă recunosc, cui îi foloseşte ?

— În orice caz, nu EI. La autopsie am descoperit un fapt curios. Doamna ar fi trebuit să se vindece, dar nu s-a vindecat niciodată definitiv. Rana nu era foarte adîncă, femeia a ieşit de cîteva ori, doar pentru a reveni. Cînd i-am deschis toracele, am descoperit în vecinătatea inimii, acolo unde trebuie să fi ajuns vîrful cuţitului, o cavernă. Nu o cavernă tebece. O cavernă de origine necunoscută. Ei bine, cred că asasinul, nebizuindu-se pe forţa sa fizică, muiase arma într-o substanţă cu efect corosiv, o substanţă leneşă, cu efect întîrziat... poate una din sărurile mercurului, un derivat al arsenului, sau un acid oxalic, clorhidric... după atîta timp nu se mai putea stabili... altfel nu găsesc explicaţia cavernei care în cele din urmă a atins inima...

— Dumnezeule ! Ca-n Shakespeare ! Nu prea-mi vine să cred, doctore. Cînd ai inventat basmul ăsta ?

— Shakespeare e foarte la modă, domnule ! Bătrînul făcu o pauză, își recăpătă respirația. Rosti : Inima dumitale..., păru din nou să-și piardă controlul, picături de sudoare invadară fruntea, Ad. Mocanu îi aduse apă. Din nou își reveni :

— „Dă ascultare înțelepciunii, nu mîniei tale !"... Asta e din Shakespeare... „Nu-i milă, ci crimă să ierți pe ucigași", tot Shakespeare, și, reține te rog : „mai bine un isteț nebun, decît un nebun isteț", același Shakespeare, și... și...

— Și inima mea, de acolo ai pornit ! strigă furios comisarul.

— Da ! Nu poate fi atinsă de nimic... nici de substanțe cu efect coroziv, nici de sentimente cu efect coroziv. Inimă de piatră. Te invidiez ! Chiar, te invidiez.

— Ce părere ai despre aiurelile bătrînului senil ? avea să-l întrebe ceva mai tîrziu Maximilian Cornea pe Adrian Mocanu, tînărul „de viitor" pe care și-l propusese a-l forma.

Tînărul „de viitor" răspunse rece și concis :

— O părere bună. Aiurelile aveau și consistență și logică... păreau bine organizate... cred că undeva în Shakespeare există un gînd asemănător.

Atins adînc în inima sa „de piatră", marele criminalist îi întoarse spatele și porni cine știe încotro... în noapte, cum se zice.

La Cluj, față de București, vremea se arăta plăcută, soarele nu ardea, nu te simțeai mereu tentat să cauți o halbă. În fața mormîntului Aurorei Nicolau polițistul Maximilian Cornea își scoase pălăria și rămase pe gînduri. Cineva pusese flori proaspete, acolo, pe mormînt. Cine ? S-ar fi potrivit niște crizanteme albe, dar necunoscutul adusese violete, panseluțe, stînjenei și cîteva lalele aproape negre. Ciudat. Și oare la ce se gîndea comisarul ? Poate

că gîndea : „Doamnă, frumoasă doamnă, sînt un înfumurat și un incapabil... iartă-mă !“

Venise singur aici, în acest loc al reculegerii, refuzînd să fie însoțit de Ad. Mocanu, care totuși îl însoțise în aceasta deplasare în principiu inutilă... deplasare a regretelor.

Comisarul coborî singur pe aleea centrală. Nu-i trecuse în minte să aducă și el niște flori ! Mergînd absent și abătut, observă ceva, involuntar, împotriva voinței sale. Nu știa exact ce. Făcu stînga-împrejur, pornind înapoi în sus. Oare ce semnal misterios recepționase ? Aici iese în evidență una din calitățile ce făceau din ușuratecul, afemeiatul, neseriosul, adesea superficialul Maximilian Cornea, un polițist de excepție : flerul.

El observase ceva, fără să-și dea seama ce, fără să priceapă ce importanță are, dar făcu drumul întors și se opri exact în punctul unde *ceva* îi semnalizase „atenție !“ Se opri la mormîntul Aurorei Nicolau ? Nu. Mult mai jos. Pe lespedea de marmoră vineție se putea citi : Cheresteșiu Marian Simion.

Acest Cheresteșiu fusese înhumat în urmă cu vreo doi ani, intemperiile nu apucaseră încă să-și pună amprenta... Dar cine poate fi un Cheresteșiu ? Oricine... Comisarul Cornea făcu apel la memorie, de ce-i sărise-n ochi numele ?, dar cum se întîmplă ades, cînd e solicitată, memoria îl trădă. Să nu mă mai gîndesc la asta, își propuse, dar una e să iei o decizie, alta s-o respecți. Pe la unsprezece seara, comisarul Cornea și inspectorul Ad. Mocanu urcau în odăile lor de la hotelul „New-York“.

Adrian Mocanu nu avea probleme importante de conștiință, el nu ajunsese încă un mare detectiv și prin urmare nu înregistrase „rateuri“ deosebite. Însă Maximilian Cornea nu izbutea să adoarmă. El se lungi îmbrăcat pe canapea și calculă cam cît timp îi trebuie colegului din camera de alături ca să se vîre în pat și să aţipească ; apoi ieși tiptil.

Ce intenţiona Maximilian Cornea ? Ce spera ? E de necrezut, dar el spera să întîlnească pe străduţele pustii la acea oră pe... doamna cu pelerină neagră.

Nu bănuia, n-avea cum, că tînărul Ad. Mocanu îi intuise intenţiile şi pîndea...

Comisarul colindă pînă pe la ora două dimineaţa, cînd intră la o bodegă, acolo nu fu servit sub pretext că se terminase totul, merse la restaurantul gării, aici bău un litru de bere, se întoarse la hotel cu un taxi, dormi pînă spre amiază, iar la prînz îl întrebă pe Ad. Mocanu ce tren vor lua, cel de cinci sau cel de zece ?

— Dar de ce să ne grăbim ? întrebă tînărul. Pe cîte am înţeles, avem patru zile la dispoziţie...

— Într-adevăr, de ce să ne grăbim ? aprobă şeful.

Rătăcirile nocturne continuară. În cea de-a patra noapte, ultima a şederii în Cluj, comisarul Maximilian Cornea, şeful celebrei Brigăzi a 3-a Criminale din Capitală, se întîlni cu doamna cu pelerină neagră...

NU BĂTUSE ÎNCĂ MIEZUL NOPŢII şi Maximilian Cornea străbătea pentru ultima dată oraşul eşecurilor sale, cînd văzu pe strada Cloşca (în vecinătatea străzii Crişan — oare cine o fi locuind pe strada Crişan ? miji în mintea comisarului), văzu deci silueta înaltă a unei femei, în pelerină neagră, cu bogate plete ce cădeau pe umeri. O ajunse din cîţiva paşi. „Scuzaţi-mă, vă rog...“ Femeia întoarse figura aproape mascată în minunatu-i păr întunecat, şi, cu groază, sub efectul autosugestiei, comisarul o recunoscu, sau i se păru că o recunoaşte pe Aurora Nicolau. N-avu timp să se îngrozească sau să se mire prea mult. Un pumn ca un trăsnet îl expedie la pămînt. Însă Cornea nu era omul care să fie scos din luptă dintr-un pumn, fie chiar ca şi un trăsnet. Se ridică, un al doilea pumn îl trimise cît colo, dar îl şi dezmetici — aşa cum se întîmplă, „te trezeşti din pumn“. Cu o asemenea adversară (? !) trebuie să procedezi cu şiretenie... Comisarul execută două

fente, cît să-i mai revină suflul și înlănțui un „Haito-Uchi“ cu un „Mika-Tsuki“ simplu, urmat de un „Mika-Tsuki-Geri“, finalizat cu un „Yoko-Geri“ — bombeul pantofului său zdruncină serios bărbia „doamnei cu pelerină neagră“, nu suficient de serios însă, adversarea cunoștea figurile de judo ; polițistul se pregătea să-i aplice o „karată“ care s-o decapiteze pe „doamnă“, cînd primi un pumn drept în frunte, văzu negru... totul se sfîrșise... nu se chiar sfîrșise, căci Ad. Mocanu, urmărindu-l pe comisar noapte de noapte, interveni, o atacă pe „doamnă“ înfigîndu-i degetele în beregată, nimeni nu rezistă dacă nimerești punctul moale de deasupra sternului, dar „doamna“ se scutură de tînărul polițist ca de un cățel ; între timp Cornea se ridicase, lupta fu reluata, însă „doamna cu pelerină neagră“ era mereu deasupra, și la un moment dat amîndoi, și comisarul, și inspectorul se aflau la pămînt, fără speranțe de a se mai ridica, „doamna“ parcă se pregătea să plece, cînd răsună glasul calm, cu puternic accent ardelenesc, al lui Iuga Martin :

— *Sore-Made !* Lupta s-a terminat ! Încotro, doamnă ? Am în mînă un revolver ! Și ca să dovedească, Iuga expedie un glonte peste capul „doamnei“. Puțin a lipsit să nu-i zboare creierii. Ești arestată, doamnă ! Fața la perete, mîinile sus, pe zid.

— La naiba, spuse Maximilian Cornea, scuturîndu-se de praf, pipăindu-și falca. Nu e doamnă. Nu e femeie. Are țîțe de oțel, mi-am rupt falangele izbind în ele ! Cum se face că te afli aici, Iuga ?

— La naiba, domnule comisar ! Trebuia să fiu și eu folositor prin ceva societății... sînt chiar cuvintele dumneavoastră !

Și astfel a fost arestat boxerul profesionist Mușeu Augustin Cristian, — și ăsta avea un nume în plus... spre bucuria lui Cornea — un bărbat zvelt, neobișnuit de puternic, dar cu figură angelică, feminină... Ca boxer, nu depășise

o valoare medie, fiindcă de fapt nu-l prea interesa sportul, făcuse box şi alte sporturi dure doar pentru a-şi perfecţiona tehnica loviturii ; era un bătăuş înnăscut, se încăiera din plăcere, căuta bătaia, cine ştie ce porniri atavice-l împingeau către violenţă... dar ca boxer profesionist n-avea voie să dea pumni în afara ringului şi astfel se face că...

Asta ar fi pe scurt... Mai pe larg ar fi multe de spus, dar ne vom rezuma la puţine.

A DOUA ZI. La cuvînt, inspectorul Iuga Martin :

— Domnule comisar Cornea ! După plecarea dumneavoastră şi a distinsului meu coleg mai tînăr, „cazul A.N." se considera rezolvat-nerezolvat-clasat... Noul şef al Poliţiei nici n-a vrut să audă propunerile mele, a poruncit să nu-mi vîr nasul : acolo unde nu aţi reuşit dumneavoastră, ce putea face un ţîncoi ca mine ?... şi-apoi doamna Aurora Nicolau părea să meargă spre însănătoşire, prin urmare termenul de crimă de omor fusese scos de pe rol. Asta era important pentru onoarea Poliţiei. Nu s-a comis nici o crimă. Dar sergentul Tudor...

— Sergentul Tudor ?

— Da, ăla cît un dulap. Are idei puţine, dar fixe. Nu-i ieşise din cap povestea cu bicicleta, cu ăl de-o împingea şi cu celălalt care-l îndemna din spate cu picioare în... Într-o zi, sergentul nostru îşi face rondul într-un cartier mărginaş, Mănăştur, şi ce vede el ? Vede o ladă de gunoi răsturnată, iar în gunoi ceva metalic. Se apleacă, e curios, n-o fi vreo armă ? Nu. Era un ghidon de bicicletă ! Omul e nedumerit, cine a avut un ghidon de bicicletă şi a considerat că trebuie să-l arunce ? Tudor extrage din gunoi obiectul delict, folosindu-se de propria-i batistă ca să nu lase şi el acolo amprentele labelor lui mari. A mers cu obiectul la Poliţie. Cui să-l dea ? În nici un caz şefului cel mare. Mi l-a încredinţat mie, aducîndu-şi aminte că am fost, mai mult sau mai puţin, colaboratorul dumneavoas-

tră. Am examinat obiectul pe toate feţele... nimic. Am luat lupa...

— Te foloseşti de lupă ? se miră, din vîrful buzelor, Maximilian Cornea.

— Dar cum ? Cu lupa am descoperit cîte ceva... M-am dus la laborator, avem un excepţional specialist, doctorul Husar, e doctor în filozofie, dar s-a dedicat criminalisticii...

— Nu e de mirare, se înrudesc..., rosti comisarul

— Posibil. Acest doctor Husar a izbutit să obţină două *impresiuni digitale.*

— Te mai foloseşti de aşa ceva ? *Crezi* în amprente ? se miră Cornea.

— La noi, în provincie, încă n-au ajuns ultimele metode moderne... Doctorul Husar, folosindu-se de marea-i experienţă, a cules două excelente *dactilograme sinistrodeltice cu laţuri gemene.* Iată-le !

— Ale cui sînt ?

— Nu ştiu.

Comisarul tăie nerăbdător spaţiul cu latul palmei.

— Şi-atunci, unde am ajuns ?

— Permiteţi-mi să merg pînă la capăt ! Îmi permiteţi ? Mulţumesc. După ce a fost arestat Mușeu, bătăușul, l-am trimis pe teren pe sergentul Tudor. Are baftă omul acesta. Mușeu Augustin Cristian posedă şi el o bicicletă, sergentul a adus-o în zori, la sediu, şi acelaşi doctor Husar a cules de pe ghidon şi de pe alte părţi ale bicicletei cîteva foarte clare *dactilograme bideltice cu lanţuri încîrligate* care, conform expertizei făcute pe loc, aparţin lui Muşeu.

— Însă *dactilogramele sinistrodeltice* şi cele *bideltice* sînt cu totul alte feluri de mîncare. Nu văd legătura.

— Vă rog, aveţi un picuţ de răbdare. Eu personal am constatat, cu lupa, chiar dacă acest amănunt vă supără, datorită unor mici zgîrieturi pe metal, că ghidonul bicicletei lui Muşeu a fost înlocuit nu de multă vreme, cu vreun an în urmă, cu un ghidon de acelaşi tip, *fără să fie nevoie.* Vă spune asta ceva ?

— Dar dumitale ce-ţi spune ? Ai aflat cine l-a înlocuit şi de ce ? Ai aflat cui aparţin *sinistrodelticele cu laţuri gemene ?* Nu, n-ai aflat nimic şi-mi împuiezi mie capul !

— N-am aflat fiindcă noul şef nu mi-a permis accesul la dosar.

— La care dosar, omule ?

— La dosarul „cazului A. N.“, clasat, în care se află dactilogramele celor de pe lista suspecţilor întocmită chiar de dumneavoastră, inclusiv amprentele colegului Adrian Mocanu.

— Iar dacă printre ele nu se află şi *sinistrodelticele* cu pricina, o să-mi iei şi mie amprentele ?

— De ce nu, domnule comisar, de ce nu ? Şi dumneavoastră, şi mie...

— Destul ! lovi cu pumnul în birou Maximilian Cornea. Du-te la şef şi transmite-i că *eu* am ordonat să ţi se încredinţeze dosarul.

...ŞI N-A MAI FOST NEVOIE să se ia şi amprentele lui Cornea sau ale lui Iuga — ar fi fost culmea ! Înşirară pe birou dactoligramele şi faimoasa listă a suspecţilor... Dactilogramele priveau ca nişte ochi enigmatici în ochii detectivilor. Asta nu... asta nu... asta nu... asta nu... şi deodată *sinistrodelticele cu laţuri gemene* săriră în ochii tuturor, dar mai întîi şi-ntîi în ochii specialistului, doctorul Husar.

— Cine s-ar fi gîndit ! se miră marele criminalist. Tebecistul acela !

— Tebeciştii sînt oameni inteligenţi, observă Iuga.

— Ia mai lasă-mă, domnule ! Cît de inteligent a fost ăsta ? ! Chestia cu schimbarea ghidonului a fost o deosebită eroare...

Maximilian Cornea : Muşeu Augustin Cristian... **ptiu,** drace ! Ridică-te în picioare !

Mușeu : Nu mă aflu în fața Curții. Nu mă aflu oficial pus sub acuzare. Nu sînt obligat să rămîn în picioare.

Parcă avea dreptate... Comisarul nu insistă.

Cornea : Recunoști că întreţineai legături cu Aurora Nicolau, că te foloseai de perucile ei, de pelerinele ei, pentru a nu fi recunoscut cînd îţi desfăşurai talentele de bătăuș, fără a risca să ţi se retragă dreptul de a urca pe ring ?

Detectivii îl examinau chiorîș pe Mușeu. Avea o faţă delicată, fermecătoare, diavolul, dacă o încadrai într-o perucă bogată, neagră, chiar găseai parcă o vagă asemănare cu veritabila doamnă cu pelerină neagră.

Mușeu : Nu recunosc nimic !

Cornea : Nici nu e nevoie. Avem probe destule. Stenograf, notează totul. Astfel de cazuri de iubire între o femeie delicată, o artistă, și un fel de monstru nu sînt rare în analele criminalistice și psihiatrice. Rămîne de stabilit dacă Aurora Nicolau era la curent cu modul în care îi foloseai perucile și pelerinele. Eu cred că nu. Ce zici, Mușeu ?

Mușeu : Sînteţi niște caraghioși ! Nu mai spun nimic.

Cornea : Așa te-a învăţat advocatul ? Acel domn Chirovici și nu mai știu cum care a pledat și în cazul divorţului doamnei Nicolau ? Totul se leagă ! Stenograf, ai notat și insulta ? Mușeu ! Ai provocat nenumărate scandaluri, provocînd grave vătămări corporale, ai sfidat opinia publică, ai comis, după cum reiese din cercetările noastre, o crimă de omor prin imprudenţă, ucigîndu-l pe Cheresteșiu Marian Simion care a decedat în urma unor lovituri la inimă, la plex. Ai la activ un lung șir de fărădelegi, vei fi judecat fără cruţare !

Bătăușul Mușeu nici nu se mai uita în direcţia comisarului. Sfredelea cu ură pe Cheresteșiu Vlase (fratele lui Cheresteșiu Marian Simion), așezat în cealaltă parte a sălii pentru a nu fi posibilă o încăierare între ei. Ar fi fost cu

totul inegală. Dar și ochii lui Cheresteșiu Vlase, ațintiți pe Mușeu, colcăiau de venin.

Cornea : Cheresteșiu Vlase... nu te ridica în picioare. Recunoști că folosindu-te de o *armă albă* și de o substanță corosivă ai ucis-o cu premeditare, cu studiată premeditare — subliniez — grozav ce-i plăcea comisarului să se audă vorbind ! — pe Aurora Nicolau ? Dintr-o confuzie, dar mă întreb dacă asta îți micșorează vina.

Cheresteșiu : Fleacuri, domnule polițist ! Nu veți găsi nici o probă împotriva mea !

Cornea : Așa te-a învățat să spui maestrul Cîrjan, advocatul dumitale ? E în dreptul lui. Atenție stenograf ! Iată ce s-a întîmplat... Fratele mai mare al lui Cheresteșiu Vlase, Cheresteșiu Marian Simion a decedat în urma unor lovituri formidabile. S-a tras concluzia că a participat la o încăierare. De fapt a fost bătut... fiindcă a încercat s-o abordeze pe „doamna cu pelerină neagră", personificată, în acel moment de frumușelul Mușeu. Fratele mai mic, om inteligent, acest Cheresteșiu Vlase, slefuitor de lentile (în care calitate dispune de tot felul de substanțe care, folosite cum trebuie, duc la un deznodămînt fatal), descurajat de „timiditatea" poliției locale, condusă de Chestorul Mălai, de tristă amintire, încearcă să afle cîte ceva pe cont propriu. Asistă din întîmplare la cîteva încăierări în centrul cărora se află „doamna cu pelerină neagră" și, folosind mijloace pe care trebuie să le elucideze organele locale, eu nu mă ocup de fleacuri, stabilește o relație între doamna cu pelerină neagră — Aurora Nicolau, și „doamna cu pelerină neagră" — Mușeu. Pentru a se convinge, cu tot riscul, o acostează pe „doamnă", la o oră tîrzie, și încasează de la Mușeu o bătaie soră cu moartea. Observați numai cicatricea aia urîtă. Cheresteșiu Vlase urmărește cu încăpățînare drumurile „doamnei", voind să-și răzbune fratele și, poate că, mai ales, voind să se răzbune pe sine : de la „accident", ochiul său drept și-a pierdut jumătate din... hm, din putere. El, Cheresteșiu Vlase, a aflat că Mușeu,

după rondurile sale nocturne, vine uneori la prietena sa, de pe Ghioceilor 51. Fură la întîmplare o bicicletă din faţa unui birt, aleargă în strada Pata, se instalează la pîndă în gang, o vede pe „doamna cu pelerină neagră“, o ajunge, îi aplică lovitura. Din anumite indicii, geamătul femeii probabil, constată că nu e Mușeu, ci chiar doamna Aurora Nicolau. E oripilat. Dar își revine.

Comisarul sorbi din paharul cu apă și continuă :

— Aici ne izbim de o contradicţie minoră, de care eu nici nu ţin cont, o vor rezolva cei de aici, *după ce eu am rezolvat fondul* : de ce Cheresteșiu Vlase s-a folosit de bicicleta acelui Țițoi care se cherchelise în noaptea aia, cînd el avea pregătit ghidonul de schimb pentru bicicleta lui Mușeu și de ce a schimbat ghidoanele, și cînd ? Cum de a făcut imprudenţa de a lăsa pe ghidonul aruncat la gunoi amprentele sale, cînd intenția sa fusese ca ghidonul să poarte amprentele lui Mușeu ? În sfîrșit, schimbul de ghidoane s-a întîmplat după multă vreme... e un fleac. Premeditarea constă în altceva. Doamna Nicolau a fost o femeie frumoasă. Una din fotografiile ei, măritată, a fost expusă, cu aprobarea „modelului“ bineînţeles, în vitrina fotografului Traşcă, de pe bulevard... aşa cum am presupus noi... *eu*. Cheresteșiu Vlase se prezintă la fotograf, pretinzînd că e un admirator, şi obţine, contra unei sume bunicele, o poză reală a doamnei cu pelerină neagră. Avem depoziția domnului Traşcă. Pentru ce avea nevoie Cheresteșiu de fotografia frumoasei Aurora Nicolau ? Va stabili exact poliţia locală, dar eu presupun, și aşa trebuie să fie, că asasinîndu-l pe Mușeu, Cheresteșiu avea de gînd să strecoare fotografia prietenei sale în buzunarul victimei... în felul acesta lucrurile se complicau, dar s-au complicat și mai mult datorită erorii sale, cea de a fi lovit-o pe Aurora Nicolau, cînd el îl viza pe bătăuș. Cheresteșiu acţionează foarte îndrăzneţ şi iute. Pune poza într-un plic, scrie cu litere de tipar — dar experţii vor stabili că e scrisul său — cîteva rînduri explicative, strecoară plicul sub uşa redac-

torului gazetei locale, ca să-l trezească, și dispare. De ce a făcut una ca asta ? Pentru ca a doua zi, fotografia apărînd în ziar, iar știrea fiind publică, să se prezinte la Poliție, chipurile spre a ne ajuta, relatînd strania sa întîlnire cu „doamna cu pelerină neagră", de la care i s-a tras cicatricea. E un procedeu de a te disculpa... dar și de a te autoinculpa. Noi... *eu* l-am bănuit din prima clipă. Cer să fie pus sub acuzare pentru crimă de omor premeditată cu șiretenie și, aș adăuga, cu lașitate. Nu era sigur pe forța sa fizică, a apelat și la substanța aia corosivă. În această privință consultati-l și pe eminentul medic legist Botta, azi în pensie. Am terminat ! „Nu-i milă, ci crimă să-i ierți pe ucigași !" Shakespeare a zis-o !

RIDICÎNDU-SE CU UN AER DE ÎNVINGĂTOR, Maximilian Cornea întîlni privirea ironică a lui Iuga Martin... și înțelese că aceasta nu era victoria sa ci a lui Iuga.

Și cu această îndoială și mîhnire în suflet, șeful Brigăzii a 3-a Criminale reveni la bunii săi asasini din Capitală, față de care avea mai mult spor. Se pare că aerul de provincie îl complexa... îi complexa marea inteligență.

Dyane Clintwood, împotriva tuturor

1. «Pentru a spulbera de la început orice fel de nedumeriri, vreau să precizez următoarele : eu sînt Dyane Clintwood. Numele meu de actriță este Mya Castellanni. Mustangul nervos de sub mine se numește Danny. Eu, cînd mă travestesc în bărbat, devin Danny Clintwood. Știu că atunci cînd vrei să clarifici un lucru, ades se întîmplă să-l încurci, deci, fără a dori cu orice preț să vă derutez, țin să vă spun că sînt căsătorită cu Doc Holliday, și-n același timp cu Ben Klinkenhagen, supranumit Rio Jim.

Pentru a încurca lucrurile și mai tare, mai adaug că de fapt n-am fost cu adevărat soția nici unuia dintre ei. Ce ar mai fi de zis ? Probabil că în vinele mele curg una sau două picături de sînge *cherokee*.

Pînă la Fort Kern mai sînt abia vreo trei mile, cînd m-am decis să fac un popas între niște tufișuri și arbori de sequoia de unde, cu o carabină sau un Colt bine calibrat, poți respinge cu nepăsare o bandă întreagă. Eu posed armă Sharps 2W, mînă sigură, ochi ce pot fi mîngîioși sau răi și multe altele. Adică multe alte calități. Nu destule însă pentru a duce de nas doi bărbați de talia lui Doc Holliday și Ben Klinkenhagen.

Cred că ațipisem. Luna se înțepenise dincolo de Munții Lupului și urla. Nu luna urla, ci niște afurisiți de coyoți. Da, limpede, ațipisem, cu mîinile pe armă și arma între genunchi.

Ceasornicul de argint, un ceasornic bărbătesc ce-l purtam la mine, arăta către miezul nopții cînd am auzit : „— Hello, Dyane !“

Subțire profilat pe cer, cu mustața lui arcuită, cu mîinile în șolduri, stătea Doc. Zîmbea blestematul, acest blestemat de soț !

— Bună, Danny, îl corectă din stînga altă voce. Nu Dyane, ci Danny, acum e travestită în bărbat. Această voce, care era a lui Ben, alias Rio Jim, mă preveni : Vezi ce faci cu flinta aia, s-ar putea să te rănești din greșeală !

— Păi, nu, l-am contrazis, căci gloanțele ies numai prin față, și m-am ridicat încetișor ; așa, în picioare, nu sînt cine știe ce mai scundă decît cei doi bărbați ai mei. Ben își duse mîna dreaptă la șold, tic de pistolar. Mîna i se opri la centiron, unde are pocnitoarele, ticălosul, ar fi fost în stare să facă *tir* pe propria lui nevastă ! Am dat drumul carabinei, și carabina a căzut.

— Așa e mai sănătos, oftă Doc Holliday. Și acum, frumoasa mea... frumoasa *noastră,* golește buzunarele. Iute !

N-avea rost să mă împotrivesc. Să nu vă închipuiți că cei doi soțiori ai mei încercau să mă jefuiască, era vorba doar de o mică *restituire...* Am înșirat într-o rază de lună ceasornicul de argint cu lănțișor de aur, ultimul argument al lui Doc la masa de faraon : îl pierduse de nenumărate ori și de tot atîtea ori îl recîștigase ; alături am așezat port-țigaretul cu încrustături misterioase a căror semnificație nu a putut-o deslușI nici măcar James Gibson, vestitul dezlegător de enigme ; între ceasornic și port-țigaret am așezat un săculeț cu bulgărași de aur de mărimea unor gloanțe de *Broskoe* — pistolul ucigașilor de profesie — o pungă cu vreo douăzeci de monede de argint, un fleac, un pumnal subțire în teacă de piele de bizon, o pereche de pinteni de argint, fără valoare.

Doc ridică port-țigaretul său neprețuit, înfipse în el o țigaretă, o aprinse frecînd chibritul de talpă și trase cu nesaț. Tebecistul ! Cred că nici nu mai are plămîni ! Sustrăgîndu-i port-țigaretul încercam a-l determina să renunțe la tutun, dar care om înțelege cînd i se face un bine ?

Dar sticluța cu tequila ce o purtam în oblîncul șeii, ca medicament, îmi aparţinea. Ben o extrase de acolo şi rînji : „— Femeile nu trebuie să bea !“ Doc obiectă : „— Acum nu e femeie, ci bărbat“, însă Ben i-o întoarse : „— La bază, e totuşi femeie !“

Doc se grăbi să încalece pe calul său, Bronco Nevada, un *bronco* blestemat de alb şi, firește, redomesticit, dar fiind alb îl transformă pe Doc în ţintă sigură chiar şi-n nopţile cele mai negre, lui nu-i pasă, a venit în West ca să-şi caute moartea, şi probabil de-aia a murit în pat...

Cei doi plecară la fel de simplu cum au venit. Am sorbit un pic de cafea rece. Bună şi rece. Mă gîndeam că e normal să mai şi pierzi, însă nu-mi convenea ! Dacă te obișnuiești cu gîndul să pierzi, ești pierdut, așa e pe-aici, întrebaţi pe oricine. Pe Garrett, pe Doc, pe Wild Bill, pe oricare din tagma asta. Vor confirma. Din direcţia canyoanelor venea un vînt subţire, prevestind dimineața, sau mai știu eu ce ?»

2. De oboseală, nici nu se mai certau... Făcură popas aproape de Lodelake. Traseră la sorţi ceasurile de veghe. Ben Klinkenhagen mormăi :

— Hm ! Cs ! De fapt a cui nevastă e Dyane ?

— Lasă-mă să dorm ! Subiectul acesta nu mă interesează !

— Ba te interesează al drakkului ! Eu m-am căsătorit cu ea la Ogalala, prin martie.

— Eu tot prin martie, la Abilene. Biroul a fost prădat, registrele s-au topit, pastorul e senil, nu-şi aminteşte nimic.

— Nu vom afla niciodată care a fost primul. Sper că nu ne-am căsătorit cu ea în aceeaşi zi ! S-o tragem la sorţi.

— Nu merită, căscă Doc şi începu să sforăie, mai bine zis să horcăie din plămînii săi ciuruiţi. Rio Jim sorbi puţină cafea, scuipă în direcţia lui Doc şi-şi rezemă falca-n pumn...

Pe dimineaţă de gardă era Holliday. Un fel de a spune, căci dormea cu fruntea plecată într-o rînă. Klinkenhagen îl trezi brutal cu cizma. Doc, buimac, sări în picioare şi trase pistoalele. Rio Jim se încruntă.

— Faci de pază ? Zici că faci de pază ?

Doc ascunse armele, căscă, se întinse :

— Cred că am aţipit niţel...

— Crezi ? Ce te face să crezi ?

— Oricum, bine că nu s-a întîmplat nimic.

— Ce te face să crezi că nu s-a întîmplat nimic ? Klinkenhagen îi flutură pe sub nas o fiţuică. Ce scria acolo ? Iată ce : „Halal bărbaţi ! Aş fi putut să vă fur şi sufletele, dar n-am ce face cu ele. M-am uitat la voi şi mi-a fost jenă... şi milă. Consideraţi această scrisorică drept act de divorţ. Faţă de amîndoi. Adios ! Dyane."

Din buzunarele celor doi lipseau iarăşi ceasornicul, port-ţigaretul, săculeţul cu aur, pumnalul, pintenii de argint, dolarii. În plus, Dyane Clintwood, ca să-i pedepsească, ori ca să arate că divorţul este irefutabil, îşi însuşise şi carabina *Poordey* a lui Doc, cafeaua şi toată mîncarea. Deşteaptă muiere !

— E generoasă, constată Doc. Ne-a lăsat caii.

— Ca să avem ce vinde şi ce mînca, *vaquero !*

— Dacă mai repeţi o singură dată cuvîntul, va fi ultimul ce-l rosteşti pe lumea asta. Pe cealaltă lume n-ai decît să ţii şi discursuri.

Faţa albă a lui Doc, tîmpla stîngă ce îi zvîcnea, îl convinseră pe Rio Jim întru ideea unei împăcări.

— Bine, îmi retrag cuvîntul, nu ai înţeles, era vorba de un compliment *invers*... Nu eşti *vaquero*, eşti o-r-e-u-q-u-a-v.

— Cere scuze, sau..., se înfurie Doc, irascibil ca orice ofticos.

— Cer scuze, murmură Ben Klikenhagen, alias Rio Jim, nu de frică, dar pistoalele celuilalt se aflau îndreptate exact între ochii săi, pe şaua frunţii. Doc Holliday, după

unele clasamente, a fost al şaptelea ţintaş din istoria Westului, ceea ce nu e puţin, chit că Rio Jim a fost al şaselea, dar între forţe egale... Rio Jim îşi urmă colocviul : Să ştii că ţi-o cedez de bună voie şi cu bucurie pe Dyane. Ba, pe deasupra, îţi ofer ca să te mai încălzeşti, şi o înghiţitură de rachiu mexican.

Însă Ben scotoci zadarnic, Dyane îşi recuperase şi sticluţa de tequila (folosită ca medicament, mai ales cînd era vorba de şerpi veninoşi), fiindcă ea nu bea decît apă, şi uneori lacrimile amanţilor părăsiţi.

— Eu sînt cel care ţi-o cedez pe Dyane, *hoodlum*, şi Doc Holliday se întoarse ostentativ cu spatele ca să privească în direcţia munţilor Anaconda, din care ţîşnea soarele. Klinkenhagen îşi stăpîni pornirea de a-l ucide pe vechiul său prieten şi rival. Se mărgini să observe cu amărăciune :

— N-avea tu grijă, Doc, n-aşteaptă ea, Dyane, ca să ne-o cedăm reciproc, ca la balurile de la Tucson...

3. Un nor subţire, străveziu ca gîndurile unui pistolero aflat în vacanţă, se odihnea deasupra fermecătorului Kandy-bar. Acest orăşel se născuse în urmă cu vreo şapte ani, cînd Clem Dun, jucător profesionist, şi-a scrîntit aici piciorul, descălecînd greşit, pusese dreptul înaintea stîngului, sau invers, şi nu a putut merge mai departe. Iată cum se nasc uneori oraşele. Clem Dun a devenit, cum era şi normal, primar, şi prima sa grijă a fost să suprime jocurile de noroc. Ceea ce parţial i-a reuşit. Parţial.

La nouă dimineaţa nu se auzeau împuşcături, nimeni nu era pus pe harţă, şi în tot tîrgul, prin saloon-uri, cîţiva inşi beau cafele din căni late şi ar fi vomat pur şi simplu dacă li s-ar fi amintit de whisky, iar barmanii, plini de ceaţa somnului, sau de somnul ceţii, ceteau o gazetă sau pur şi simplu rezemau cu entuziasm tejgheaua. Dentistul Mc. O'Canine încă mai dormea, neavînd suferinzi de îngrijit. Trei cowboys, picaţi de la fermele din preajmă, se

întrebau dacă e cazul să se dezmeticească la localul lui Billy-chiorul, sau, pătrunși de cumințenia orășelului, să șadă blînzi. Șăzură blînzi.

Două fete care dănțuiau seara la „Majestic"-saloon, și făceau poate și alte răutăți, acum costumate în domnișoare foarte cuminți, înaintau către „Universal drug-store Saaks and Rollini", să cumpere, pesemne, niște dantelutză.

La ora nouă și jumătate fix, după ce-și băuse cafeaua, după o gustare cu ouă și costiță, marshal-ul Pat S. Gareett ieși din hotel, hotelul „Gloria", și fără a schița vreo mișcare a gîtului, înregistră doar prin mișcarea voioasă a ochilor tot ce era de înregistrat. Pace. O.K. !

Înaintă cu pași leneși efectuînd rondul ritual și matinal, salutat de bărbați, salutînd, la rîndu-i, doamnele.

Pipăindu-și bărbia, ajunse la concluzia că, în lipsă de ceva mai interesant, n-ar face rău să se ducă la bărbier, cînd auzul său exersat prinse un ritm bine cunsocut. Apariția unui călăreț nu era lucru deosebit, oricine venea cu intenții onorabile era bine primit, dar, cu meticulozitatea-i profesională, marshal-ul Pat S. Garrett se opri să constate cine e nou-venitul. Ceva îi plăcu și ceva îi displăcu din înfățișarea individului. Marshal-ul nu era un veleitar meschin, nu faptul că fercheșul cavaler a trecut prin dreptul insignei sale de argint fără să-și salte pălăria l-a deranjat, nu, altceva... Garrett se duse la frizer (bărbier) zicîndu-și că vom vedea !

În acest timp mustang-ul Danny se oprea în fața saloon-ului „Gloria", iar de pe el descălecă Dyane Clintwood, eroare, Danny Clintwood. În bluză neagră, cu vestă prinsă în nasturi mari, sclipitori, cu centură lată încingînd o talie stranie, de statură mijlocie sau poate ceva peste, Danny rămase o clipă în fața ușilor batante. Billy-chiorul se chiorî către tînărul fercheș și reținu că noul venit are ochii verzi, drace, rar la bărbați, în orice caz la bărbații ce bat frontiera. Cîrciumarul ezită între a-l clasifica pe noul venit drept ucigaș urmărit, sau biet *greenhorn*.

Uşile batante fîlfîiră. „ — Ceva rece !“ porunci Danny, rezemîndu-se de tejghea. Billy-chiorul deschise şipul cu bere. Ciudat, acolo, în adîncimea Westului, berea nu lipsea niciodată ! Doi terchea-berchea ce jucau biky-boca pe trabucuri, nu pe bani, conform dispoziţiei marshal-ului Garrett şi a primarului Dun, se întrerupseră o clipă, examinară spatele celui care cererea bere atît de dimineaţă, apoi îşi văzură de ale lor. Danny Clintwood învîrtea între degetele-i fine paharul înalt, fără să guste din el.

— Patroane ! Ai o cameră bună *pentru unul ca mine ?*

Billy examină vesta de brocart negru, fin, cu două rînduri de nasturi de aur sau măcar auriţi. Deşi dispunea de un singur ochi, Billy ştia să aprecieze oamenii, dar acum se pomeni încurcat. Celălalt ochi şi-l pierduse la Dodge-City, unde practicase meseria de pianist, meserie care, în principiu atrage aplauze iar nu gloanţe, cu excepţia situaţiilor cînd pianistul se dovedeşte un ageamiu, ceea ce nu era cazul chiorului ! Glontele unei arme „Crotal“, pocnitoarea preferată a veteranilor marelui *gold-ruch* din 59 de la Pike's Peak, izbise pianola cu o viteză de 760 m/s. O ţandără ascuţită, mică, rea, s-a izbit în pupila ochiului drept al pianistului. Aşa a vrut destinul. Din clipa aceea Billy şi-a dat seama că arta nu oferă suficientă acoperire : tot timpul stai *cu spatele !* Cu spatele către o sală de nemernici dintre care fiecare posedă cîte un Colt, la vedere, şi măcar un Derringer, un Broscoe sau un *Petit cheri,* în mînecă, la gleznă, drakku mai ştie unde.

Poate că, de nu intervenea glontele şi ţandăra aia nenorocită, astăzi nu s-ar fi vorbit despre Billy-chiorul ci despre Bill Haaky, mare interpret al bătrînelor *plains-stories ;* cum se pierd talentele ! Oricum, Billy nu este chiar de plîns, iată, el are acum şansa de a deveni *imortel* în paginile unui autor din Vechiul Continent, alţii n-au beneficiat nici măcar de atît. Altă şansă a lui Billy a fost că dacă acel blestemat glonte de „Crotal“ ar fi şuierat cîţiva centimetri mai către stînga, actualul barman, ne-

fiind nici măcar pistolar, ar fi mers să se odihnească pe Colina Cizmelor, cimitirul celor pe care dumneai, „Doamna Moarte“, îi surprinde cu cizmele pe picioare. Lucru ciudat, orice trăgător cu faimă, care în fond e normal să treacă ultima frontieră dichisit și cu cizmele pe el, se temea nu atît de moarte, cît să nu ajungă la Colina cu pricina, loc considerat, nu se știe clar de ce, al dezonoarei. Deci, încă o dată, Billy-chiorul a avut un noroc chior,

— Un pahar cu ceva mai tare, señor ? întrebă cîrciumarul, privind berea neatinsă.

— Nu ! Camera, hangiule ! Cea mai bună.

4. Ceva mai tîrziu, Pat S. Garrett ieșea de la bărbier spilcuit, parfumat, într-un perfect echilibru al cugetului și al trupului. Purta haină de catifea albastră, totdeauna descheiată, pentru a nu stînjeni mișcarea mînilor sale. Purta cizme moi, iar pasul său era mai elastic decît unduitul unui șarpe de apă, în apă. Trecu din obișnuință și pe la „Gloria“. Ochioasa de la bar îl întrebă din ochi, el răspunse nu, din bărbie, în schimb dori să știe unde-i Billy-chiorul. Acesta își făcu apariția mestecînd din ambele-i fălci cîrnat cu usturoi.

— Pariez pe cinzeci de centavos că știu ce te preocupă, șerifule ! Garett privea balustrada sofisticată ce ducea în sus către odăi. *Yes*, reluă chiorul, e aici, a luat cea mai scumpă cameră, alături de a ta, și să mă ia drakku dacă știu cine este ! Ar fi prea de dimineață pentru ceva rece ?

— Cafea fierbinte, Billy.

Garett sorbi, încercă să mai pună o întrebare, dar observă că singurul ochi al cîrciumarului e gata să-i scape din orbită și ar fi fost păcat, era... ultimul. Marshal-ul întoarse și el privirea către scara din lemn de cedru, cu balustradă aurită cu două turnante și-un unghi, mîndria localului. Pat S. Garrett era un om calm, altfel nici nu ar fi fost posibil într-o meserie păcătoasă ca a lui ! Acum însă mîna încercatului *gunman* scăpă ceașca, iar inima i

se opri. Din fericire, nu definitiv, Kandy-bar ar fi pierdut cel mai bun om al legii, cel care a pacificat localitatea și a pus temelii respectabilității.

De la înălțimea scării, Dyane Clintwood zîmbi vag, oarecum distant, oarecum promițător către cei doi bărbați încremeniți, coborî cu mers studiat, se așeză la una din mese.

Privindu-i profilul, abia acum înțelese Garrett ce-i plăcuse în înfățișarea trăgătorului ce întrase în oraș acum cîteva ceasuri. Profilul... Dar părul, lăsat liber acum, învolburat pe umeri ! Nu niște umeri firavi de femeiușcă ce se cere ocrotită. Oricum, niște umeri frumoși și, sfidînd moda vremii care cerea ca pielea femeilor să rămînă virgină față de razele soarelui, acei umeri purtau un bronz mat și desigur catifelat.

Billy-chiorul își trase un pumn în falcă.

— Dumnezeule, cum de n-am recunoscut-o ? ! E Mya Castellanny, privighetoarea Westului !

Marshal-ul Pat S. Garrett își săltă de pe frunte pălăria cu calota teșită și borurile largi cît pășunile de vînătoare ale lui Manitu.

5. În aceeași seară, Dyane Clintwood, evident sub numele de Mya Castellanny, se producea în saloon-ul chiorului, eclipsînd definitiv toate vedetele care se perindaseră oarecîndva pe acolo.

Trei zile mai tîrziu, marsha-ul Garrett, cel ce rezistase armelor și pistoalelor de toate calibrele și încercărilor a destule femei frumoase de a-l înhăma la căruța căsniciei, ridică ambele mîini, semn că se predă, și o ceru de nevastă pe privighetoarea Westului. Dyane acceptă, numai așa, de sîc. În ziua a patra, cînd trebuia să se celebreze căsătoria, deci prima înfrîngere a lui Garrett, în zori, topiți de oboseală, acoperiți de o pojghiță roșietică de praf, Doc Holliday și Ben Klinkenhagen, alias Rio Jim, intrau în Kandy-bar, pe strada Preeriei, ciudat și nepotrivit nume, fiindcă pe

acea direcţie străjuiesc munţii Superstiţiilor, cu creste falnice şi ostile.

Cei doi prieteni, şi rivali, şi inamici, neraşi, flămînzi, opriră caii în faţa primei spelunci care purta romanticul nume „La cizma găurită". Cîrciumarul încă mai sforăia, visînd că e zmeu, nu cîrciumar. Cei doi descălecară, Bronco Nevada şi calul lui Ben, *Copperhead,* Cap Arămiu, rămaseră în mijlocul drumului într-un abur de transpiraţie. Rio Jim zise :

— Hm ! E cam devreme.

— De acord, acceptă Doc, al cărui ceas de argint fusese „împrumutat" de Dyane.

După care Klinkenhagen zgudui uşa speluncii cu cizma lui grea.

Cîrciumarul, în culcuşul său cald, după o draperie, zbieră :

— Cară-te, beţivanule, oricare ai fi !

— Gura, că ţi-o sigilez c-un glonte ! replică Doc. Deschide pînă nu mut din loc şandramaua !

Patronul deschise, dar avea în mînă o carabină Henry, numai că botul acesteia se plecă de îndată ce recunoscu mustaţa şi ochii mici, febrili, ai lui Doc, şi claia de păr decolorat şi ochii mari, indiferenţi, ai lui Rio Jim. Cîrciumarul îi privi cu mare respect, le ceru scuze : doi oameni vestiţi încă nu-i trecuseră niciodată, *în acelaşi timp,* pragul mizerabilei spelunci. Cu iuţeală profesională, turnă rachiu, pregăti cafele şi puse pe focul iscat ca prin miracol tigaia cu ouă şi şuncă. Doc trecu în spatele tejghelei să se spele pe mîini. Mîrîi :

— Garrett e pe-aici ? Ce mai clocește ?

Cîrciumarul rînji vesel :

— Clocește bine ! Se însoară !

Klinkenhagen se opri din mestecat.

— Glumeşti ! Garrett se însoară ? !

— Dar cum, nu pentru nuntă aţi venit ? se miră cîrciumarul turnîndu-şi un păhărel. Marshal-ul nu v-a dat de ştire ? Păi tot ţinutul se pregăteşte !

Doc şi cu Ben se priviră. Aveau o presimţire. Hangiul continuă vesel, dînd amănunte şi în sfîrşit pronunţă numele Myei Castellanny...

Doc Holliday, după ce tăcu, vorbi :

— E pace în Kandy-bar, prietene ?

— Ca-n vremurile bătrîne, *Sir !* Urechile mele n-ar şti să recunoască glasul unui Colt. N-am mai văzut om beat de un secol... Nimeni nu s-a mai certat cu nimeni...

Ben Klinkenhagen îşi întinse trupul ciolănos.

— Hm ! Ei bine, prietene, pacea s-a sfîrşit. Garantez eu !

Cei doi trăgători încăleçară, urmăriţi de ochii patronului, care nici nu bănuia ce uragan declanşase.

— Ce facem ? întrebă Doc. Dăm foc tîrgului începînd de aici, sau ne mulţumim numai cu centrul.

— Aşteaptă ! ripostă Rio Jim. O să-şi dea foc singuri, nu e degeaba Dyane aici !...

6. Bisericuţa din Kandy-bar aducea a baracă, în schimb pastorul Bare, zis *Bear,* Ursul, dispunea de o statură impozantă şi de un glas măreţ. Pe la ora unsprezece, dumnealui se pregătea să ţină un discurs plin de aluzii şi bogat în tîlcuri, întrucît căsătoria marshal-ului Pat S. Garrett cu irezistibila Mya Castellanny era cel mai important eveniment al anului.

Pastorul Bare vorbi mult şi solemn. Puţin înaintea amiezii, mirii arătau foarte emoţionaţi, mai ales el, fiind la cea dintîi căsătorie... cînd la intrarea bisericuţei se stîrni agitaţie. Cei de acolo îi recunoscură pe Doc Holliday şi Rio Jim. Nu ştiau ce să creadă, era de bine, de rău ? Mai curînd de rău, judecînd după mutrele lor.

Ambii înaintară. Doc strigă :

— Ce comedie se joacă aici ! Taci, părinte ! Cine se căsătorește cu cine ? Afară din biserică, turmă de nătărăi !

Marshal-ul Garrett tresări. Tresări neplăcut. Nu avea la el nici măcar minusculului „Tommy“ de fabricaţie olandeză, deh, linia elegantă a fracului s-ar fi dus drakkului.

Fața i se îmblînzi, își recunoscu prietenii, desigur glumeaú.

— Ben ! Doc ! De unde aţi răsărit ? Fiţi bineveniţi ! O să fie o petrecere...

— O să fie, dar nu cum crezi tu, replică Doc.

— Ce este, bătrîne ? Ce nu-ţi convine ? întrebă Garrett.

— Tu ce faci aici, Pat ? întrebă Rio Jim.

— Dar nu vezi ? Mă căsătoresc !

— Nu cred că te căsătoreşti, amice, interveni Doc. Ar fi exagerat. Dyane e soţia mea.

— Și a mea, adăugă Ben, mărind confuzia.

Pat S. Garrett, mai impunător ca oricînd în straiele sărbătorești, străbătu cu bine momentul, era o glumă cam proastă, totuși, o glumă, așa că încercă să rîdă. Zise :

— Părintele Bare aşteaptă. Vreţi să fiţi şi voi martorii mei ?

— Serios ? Altceva ce ai mai dori ?

— Doc ! Te întreci cu gluma ! Şi tu, Ben. Cred că v-aţi îmbătat !

Şi acum interveni elementul ce scandaliză inimile cinstite din oraș.

Înaintînd semeaţă ca o regină, Mya Castellanny, privighetoarea West-ului, alias Dyane Clinwood, alias Danny Clintwood, vorbi, iar vocea ei sună mai limpede decît clopoțelul unei şcoli duminicale :

— Ah, Pat dragă, într-adevăr ! Uitasem să te previn că sînt măritată şi cu aceşti gentlemani...

Cei de faţă căscară gurile. Unii nu le-au închis nici pînă azi.

7. Doisprezece juraţi fură desemnaţi pentru a cîntări, sub conducerea judelui Yberr, fapta fără precedent a Dyanei. Dintre pedepse, spînzurătoarea era considerată mult prea blîndă ; se vorbea despre jupuitul de viu, arderea pe rug, căci, desigur, Dyane era o vrăjitoare, iar exemplul ei trebuia... etc.

Spiritele se aprinseră din ce în ce. Onorabilul Cal Ghan îşi aduse aminte de un foarte vechi diferend al său cu vecinul Johan Olson, şi-l împuşcă. Pînă să ajungă la faţa locului, marshal-ul Pat. S. Garrett fu informat că la „Gloria" stimabilul Franck Dhartytowne îl făcuse măgar pe colonelul Manuel Mydd Thomson, unul fiind adept al jupuitului de viu, celălalt al torturii prin foc, colonelul ripostase cu neelegantul cuvînt arierat, de origine străină, între cei doi domni avusese loc un nevinovat dar violent schimb de focuri, şi nici unul dintre ei nu ieşise bine.

În biroul marshal-ului, dincolo de zăbrele, un găligan înarmat o păzea de zor pe femeia care era cît p-aci să devină soţia omului legii, sau mai exact Garrett era cît p-aci să devină al treilea soţ *simultan* al ei... Dar, deocamdată nu ne vom ocupa de Dyane, avea grijă s-o foarfece întreg oraşul, şi o făcea cu atîta ardoare că barmanii şi ajutoarele improvizate abia izbuteau să împartă răcoritoarele care să mai stingă jarul. Dar, la drept vorbind, „răcoritoarele", precum whisky-ul, ginul, toffada, tequila, vinul roşu de Arkansas şi alb de Lorena abia turnau gaz peste foc. Nimeni nu mai bea bere sau apă.

Grupuri de călăreţi, atraşi de evenimente, intrară în oraş, iar printre aceştia cîţiva inşi ce se feriseră în ultima vreme să dea ochi cu lumea. Garrett fu informat că ucigaşul Salkow, izgonit *pentru totdeauna* din Kandy-bar, se află în carne şi oase la „Apaşul melancolic", împreună cu alţi doi inşi, necunoscuţi dar cu atît mai dubioşi.

Răsunau împuşcături — deocamdată răsleţe. Culmea ! Marshal-ul află că fondatorul oraşului, primarul Dun, cel care a promulgat interdicţia jocurilor de noroc, face un

pokeraș la „Darling“ cu popa Bare, cu directorul teatrului „Trave's Girls Company“ și cu poetul local Vincent McCall. Miza în acest moment e numai de 80 $ dar amenință să crească. Apoi ochii lui Garrett înregistrară un spectacol de care orașul uitase. Fațada restaurantului „Grace Mils“, renumit prin *enchilada* ce se gătea acolo, începu să se clatine, un om zbură pe fereastră, un altul îl urmă, se rostogoliră în praf, iar peste ei căzu fațada localului. Două fete năvăliră în stradă în costume oarecum sumare și începură să-și scoată ochii.

Marshal-ul era un om calm. Rămase calm. Doar gîndi : „uite, domnule, cum apariția unei femei poate numai în cîteva ore să întoarcă pe dos un oraș pe care am reușit să-l pacific abia în doi ani !“ Garrett făcu un gest de lehamite și în timp ce ochii săi urmăreau cu o nuanță visătoare traiectoria unui fotoliu aruncat de la etaj, urmat de persoana care stătuse în acel fotoliu, adică soacra dentistului O'Canine, buzele sale pronunțară singure : „Duceți-vă la drakku toți !“

Apoi, de ciudă, omul legii se duse și el la drakku, adică se îmbătă, ceea ce nu i se mai întîmplase de vreo douăzeci de ani.

Cînd, la o oră imposibil de definit, cineva îi scutură umărul și-i șopti, de fapt urlă, că Doc Holliday și Rio Jim iarăși se certaseră și urmează să se *întîlnească* pentru a stabili a cui este femeia ce urmează a fi decapitată sau arsă pe rug mîine, Pat S. Garrett mormăi cu limba amară : „N-au decît să se ucidă... și cu cît mai repede, cu atît mai bine !“ Și adormi iar.

8. Vestea că Doc urma să-l *întîlnească* pe Rio Jim într-o definitivă răfuială se răspîndi ca fulgerul. Curioșii își instalară mutrele și plămada lor trecătoare în toate ascunzișurile. Deasupra orășelului înflori o cometă. Singur în atelierul său, tîmplarul Oscar F. Fay meșterea un sicriu... dacă nu două. La birtul lui Willy-nemțoiul, Doc bea o ca-

fea cu lapte, cînd fu informat că Ben ieșise din cealaltă parte a pieţii din spelunca lui Howard grecoteiul. Doc sări în picioare, își potrivi cu o atingere înfrigurată centironul...

Pe orizontul dominat de munţii Superstiţiilor, iar mai departe de Piscul Lupului, scăpăra o coroană de lumină argintie. O pisică neagră cu totul în afara evenimentelor, sau poate deasupra lor, deși, materialicește, în centrul lor, traversă platoul alb, ca un punct, ca o virgulă în fraza haotică a unui romancier somnambul, exact între cei doi trăgători care se apropiau cu pas prudent și mîna pregătită.

Dar... dar... dar..., în momentul cînd ajunseră la o distanţă propice pentru a schimba o vorbă, o opinie, un glonte, sau orice doriţi, în clipa cînd armele răsăriră între degetele lor istețe, două împușcături răsunară, aproape simultan. Nimeni nu-l remarcase pe călăreţul zvelt, în negru, ce se întrupase în margine, dumnezeu ştie cînd ! Prezenţa sa a fost atît de scurtă, de neașteptată, de surprinzătoare, că mulţi au zis că e vorba de o nălucă sau ceva și mai rău, de n-ar fi stat mărturie gloanțele ce au pus capăt, pentru moment, confruntării dintre Doc și Ben.

În spatele Dyanei Clintwood — acum Danny Clintwood — nălucea, și mai fantomatic, mustangul ei negru. Ambii dispărură înainte ca imaginea să fi avut timpul să se imprime pe retină. Ceva mai tîrziu, trezit din posomorîta lui cherchelează, marshal-ul Garrett îl dezlegă pe ajutorul său. Îl gratulă simplu : „Nemernicule !“ Nemernicul încercă să se scuze :

— Eram cu spatele... voiam să văd și eu ce se întîmplă... nu-mi închipuiam că o femeie...

— Nu femeie, ci diavol, nu ţi-ai dat seama, cap de coyot umplut cu bălegar de măgar ! scrîșni Pat S. Garrett și, aranjîndu-și artileria, ieși în oraș, decis să reinstaureze buna ordine.

9. Două bufniţe împăiate străjuiau infirmeria dentistului O'Canine. Acesta ţinea în faţa ochilor înceţoşaţi ai lui Ben Klinkenhagen un mic, drăgălaş, obiect lucitor, puţin deformat. Aţi ghicit, e vorba de un glonte.

— În sfîrşit, l-am scos, zise O'Canine. Uite ce simpatic e ! Să ştii că, dacă nu mori, te vindeci.

Rio Jim ceru :

— Ia-l de aici ! Adă-mi o sticlă de toffada !

— În starea în care te afli te va ucide, observă dentistul.

— Şi aşa m-a ucis nevasta domnului de alături ! protestă Ben.

— Te-a ucis propria ta nevastă ! hîrîi Doc din plămînul său ciuruit. Dar, felcere, glontele *meu* unde e ?

— Străveziu cum eşti, Doc, răspunse O'Canine, plumbul a trecut prin tine, s-a dus mai departe. Nu ştiu cît de departe. Ţi-a străpuns plămînul.

— Care era dinainte străpuns... O gaură mai mult nu strică... dar nici nu repară...

— Mi-ai adus ceva rece ? răcni, poate pentru ultima oară în viaţă, Ben Klinkenhagen.

— Voi aduce, fu de acord O'Canine.

Şi puse alături de patul lui Rio Jim băutura. Gunman-ul sorbi. Efectul înviorător se produse numaidecît. Reuşi să-şi rotească gîtul, iar cu gîtul şi capul. Îl analiză pe vechiul său prieten şi inamic, al cărui profil cadaveric părea o muchie de stîncă, ciuruită de torenţi.

— Hei, Doc !

— Ce drakku pofteşti, *vaquero* ?

— Am bănuiala că mă curăţ !

— Sînt mai mult decît impresionat, i-o întoarse Holliday. Să-ţi dau o mînă de ajutor ?

— Lasă gluma, Doc. Nu e momentul. Promite-mi ceva !

— Nici prin gînd nu-mi trece !

— E vorba de Dyane. Dacă scapi, să ai grijă de ea. Găseşte-o ! Cumineşte-o ! Fă-i rost de angajament la un teatru solid. Şi smulge-i, în numele domnului, pocnitoarele alea blestemate din lăbuţe, să nu se mai joace niciodată cu ele, cum s-a jucat cu noi !

— Prea bine, acceptă Doc după ce meditä o clipă. Iar dacă mă curăţ eu, iar tu ieşi de aici, promiţi să faci acelaşi lucru ?

— O.K. ! spuse Rio Jim, şi tăcură, munciţi de acelaşi gînd. Doc zise :

— Drace ! Drace ! Dar dacă ne curăţăm amîndoi, ce face Dyane singură... fără nici un soţ ?

Studiară această chestiune. Doc găsi o soluţie :

— O să aibe Garrett grijă de ea... ticălosul !

Rio Jim vorbi :

— Să ne acordăm ultima iertare. Bate laba !

— Imposibil. Mîna mi-e înţepenită.

— De fapt, şi a mea. Să ne iertăm, prin urmare, simbolic. Eu te iert, prietene. Adio !

— Doc, şi eu te iert, murmură Rio Jim. La revedere sau adio !

Cavalerească, înduioşătoare conversaţie ! Dar, oare, ce se întîmplase cu adevărat ? Voise chiar Dyane dintr-un foc, adică din două focuri, trase aproape în aceeaşi clipă, intenţionase să se scape simultan de cei doi soţi legitimi — mare vorbă ! — ai ei ? Ciudată rezolvare. Nu se potrivea cu Dyane. Nici vorbă de aşa ceva. Frumoasa Dyane — Mya Castellanny, încercase doar să împiedece duelul care, oricum, s-ar fi terminat rău, încercînd să le zboare armele din mînă, însă propria ei mînă tremurase... Se bizuise prea mult pe iscusinţa ei Dyane... Şi, pe deasupra, era emoţionată ! După orele de arest, după evadare, după tensiunea ceasurilor înainte de a fi arsă pe rug, e firesc ca degetele să nu te mai asculte ca întotdeauna şi, mai ales, opinez eu, oricît de măiastră ar fi în mînuirea pocnitoarelor, o doamnă nu poate atinge nivelul celui sortit să poarte greul

pămîntului, al bărbatului deci. Un Doc Holliday, un Pat Garrett, un William Frederick Cody, aceştia da, într-o zi bună pot să zboare armele din mîna a doi trăgători. O femeie, mai greu. Îşi închipuie ele, vanitoasele, că pot orice. Nu pot chiar orice...

10. În Canyonul Lupului. între Piscul Lupului şi Piscul Negru, se află ranch-ul indianului Atlee, un surdo-mut, cunoscut şi sub alt nume : James Gibson, dezlegător de enigme. La Fort Kern, Kandy-bar, Phoenix, Tucson, şi în alte orăşele, soseau prin intermediul prăfuitelor *stage-coachs* plicuri mari, mici, potrivite, netede, mototolite, unele ajungeau la Gibson, altele nu. Emisari misterioşi le ridicau de la poştă şi i le aduceau dezlegătorului de enigme, a cărui faimă creştea şi creştea. Ciudat, mare parte dintre aceste răvaşe aduceau parfumul necunoscut al Vechiului Continent. Acolo faima lui Gibson se lărgise mai mult decît la el acasă... dar aşa e cu profeţii, ca în zicală. Ranch-ul, ascuns într-o glugă a pădurii, plăcuse unui cetăţean din Sundance, acesta încercase să-l cumpere, dar se izbise de un refuz, deci trimise trei ucigaşi care să-l cureţe pe proprietar. „Neajutoratul“ surdo-mut îi primi cu focuri de armă, doi îşi lăsară acolo pielea, dar mai ales oasele, al treilea fugi şi povesti întîmplarea. Surdo-mutul fu lăsat în pace, nici nu dorea altceva.

Acum e seară. Un lup aleargă prin poiana bătută de lună şi nu-i pasă de nimc. Gibson, surdo-mutul, bea cafea, fumează, şi-n lumina lămpii studiază răvaşul lui Friederich von Drscharpp, baron de Klemm, care oferă o sumă bună dacă spărgătorul de enigme, mai ales istorice, va face lumină şi va da un răspuns plauzibil într-o chestiune tare încurcată : în urmă cu vreo două sute de ani un strămoş, cavalerul Drug May von Rosther, despre a cărui vitejie desigur aţi auzit, dispăruse cu ocazia bătăliei de la Cohemburg, pe Mosela... Nu atît osemintele înaintaşului

îl preocupă pe baronul Drscharpp, cît faptul că documentele afirmă — dacă nu cumva mințesc — că în mormîntul cavalerului se află o parte din tezaurul familiei. Dar are rătăcitorul acela un mormînt ? Unde ? Mda, așa stăm cu familiile astea mari, mereu preocupate de aurul lor blestemat. Surdo-mutul mormăie : „Hm !“ Fiindcă surdo-mutul e tot atît de surd și de mut cum ești tu, cititorule, el, Atlee, e una și aceeași persoană cu marele James Gibson, iar Gibson e una și aceeași persoană cu Ben Klinkenhagen, alias Rio Jim ! Îmi dau seama că m-am ocupat prea puțin de personalitatea acestui mare *frontiersman*, poate e cazul să explic de unde pînă unde Ben Klinkenhagen, refugiindu-se în pielea lui Gibson, devine un avizat cunoscător al istoriei lumii, mai ales a Europei, dar nu am vreme căci urechea „surdo-mutului“ prinde ecoul îndepărtat al unui galop...

Se duce la fereastră : Prieten ? Dușman ?

Prieten. Pînă la un punct, firește. De la distanță, Rio Jim recunoaște profilul întunecat, fantomatic, al lui Doc Holliday, mai ales după felul său de a călări, înclinat ușor către stînga. Ben împinge pe foc cafeaua și deschide ușa grea din dulapi de 7 cm, cu traverse metalice.

Holliday, frînt, pică pe un scaun, degetul arătător indică ceva, Rio Jim înțelege, iese, ia șaua de pe Bronco Nevada, îl șterge încetișor, îl duce în grajd, alături de Cap Arămiu... În acest timp, Holliday soarbe cafea. Lui Ben îi trebuie cel puțin o juma de ceas pentru a-l pune pe roate pe Bronco Nevada pe care ticălosul de Doc l-a istovit. Acum îl lasă să soarbă apa limpede din jgheab... Intră în casă.

— Arătați bine, Doc. Cum ?

— Taci. Ultimul timp am băut mai ales lapte, explică Doc, sorbind cafeaua. Ai vreo știre de la soția noastră, de la Dyane ?

— Nu prea...

— Să te cred ?

— Cum poftești. Dar tu ai vreo știre ?

— Nu...

— Dar eu să te cred ?

Doc Holliday puse pe masă, între plicurile pline de enigme o altă enigmă, un sul de piele legat strîns. Degetele sale subțiri, de chirurg, sau de trișor, sau de jucător, se mișcară iute în jurul complicatului dublu nod marinăresc combinat cu ceea ce se numește „ochiul spînzuratului".

— Ce mai e și asta, Doc ?

— Orice. O anonimă dn partea morții. Un scalp. Un petec din tunica lui Joe Indianul. Condamnarea noastră la nemurire.

— Taci. Ai auzit mai înainte glasul unui șacal *tenor* ?

— Poate. De ce ?

— Pe-aici nu umblă șacali. Din cauza lupilor. Șacalii nu-i înghit pe lupi, sau invers..

— Privește mai bine harta. Aici e o mină de aur, uitată, părăsită. I s-a pierdut urma. Harta e veche de vreo sută de ani.

— Dacă nu e falsă.

— Constată tu ! De ce crezi că am venit la tine ?

— De dorul meu ! ripostează Rio Jim. Cum ai pus mîna pe vechitura asta ?

— Simplu. Am făcut o partidă la Billy-chiorul și am umflat de la niște tămîi din Newton cincisprezece dubloni de aur și am vrut să plec, ceilalți nu, că nu este elegant, pînă ce Billy le șoptește cine sînt, ăia-și cer scuze, eu mă duc la bar, cer un pahar cu vin, cînd se apropie foarte respectuos un individ, cu pălăria în mînă, și vrea să-mi mai ofere un pahar, refuz, fiindcă, zic, doctorul îmi interzice mai mult de 250 g. pe seară. Mă întreabă cine e doctorul ce *vede* de mine, îi spun că eu sînt acela, adică sînt propriul meu doctor, el zice că știe, că m-a recunoscut, după faima mea...

— Doc ! Nu mă plictisi ! Lasă în pace faima !

— Bine, nătărăule ! Ești gelos pe faima mea. Pe scurt, individul îmi vinde harta, pe gratis, contra unei sute de dolari.

— Pe gratis ! O sută, pentru prostia asta !

— I-am dat șaptezeci. Ne-am tîrguit. Cred că o lăsa și la cincizeci, dar în seara aia eram generos.

— De ce nu s-a dus individul să caute mina aia blestemată ?

— Un om bătrîn, neputincios, nepriceput...

Rio Jim răsuci harta.

— Munții Ggssoollly ? Jjuurrwweerr-river ? Nu cunosc, n-am auzit.

— Păi toate hărțile sînt cifrate, *vaquero !*

— Bravo ! Și atunci, cum găsim drumul ?

— Dar eu de ce m-am ostenit pînă la tine ? Descifrează !

— Mă faci să rîd. Parcă ar fi celebra ta afacere cu aurul din peștera lui Weehler, unde piraţii de pe „Clementine“ și-au îngropat tezaurul, și unde am săpat cîinește patru zile... Și am dezgropat o lădiță în care se odihnea un pergament pe care scria : „Doc Holliday ! Era timpul să ai și tu parte de o cacialma bună. Iscălit : Un grup de cetățeni cinstiți pe care i-ai curățat la Snake River Stampede.“

— Lasă, făcu Doc plictisit. Atunci am luat plasă, acum afacerea e sigură.

— Mă întreb cum a ajuns șacalul acela în Canyonul Lupului. Îl auzi ?

— Ben ! se supără Doc. Eu nu mă dau jos din șa cinșpe ore ca să-ți aduc documentul, iar tu, cu șacalul tău...

— Nu-mi place harta, Doc ! Ce să zic, tu mă deranjezi totdeauna cînd încep o viață nouă. Vreau să rămîn aici, tihnit, iar tu aduci duhul blestemat al aventurii ! Du-te la Old Fille, el are „telescop cu oscilator de mercur“... pentru aur, argint, pentru orice.

— Boșorogul acela ! Nici nu mai e în stare să încalece !

— Ași ! Dacă-l ajuți, poate călări și o cometă.

— Tu îţi baţi joc de mine !

— În casa mea fac ce vreau !

— Sigur. Ce vrei. Poţi s-o şi încasezi, dacă vrei. Şi, ca să nu spui că e vorbă goală, ţine !

Şi Doc repezi o directă în falca amicului său. Acela, bineînţeles, ripostă. Se încăierară. Se cotonogeau cu egal talent, fără să mai ţină cont de nimic, cînd o voce rogojinoasă îi opri :

— Dacă pentru hartă vă bateţi, n-are sens. E a mea !

Doi indivizi intraseră în baracă, unul din ei merită ceva atenţie.

Deosebit de scund, foarte lat, cu picioarele strîmbe, era cunoscut sub numele de Kraker Jake, Jake Crăcănatul. Unul dintre bandiţii frontierei. Ce nu făcuse Kraker, în sens rău desigur, poate încăpea pe un bilet de loterie. Răufăcătorul nu bănuia că peste vreo sută de ani cosmeticiana Helene Rubinştein va lansa pudra „Kraker Jake", eterizîndu-l în... nemurire. Posibil că nici nu s-ar fi simţit flatat. Ce e aceea o pudră ? Preferabil o carabină „Kraker". Sau o marcă de toffada.

— Hello ! făcu Ben Klinkenhagen, ridicîndu-se. Îmi era dor de tine, Jake ! Deci tu erai, „şacalul" era semnalul vostru...

— Vorba ! Fă-te uşiurel cu faţa la perete. Ridică lăbiuţele. Şi tu, la fel, dentistule. Fernand, maimuţoiule, ia-le arma, banii, tot ce e de preţ, iar harta pune-o la mine în buzunar. Bine. Nu înţeleg de ce nu vă măresc greutatea corporală cu ceva plumb, mai ales Doc ar avea mare nevoie, însă azi sînt melancolic... melanchiolic, dar la viitoarea întîlnire se lasă cu pîrîituri. Nu-mi ieşiţi în drium ! Uitaţi de hartă ! *Hiarta nici n-a existat !* Zicînd acestea, Kraker slobozi cîteva gloanţe, din pură plăcere, spărgînd, printre altele, un preţios serviciu de Saxa, primit de Ben, oricît ar părea de straniu, de la Marele Duce de Saxa.

După ce bandiţii se topiră, Rio Jim îl privi amărît pe Doc.

— Tu îmi aduci totdeauna necazuri şi complicaţii. Treaba asta m-a indispus atît de tare că nici nu mai am chef să te cotonogesc !

În mîna subţire a lui Doc apăru un minuscul *Petit Cheri.*

— Aş putea să te curăţ, Ben ! Aş zice că a făcut-o Kraker.

— Eram convins că maimuţoiul de Ferdinand nu ţi-a dibuit toate buzunarele ! Dacă vrei să pui în funcţiune „maşinuţa", nu ezita, prietene ! Viaţa nu mai are haz pentru mine, enigmele Europei nu mă mai pasionează, băutura nu are gust, fumul de ţigară e prea uscat... şi-n plus ai rămîne unicul soţ al Dyanei...

— Dacă între timp n-a contractat alte căsătorii...

— Apasă ! Apasă pe trăgaci. Dar să ţinteşti bine. Dă-mi voie să iau Biblia, să mor cu Cartea Sfîntă în mînă.

— Ia-o, prietene ! Ia şi fotografia Dyanei.

— N-o am. Dar Dyane e în inima mea.

Klinkenhagen luă Biblia, o deschise şi-n mîna lui înflori... „Laleaua Neagră"... ba nu, un pistolet negru, de mare precizie.

Doc rînji, prea puţin impresionat.

— Nici pe mine viaţa nu mă încîntă. Ce facem ? Facem *tir* sau pornim pe urmele lui Kraker Jake ?

11. A fost o treabă deosebit de posomorîtă. Au refăcut din memorie harta. O noapte întreagă. Dimineaţa au înşeuat caii. În Canyonul Lupului bătea un vînticel cald, înmiresmat. Era plăcut să trăieşti, totuşi. La intrarea în Kandy-bar, marshal-ul Garrett se încruntă urît.

— Pentru alde voi, oraşul e închis !

— Încearcă să ne scoţi afară !

— Predaţi armele !

— Care arme ? şi îi arătară tocurile goale ale pocnitoarelor.

Doc și cu Rio Jim băură o cafea la Billy-chiorul care, inimă largă, le dădu cîteva pistoale, două carabine, ba le împrumută și niscaiva mărunțiș. Marshal-ul Garrett suspină ușurat cînd îi văzu ieșind din oraș. O apucară spre nord. Seara fripseră o pulpă de căprioară. Dimineața, cînd deschise ochii, Klinkenhagen văzu pe cer planînd un vultur din specia „ribon". Romantică imagine, care însă nu spune nimic bun unui om al preeriilor. Rio Jim se ridică încet. Ce instinct au păsările ! La mai puțin de un metru de capul lui Doc Holliday care, conform obiceiului, veghea dormind dus, un *serpent à sonnettes* își ridicase capul și din această poziție părea să-și examineze cu o curiozitate metafizică viitoarea victimă. Klinkenhagen ținți fără să aștepte. Capul zdrobit al jigodiei zbură într-o parte. Doc sări în picioare.

— Nemernicule ! Ocheşti în mine în timp ce dorm ? !

— Dentist ratat și dobitoc bătrîn ! îl ținu Rio Jim sub amenințarea armei, căci nebunul, irascibilul Doc era în stare de orice. Uită-te la picioarele tale și sărută-mi mîna !

Apoi consultară harta ce o refăcuseră din memorie. Gata să se încaiere pe chestia direcției ce o aveau de urmat pentru a ajunge la Old Fille care deținea un prețios „oscilator cu mercur". Old Fille care trăia de la o zi la alta, într-un ranch amărît unde poseda două găini, flămînde și alea. Nimeni nu și-a pus problema asta.

Străbăteau o pădure de *spanish bayonet* cînd un călăreț singuratec le ieși în cale.

— Doc ! Vezi și tu ceea ce văd eu ?

— Dacă o zărești pe Dyane, și eu, la fel...

— Soția noastră ! Ce emoționant !

Mya Castellanny înaintă fără sfială și le zîmbi. Nu Mya, ci Danny Clintwood, fiindcă la drum se travestea în bărbat. Era fercheșă. Adică fercheș. Colturile la locul lor, carabina Sharps 2W în oblînc. Mustangul Danny arăta și el odihnit.

— Încotro ?

— Către munţii Yosemitte, Dyane... Căutăm aur. Vii şi tu cu noi ?

— Nu. Cu doi e ca şi cum ai fi cu nici unul. De altfel, acolo unde mergeţi e tot atîta aur cît în ochiul lipsă a lui Billy... N-ai azvîrlit tu, Doc, într-o seară, şaptezeci de dolari, pentru o hartă veche ? Doc Holliday o privi îngheţat. Domnul acela onorabil era tatăl meu... socrul vostru, băieţi. N-aţi avut plăcerea de a-l întîlni pînă acum. Confecţionează hărţi „vechi", e plăcerea lui, şi-i aduce şi un mic venit, nu trebue să-l condamnaţi cu asprime, la urma urmelor sînteţi rude... Eu l-am trimis în seara aceea la tine, ştiam că ai bani, totul se află, aveam nevoie de mărunţiş fiindcă sînt cochetă şi un negustor îmi oferise spre vînzare un şirag de perle... adevărate. Porcul ! Erau tot atît de adevărate ca şi harta ! Am ieşit cu toţii în pierdere, nu vă uitaţi aşa la mine, nu mă sperii, şi nu uitaţi că nu de mult am salvat, la Kandy-bar, viaţa a cel puţin unuia dintre voi !

— Ucigîndu-ne pe amîndoi, femeie !

— Scopul meu a fost bun, dar îmi tremura mîna... din cauză că ţinteam în voi... Haideţi, însoţiţi-mă o milă, apoi ne despărţim...

Ceva mai încolo, Dyane descălecă şi însiră la marginea potecii ceasornicul de argint, port-ţigaretul, pintenii, săculeţul de aur, pumnalul şi celelalte.

— Ce este cu toate acestea ? fu curios Doc.

— Sînt cadourile pe care NU mi le-aţi dat, şi le-am luat singură, boys ! Momentan sînt bogată, vi le înapoiez.

— În acest caz, înapoiază totul, o povăţui Ben. Şi cei şaptezeci de arginţi cheltuiţi de Doc pe harta aia falsă.

— Dar ce înseamnă şaptezeci de monede pentru Doc ? O miză medie. Nu pricepeţi că aveam nevoie de ei ? Şi apoi, voi nu aveţi nici o obligaţie faţă de mine ?

O privire cum se îndepărtează pînă se pierdu în ceaţa străvezie de pe orizonturi.

— Noi, acum, ce facem ? întrebă Doc.

— Nu știu. Dar ce nu facem ?

— Nici asta nu știu.

Zi stranie ! Soarele se plimba printre nori, umbrele se plimbau printre arbori, ochii lui Klinkenhagen urmăriră două antilope *proghorn* ce străbăteau un luminiș, departe, ieșind dintr-o pîclă, pătrunzînd în alta. Două iluzii...

— Cît vrei pe ceasul acela ? întrebă Rio Jim. Că-l ții de prea multă vreme și nu e sănătos, iar eu n-am avut ceas în viața mea și vreau să știu cum e viața cu ceas.

— Păcătoasă, ca și fără, dar să știi că ăsta e fabricat la Youngstown, Ohio, de un olandez pe nume Van Dobson, prin 1800. A aparținut guvernatorului Backer. Pe cînd aveam cabinet la Chicago, l-am primit cadou din partea milionarului Boobney căruia i-am bătut în gingie șase dinți de aur, din aurul lui...

— Iarăși se aude șacalul ăla !

— E plin de șacali pe-aici ! Își pierduse șase dinți cu ocazia...

— Există sumedenie de ocazii în care-ți pierzi dinții, capul. Te-am întrebat, amigo, ce vrei pe blestematul ăla de ceas ?

— Am vrut să-ți explic că e al naibii de prețios, *vaquero !*

— O. K., *gringo !* Îți ofer pumnalul acesta. E cadoul ducelui de Kent, răsplată că i-am dezlegat una din enigmele ce-i tulburau somnul. E făcut la Istambul-Constantinopol-City, Turkia, în anul 1500.

— Flecuștețul ăsta ? ! Ce mai pui pe lîngă el ?

— Cu tine nu se poate trata o afacere serioasă. Dau aurul dacă tu dai și port-țigaretul.

— Port-țigaretul meu ? ! răcni Doc. Să știi, pe mine mă doare-n cot de Ducele de Kent, dar bijuteria asta de port-țigaret a aparținut lui James Reed-Vacă, banditul care a efectuat primul *train hold-up* în anul 1845.

— Ești un incult. Linia „Union Pacific“ a fost terminată în '69, iar în '45 nu exista picior de... roată de tren pe-aici !

— Ce contează anii ? se înfurie Doc. De ce mă plictisești ?

— Dau pumnalul, aurul, tu pune jos ceasornicul și port-țigaretul.

— Pe lîngă pumnal și aur pune jos și acul de cravată !

— Atunci tu adaugă pintenii de argint. E ca și cum nici nu i-ai avut !

— De fapt nu le-ați mai avut, nu le aveți și nu le veți mai avea vreodată ! răsări din tufișuri mutra urîtă a lui Kraker Jake. Nu vă mișcați. Ia-le armele, Fernand, maimuțoiule ! Caută-i prin buzunare. Doc, nu te uita urît, că mă siupăr !

— Tu ești de vină, Doc ! zise Rio Jim. Niciodată nu ești atent la șacali. Ei erau !

— Ți-am spus să nu mai faci pe șacalul, capră ce ești ! îl mustră Kraker pe Fernand. Caută bine. Trișorul de Holliday e în stare să ascundă un pistol și între măsele ! Așa, prieteni. Mi-ați dat o hartă falsă, pentru asta nu vă iert !

— Singur ți-ai luat-o, crăcănatule !

— Gura ! Eu, oricum, mă consider păcălit. Hai, Fernand, pune tot avutul ăstora în săculețul numărul doi !

— Nu te mai osteni atîta, față palidă ! răsună o voce autoritară. Aurul, armele, și tot ce mai e sînt ale mele ! Aveți onoarea de a fi prizonierii Marelui Lup Alb, căpetenia *chipeway*-lor. Nu vă necăjiți. Înainte de a vă lua scalpurile, am să vă ofer whisky. Am destul. Să mergem.

12. În timp ce călăreau, cu mîinile legate, Doc zise tare, ca să fie auzit :

— Nu este Marele Lup Alb ! Se prefface !

Unul dintre indieni, gol, musculos, cu un falnic tatuaj, un buffallo pe coarnele căruia aterizaseră doi șoimi, se răsti :

— Cine minte, *greenhorn* ?

— Am să-ţi arăt eu ţie, maimuţoi împănat ! Şeful vostru minte.

Indianul îl ajunse din urmă pe Marele Lup Alb şi-i raportă. Căpetenia îşi domoli calul pînă ajunse lîngă prizonieri.

— Adică nu sînt eu Marele Lup Alb ? Adică mint ? !

— Parcă ar fi contele de Valois, rînji Klinkenhagen cu gîndul la încurcăturile de pe Vechiul Continent.

— Eu nu discut cu tîlharii de drumul mare ! zise demn Doc.

— Tîlhari sînt albii, *ass !* Care ne iau pămînturile, ne omoară vînatul, ne fură femeile.

— Scalpează-i pe aceia, Sachem ! Noi nu ţi-am luat pămîntul, vînăm pentru a ne potoli foamea, ceea ce legea preeriei permite, cît priveşte femeile voastre, nici că ne pasă de ele, amîndoi sîntem căsătoriţi şi sîntem credincioşi... nevestei noastre.

— Tu, faţă palidă, vrei să jigneşti fetele *chipeway* ? Îţi închipui că nu ar fi demne de voi ? Că nu sînt frumoase ? Că sîngele nu le este fierbinte ? Foarte bine ? Înainte de a vă pune la stîlpul tortúrilor, în faţa judecăţii lui Manitu, am să vă închid pe fiecare, în cîte un wigwam, cu două dintre cele mai frumoase *squaw* ale noastre. O să vă arate ele !

— Ai haz, chief, rîse Ben Klinkenhagen. Va fi cumplit !

— Sînt nerecunoscători, bombăni Doc. Nu se ţin de cuvînt !

— Îţi tai limba, faţă palidă !

— Taie-mi-o ! Înţelepţii tac. Nu te poţi bizui pe recunoştinţa lor !

— Cu ce trebuie să-ţi fiu recunoscător ?

— Nu discut cu tine ! Marele Lup Roşu a fost cel mai mare... cea mai mare căpetenie de pe tot teritoriul.

— Sînt fiul lui !

— Să te creadă cine vrea ! Tu nu ești descendentul lui ! Într-o bună zi, Marele Lup Roșu a fost apucat de o cumplită durere de măsea...

— Dr unde știi ? Nimeni nu are voie să știe așa ceva!

— Nimeni ! replică Doc. În afară de vraciul Pană de iepure, sau Marele vrăjitor Negură Fîlfîitoare peste piscuri. Nimeni. Pînă la urmă, o falangă de războinici s-a deplasat noaptea pînă la Kandy-bar, de unde l-au răpit pe dentist. Dentistul eram eu. L-am vindecat pe Marele Lup Roșu și, drept mulțumită, am fost proclamat mare vraci al tribului, și acela eu sînt ! Și acum, iată recunoștința !

— Dezlegați-i pe acești oameni ! porunci Marele Lup Alb, palid. Să le fie restituite armele și aurul. Sînt prietenii noștri.

— Nu-i băga în aceeași oală cu noi pe Kraker și pe Fernand. Nu sînt nici prietenii noștri, nici ai voștri. Ia-le caii, lasă-i cu mîinile legate, și trimite-i ! Prezența lor mă îngrețoșază, Sachem !

— Mă Doc, întrebă într-un moment prielnic Rio Jim, chiar tu ai extras măseaua găunoasă a Marelui Lup Roșu ?

— Nu tocmai, șopti Doc. Pe vremea aia făcea pe dentistul la Kandy-bar prietenul meu, răposatul Old Deekeendeen. Pe el l-au răpit pieile roșii.

— Old Deekeendeen ! L-am cunoscut. Ne este de folos și după moarte. Dar dacă își vor da seama că nu tu ești acela ?

— Imposibil, a trecut ceva timp, Old Deekeendeen era la fel de slab ca și mine, avea ca și mine doi ochi.

— Eh ! Să ne fie într-ajutor Marele Șarpe, conchise Ben.

Dîre verticale de fum, între care apunea soarele, vestiră apropierea așezării. Trei stînci de calcar subțiat în lumină, dominau spațiul. Intrară în satul indian, mîndri, cu toate armele, chiar și cu armele lui Kraker. Un războinic tînăr ieși în galop mare.

— O surpriză pentru tine, *chief !* Ți-am procurat o nouă nevastă. Deși albă, e frumoasă ! Călărea travestită în bărbat, și s-a împotrivit !

Dyane stătea liniștită în wigwam-ul căpeteniei, înconjurată de niște cotoroanțe ce o asaltau cu sfaturi deosebit de inutile. Cînd Marele Lup Alb intră, urmat de noii săi prieteni, Dyane își arătă frumosul ei zîmbet enigmatic.

— Zmeilor ! Ați venit să mă recuperați ?

O piele-roșie nu are voie să-și trădeze sentimentele, Marele Lup Alb nu-și trădă surpriza. Se mulțumi să întrebe :

— Vă cunoașteți ?

— Nițeluș. E soția mea..., bombăni Doc.

— De fapt, și a mea, adăugă Rio Jim.

— Ciudat, comentă Marele Lup Alb. La indieni un bărbat poate avea cîte neveste dorește, niciodată invers. Ei, dar la voi toate-s anapoda. Femeie, i se adresă Dyanei, ești frumoasă, ești liberă, mănîncă, bea, și bucură-te de tovărășia soților tăi !

— Dar eu aș prefera să-mi văd de drum, mare *chief !*

— Dacă soții tăi îți dau drumul, facă-ți-se pe plac ! Clar, femeie ! Dacă tu ești una, iar ei doi, înseamnă că tu comanzi. Mai ai și alți soți ? Ciudat, foarte ciudat, pe Marea Pană de Aur a Marelui Vrăjitor Negură Fîlfîitoare peste piscuri !

— Dar și noi am prefera să ne vedem de drum, suspină Doc.

— Nu, prietene, nu, femeia să plece dacă vrea, avem aici destule, noi v-am supărat din greșeală, acum veți fi oaspeții noștri cel puțin treizeci de rotiri ale soarelui în jurul pămîntului, interval pe care-l declar sărbătoare continuă. De altfel, adăugă Marele Lup Alb, avem și noi cîțiva bolnavi cărora vraciul Copită Crăpată de Bizon, încă tînăr în meserie, nu le poate face destul bine...

12+1. Uriaşi arbori *black chamber tree*, înalţi de peste o sută de picoare, mărgineau poteca. Cei doi ochitori călăreau fără grăbire. Caii erau împovăraţi cu darurile primite de la indienii *chipeway*, cărora Doc le extrăsese în treacăt cîte o măsea, două. Rio Jim îi distrase ţinînd în aer o farfurie, cu ajutorul gloanţelor. Farfuria de alamă, ciuruită, este acum unul din exponatele cele mai admirate la muzeul din Cheyyenne. Marele Lup Alb remarcase, printre altele, că dacă soţia lor are mai mulţi soţi, nu vede de ce nu s-ar dedulci şi el cu cîte încă o nevastă şi lăudase cu precădere graţia feciorelnică şi destoinică matură a două fete, Rază de Lună şi Şoaptă Mîngîietoare. Pistolarii, caşti, alegîndu-şi cu grijă cuvintele pentru a nu jigni, explicară că aceste june *squaw* sînt tot ce poate fi mai şarmant pe lume, dacă nu le permite credinţa... iar acum tocmai ieşeau din pădurea uriaşă. Masivul Anaconda se profila, îşi profila mai bine zis dinţii pe orizont. Observară un nor lung de praf tulburînd zarea.

— Doc ! Am ajuns la South-Oregon-trail !

— Te cred ! O variantă a marelui traseu. Aruncăm o privire ?

— Nu ştiu. Cred că mă întorc acasă. E momentul să rezolv marea enigmă a casei de Risenthal.

— În acest caz adio... James Gibson ! făcu rece Doc şi-şi întoarse fugarul alb.

— Aşteaptă, Doc ! Enigma aia poate să mai rabde niţel, şi aşa aşteaptă de 355 ani. Vin şi eu !

Un chervan alcătuit din vreo şaizeci de *prairie schooner* înainta lent pe South-Oregon-trail. Corăbii ale deşertului, cum erau denumite lungile care cu coviltir ce se aventurau pe drumurile acelea ireale, cucerind încetul cu încetul Westul.

În fruntea expediţiei călăreau cu mîndrie trei bărbaţi, doi tineri solizi, iar la mijloc un bărbat cărunt, în capul gol, cu obraz aspru, desigur conducătorul. Tinerii purtau pălării abia scoase din magazin, haine de piele cu ciucuri

şi apărătoare, şi erau înarmaţi pînă-n dinţi. Şi armele erau nelegiuit de noi. În spatele acestora trei, dar ţot înaintea convoiului, călărea cu englezească nepăsare un tinerel în haine de oraş, cu trăsături delicate, umerii nu tocmai puternici. Nici nu încerca să facă pe *gunman*-ul neînfricat. Călărea însă un armăsar de soi, roib.

La o distanţă convenabilă, Doc ridică neagra-i pălărie.

— Eu sînt Doc Holliday, din Chicago şi de peste tot. Prietenul meu este Rio Jim, cunoscut şi sub numele de Ben Klinkenhagen. Vă stăm la dispoziţie !

— Mai am un nume, zîmbi Rio Jim. Mi se spune şi James Gibson !

— Eu sînt Papa Drăgan din Timişoara, spuse amabil bărbatul mai în vîrstă. Însoţitorii mei sînt Henry Matt şi Yancey Berry, din New-York. Ducem caravana în valea Yaqui.

— N-are să fie uşor, remarcă Ben.

— Avem arme bune, se grozăvi Henry Matt.

— Nu e destul, făcu Doc.

— Fii mai clar, mister. Crezi că nu ştim să ne folosim de ele ?

— Cam aşa ceva, deveni arţăgos Holliday.

— Ascultă ! Vei da socoteala pentru...

— Fleanca, băieţi ! porunci bătrînul. Dacă am înţeles bine, sînteţi Doc Holliday şi Rio Jim, vestiţii *gunmani* ale căror isprăvi sînt povestite peste tot ?

— Se mai exagerează, dar, în principiu, aceştia sîntem, *Sir !*

— Mă bucur ! M-aş bucura şi mai mult dacă ne-aţi însoţi.

— Ne descurcăm foarte bine şi singuri, domnule Dragan, interveni ţîfnos Henry Matt.

— Vrei să-ţi înfund pliscul cu un căluş, Henry ? Eu comand aici !

Într-acestea, tinerelul în haine de oraş se apropie cu sfială.

— Permiteţi ? Am auzit pronunţîndu-se numele de James Gibson.

— Eu sînt acela, îl examină dintr-o privire Rio Jim.

— Totuşi sînteţi Ben Klinkenhagen. Şi Rio Jim.

— Este acelaşi lucru.

— Aş avea nevoie de dovezi că sînteţi şi James Gibson...

— Cuvîntul meu este o dovadă ! îl fulgeră Ben.

— Iertaţi-mă. Numele de Wilmore vă spune ceva ? Rio Jim se înmuie, zîmbi.

— Desigur. Acum două sute şi ceva de ani, fiul cel mare al lordului Wilmore a fugit în lume cu tragediana Betty Carlyle, mare amor. Un descendent îndepărtat al marelui amor este azi unicul moştenitor al castelului şi al titlului, dar trebuiau dovezi că descendentul e real. James Gibson le-a adus. Eu adică. Dumneata trebuie să fii tînărul lord Wilmore.

— Baronet, deocamdată, înflori de bucurie faţa palidă a englezului. Bunicul m-a trimis în West să-mi fac ucenicia. Dacă mă întorc viu, moştenesc totul, dacă nu, nu...

— Logic, acceptă Rio Jim. Sper să te întorci viu.

— Bunicul meu mi-a poruncit să vă găsesc şi să vă ofer acest cadou !

Doc dădu să se îndepărteze, îngîmfata aristocraţie europeană îl irita, cînd glasul englezului îl opri.

— Domnule Holliday, scuze. La noi, prietenia ce vă leagă de domnul Gibson e cunoscută. Am un cadou şi pentru dumneavoastră, o adevărată comoară...

— Brr ! se scutură Doc. M-am cam săturat de comori !

— E o trusă în care veţi găsi un mare stoc de anestezice, ultimele descoperiri ale chimiştilor din Londra, seringi, cleşti, tot ce vă trebuie.

— Clienţii mei, remarcă acru Doc, sînt obişnuiţi să le scot dinţii fără anestezice, poate cu excepţia rachiului, fără cleşte, uneori cu vătraiul, iar în cazurile delicate cu pistolul. Dar ai mulţumirile mele, tinere domn...

14. Doc nu avea habar cîte necazuri avea să-i aducă foarte eleganta trusă din piele neagră. Printr-un miracol anevoie de explicat, prin ţinut se înfiripă ştirea „sigură“ că Holliday ascunde în trusa aia un obiect de mare preţ. Posibil că totul pornise de la cuvîntul „comoară“, pronunţat cu imprudenţă de baronet. Se vorbea cînd despre cele trei perle unice care împodobiseră odinioară fruntea arămie a căpeteniei asiatice Gead-han ; un scamator în trecere prin Carlsbad, New Mexico, jură că văzuse în mîna lui Doc diamantul Koh-i-nor...

Mda, tînărul Wilmore îi cadorisise lui Doc, cu cele mai nobile intenţii, un şarpe veninos !

15. Dacă nu erai orb, era imposibil să nu observi impunătorul panou : „Mr. Daves are un ochi în ceafă. Are două pistoale, la vedere, şi unul ascuns. Trage din întoarcere de două ori mai bine decît prin ochire directă. Dacă ţintiţi în el, riscaţi să muriţi înainte de a vă da seama ce vi se întîmplă. Noi v-am avertizat !“

Mr. Daves era pianistul localului „Action“ din Caverns-City. Un bărbat cu ochi contemplativi, aveai impresia că priveşte să vadă ce se întîmplă dincolo de tine şi chiar dincolo de toate. Şi, chiar, ce se întîmplă dincolo de toate ? Din cînd în cînd, acest bărbat fin făcea o demonstraţie, de pildă dobora o musculiţă din zbor, fapt care-i asigura liniştea pentru cîtva timp. Din trei în trei seri, la „Action“ se dădea „un mare spectacol galant şi modern“ a cărui vedetă era... Mya Castellanny, privighetoarea Westului.

Într-o zi, un bărbat lat, scund, crăcănat, bea la bar hlizindu-se către o frumoasă femeie ce stătea de vorbă, profesional, cu pianistul.

— Hei, Slim, se apleacă băutorul spre barman, cine-i dama ?

— Vedeta noastră, Mya Castellanny, o mare lady...

— Tot muiere e ! Cît ia pe seară ?

— Stai cuminte, mister Kraker ! E nevasta lui Doc Holliday.

— Doc s-a însurat ? Idiotul ! Oricum, îmi convine de minune.

— Dar e şi soţia lui Rio Jim, dacă e adevărat ce se spune... Treaba e mai încurcată decît o pînză de păianjen...

— Atunci îmi convine de două ori. Crezi că dacă îi pun o sută în faţă, e destul ?

— Riscaţi să vă alegeţi cu nişte gloanţe. Doamna nu numai cîntă, dar şi trage, şi unii spun că trage mai bine decît cîntă ! Să mai torn ?

— De ce nu ? Mi-e gîtlejul plin de praf. Doc conduce către valea Yaqui, un chervan, cu toate că e bogat, a pus mîna pe pumnalul unui rajah încrustat cu cele mai mari diamante din lume, cinci sute de mii de monede ca nimic.

Ochii lui Kraker sclipiră la gîndul miilor de dolari şi sclipiră în direcţia Myei Castellanny. „Ia să-i încerc virtutea“, gîndi, „Doc e departe, pe Klinkenhagen nu-l văd pe-aici“, şi îşi mai turnă un pahar.

Pianistul „descifra“ partitura unei melodii ce intrase în modă, „Nu gloanţele m-au răpus, ci privirea ta, o, Sonya !“.

Kraker bea la bar pahar după pahar şi se-nfuria din ce în ce.

— Hei, Slim !

— *Yes*, mister Kraker. Altă butelcuţă ?

— Spune-i pelicanului de la pian să înceteze !

— Dar nu aţi citit ce scrie pe panou ?

— Eu nu citesc. N-am obiceiul ! Fă ce ţi-am spus !

— Comunicaţi-i personal dorinţa, eu... sînt foarte ocupat.

— Allo ? Se aude ? Pelicanul muzical de colo ! Nu mai lovi clapele, opreşte concertul, altfel te opresc eu !

Mr. Daves păru că nu aude, însă avea în faţă o oglindă prin care vedea TOTUL.

— Adică vrei să mori ? ! zbieră Kraker.

De data aceasta, pianola tăcu. Toţi din local amuţiră.

Negrul de la bucătărie, alb ca varul, trase perdeaua. Mr. Daves nu dădea multe parale pe vorbe. Paharul din mîna lui Kraker explodă cu un sunet aproape muzical, lucru firesc deoarece glontele fusese expediat de un pianist. Mr. Daves, om pașnic, își zise că demonstrația a fost cam scurtă așa că zbură de pe bostanul lui Kraker pălăria lui slinoasă, reteză cureaua Coltului, reteză cureaua nădragilor, treabă al dracului de migăloasă, nădragii căzură, Kraker rămase siderat, caraghios, cu mîinile ridicate. Mr. Daves se așeză la pianolă și continuă cealaltă demonstrație, cea muzicală, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Barmanul Slim i se adresă :

— *Sir*, permiteți acestui gentleman să-și ridice pantalonii, fiindcă de față sînt și doamne ? Permiteți să ridice arma scăpată jos din... nebăgare de seamă ? Pianistul făcu da din cap, imperturbabil. Făcu da și cînd Slim îl întrebă dacă e voie să-i ofere lui Kraker un păhărel, ca să-și revină.

— De acord. Dar să nu întreacă măsura ! Răspunzi de el, Slim.

— Nici o grijă, maestre. Va sta cuminte ca un șoricel.

Astfel că, fierbînd la foc mic — la mare nu-i dădea mîna — Crăcănatul se apucă să bea vîrtos, după alte pahare se mai consolase, totul se uită, nimeni nu se mai ocupa de el. „Am rasolit-o cu pelicanul, să mă ocup de porumbiță“, gîndi, și merse clătinîndu-se la masa Dyanei Clintwood, și-i bolborosi cine știe ce. Din nou Kraker Jake, într-un interval foarte scurt, fu depășit de evenimente. Din nou nu știú ce se întîmplă cu el. Cîntăreața cea „fragilă“ stătea în picioare, frecîndu-și pumnul cu care izbise. Izbise strașnic. Kraker își frecă falca și se ridică precaut. Lumea rînjea. Blestemînd, Crăcănatul părăsi localul, îl întîlni pe aghiotantul său Fernand și-i porunci să adune ciracii.

În aceeași noapte, banda Crăcănatului o răpi pe Dyane Clintwood și se îndreptă către munții Anaconda. „La capătul drumului ne așteaptă o juma de milion !“ își în-

demna el „indezirabilii“, gindindu-se la pumnalul cu diamante al lui Doc Holliday...

16. Ben Klinkenhagen dormea visînd că dezlegase enigma casei Risenthal. Curios că acest mare pistolero ar fi preferat să aibă un cabinet călduţ, undeva în apropierea pieţei Trafalgar, înconjurat de mii de cărţi de istorie, de mii de enigme istorice. N-avea să aibă niciodată un astfel de cabinet călduţ, după cum nici Doc Holliday nu avea să-şi revadă cabinetul de dentist. Poate că această contradicţie între vis şi realitate îi apropiase pe cei doi.

Deodată Doc îl scutură energic.

— Trezeşte-te că e de rău !

— Dacă e de rău, e de bine ! Lasă-mă să dorm !

— Prea bine, mormăi Doc, dacă nu vrei de bunăvoie, te va trezi moartea.

Profeţie inteligentă fiindcă imediat un glonte sparse felinarul agăţat în par, cioburile căzură pe faţa lui Rio Jim care sări în picioare fără a mai fi rugat.

Cele şaizeci de care ale expediţiei fură aranjate în cerc, la mijloc au fost înghesuiţi copiii, viţeii... Femeile ce ştiau să ţină arma în mînă — şi multe ştiau — căpătară arme.

— Indieni ! zise Papa Drăgan din Timişoara.

— Mult mai rău, îl corectă Doc. Kraker Jake. Uite-l acolo ! Iar alături de Crăcănat, pe cine vezi, Ben ?

— Pe cine ar trebui să văd ?

— Încă mai dormi ! E Dyane, cu bandiţii lui Kraker !

Crăcănatul, pe un *indian poney*, se apropia împreună cu oamenii săi ce făceau pe pieile-roşii, cu pene în jurul capului.

— Hopla ! Nu trageţi ! Am un ostatec de preţ ! Soţia ta. Doc. Soţia ta, Ben !

— Dar eu nu zăresc decît o singură femeie ! se miră Papa Drăgan.

— Vă înşelaţi, sînt două, se strîmbă Doc. Ce ne facem ?

— Aşteptăm. Fumăm, răspunse Rio Jim. Să vedem ce doreşte Kraker.

— Îţi închipui că vine să ne ia cărţile de rugăciune ?

— Dar dacă Dyane s-a măritat şi cu Kraker ?

— Imposibil. E legată ! Prizonieră.

— Înseamnă că Jake are frînghie de prisos.

Kraker, sigur pe sine, se apropia urmat de însoţitorii lui, doi bandiţi cu chipuri deosebit de neplăcute care însă erau o binefacere faţă de mutra sa, pentru ochii oricui. Gura lui era o crăpătură asimetrică, ochii două cuie otrăvite. Ciracul din dreapta flutura deasupra capului ceva ce fusese cîndva, demult, o batistă albă, curată.

— Nu trageţi ! repetă Crăcănatul. Nu încercaţi nimic !

— Nu mai da atîtea avertismente, stimabile, rosti mîndru Papa Drăgan din Timişoara. Nimeni nu trage. Deocamdată ! Dar la nevoie, praful se alege de voi.

Rînjetul lui Kraker deveni virulent ca o scarlatină.

— Ce vorbeşti, *gringo ? !* Ia spune-mi, cîţi dintre oamenii tăi ştiu face diferenţa dintre o armă şi o undiţă ?

La care, Doc, sărind în şa, ripostă :

— Îţi vei înghiţi vorbele, şobolan de Manhatan ! Ben, rămîi aici. Mă duc să văz !

— Bine, zise Rio Jim. Încearcă să nu umbli la pocnitori.

Impecabil, în hainele sale negre, Doc mîngîie cu pintenii pe Bronco Nevada, alb şi suplu. Pulpanele-i fluturau, lăsînd la vedere pistoalele invincibile şi centironul lat, negru şi acesta, înfăşurînd o talie aproape inexistentă. Kraker şi bandiţii săi îsi opriseră caii între nişte arboreţi de *puesso*. Crăcănatul se simţea stăpîn pe situaţie.

— Doc ! Amice ! Indienii mei abia aşteaptă să-ţi ia scalpul !

— Nu-l vor avea, răspunse Doc Holliday. Ce doreşti, nespălatule ?

Kraker, împotriva obiceiului său, era suficient de spilcuit. Haină de croială nouă, combinaţie între tăietura unei tunici ce o poartă indienii „picioare negre“, cu surtucu-

rile căutătorilor din Klondyke, guler de zebelină, nasturi de argint. Calul, — împodobit cu o *mochilla* lucrată la Chihuanhua, frîul cu ţinte galbene, scărițele prevăzute cu franjuri albe, cea mai subtilă găselniță a modei. Trecu în revistă, Doc, toate amănuntele acestea. Şi zise, cu cel mai urît zîmbet al său :

— Arăţi ca un curcan în smoking, Crăcănatule ! Ce naiba dorești, în afară de glontele pe care ţi l-am pregătit de multă vreme ?

— Adică nu știi ce-mi trebuie, scobitoare din Chicago ?

— Crotal învechit ! Pentru mine nu rămîi decît un coyot, rîmător de cadavre, asasin pe la spate, laş, hoţ, mîinile sus !

Kraker Jake, deşi solid înfipt pe picioare, şi avînd alături doi asasini, ridică mîinile sus. Nimeni nu scapă de glonţul lui Doc Hollyday.

Totuși, Kraker îngăimă :

— Mă aşteaptă Mya Castellanny, nevastă-ta şi a lui Ben... în sfîrşit... Cred că înţelegi situaţia !

— Ce doreşti ?

— Pace, Doc !

— Nu doresc pace cu tine, Crăcănatule. Ce dorești ?

— Îmi dai pumnalul cu diamante şi plecăm ca mieluşeii. O eliberăm pe nevasta... voastră. Nu incape tîrguială.

— Şi cum vrei să dau pumnalul ? Ţi-l bag în gît sau în cord ?

— Nu glumi, e în joc soarta neveste-ti. Un om stă cu arma pe tîmpla ei ! Pui frumos în iarbă trusa cu pumnalul şi diamantele, iar eu ţi-o înapoiez pe *doncella* neatinsă.

— Dă-mi răgaz de o oră, Crăcănatule.

— O oră, nu mai mult, şi fără glume !

Holliday se înapoie în tabără.

— Dă-i trusa, îl sfătui Rio Jim. Ştii bine că nu conţine nici o comoară, cum au scornit proştii.

— Nu le-o dau ! se înfurie Doc. Vrei să mă compromit în faţa Angliei, pe care tu o stimezi atîta, şi a Scoţiei pe

deasupra, dacă tînărul Willmore va povesti că eu, Doc Holliday, am cedat cadoul unor lingurari ?

— Fii rezonabil ! E vorba de Dyane. Am o idee. Luăm pumnalul acela al tău...

— Pumnalul ducelui nu ştiu care, făcut la Istambul-Constantinopol-City ? !

— Mai taci ! Batem în mîner două-trei pietre oarecare, Kraker se pricepe la bijuterii cît te pricepi tu la istorie, şi facem schimbul.

Un galop vesel şi o voce înaltă îl întrerupse.

— Nici un schimb, domnii mei soţi, am evadat în zorii zilei, pe ceaţă, dar mi-au rămas la Kraker o parte din haine şi perucile de artistă. Momîia ce o vedeţi acolo departe e aghiotantul lui Kraker, în hăinuţele mele, în schimb ale lui sînt pe mine, el mă păzea, ce o să păţească ! ! ! Ia spune, Doc ! Doc, cu tine vorbesc ! Nu meritam eu să fiu răscumpărată contra unui blestemat de pumnal ? ! Ce soţ !

Holliday abia o asculta. I se adresă lui Papa Drăgan :

— Vedeţi, mister, v-am spus eu că sînt două femei...

17. Înfruntarea a fost sîngeroasă. Banda lui Kraker, neavînd protecţia carelor cu coviltir, fu aproape decimată. Ciolanele lor înălbesc şi acum cîmpia, de nu le-o fi acoperit prea blîndul nisip, iar locul se numeşte de atunci, şi pentru vecii vecilor, *Red-Plain*.

Au fost victime şi de partea cealaltă, iar printre ei Henry Matt şi Yancey Barry, ambii din acelaşi tîrguşor, New-York, ambii victime a îngîmfării lor.

Doc şi Ben o conduseră o bucată de drum pe Dyane. Doc întrebă :

— Tu, acum, încotro porneşti ?

— Către *Pietrified Forest*. Eu sînt unul dintre arborii pietrificaţi, am fost eliberată provizoriu, acum trebuie să-mi reiau locul.

— Foarte interesant ! Însă Pădurea Împietrită nu e pe direcţia asta !

— Pădurea Împietrită e în toate direcţiile, Ben. Oricum, nu vreau să ştiţi unde merg, nu vreau să ştiu nici măcar eu. Nu rămîn aici, ţin mult la amîndoi, nu pot să rămîn cu nici unul. Aş dori să nu vă mai întîlnesc în drumul meu, adios !

— *Vaya con Dios, doncella !*

O privire cum se îndepărtează. Inserarea cădea ca o binefacere, sau ca un blestem, peste cei doi prieteni...

18. După ce conduseră chervanul peste munţi, Rio Jim şi Doc Holliday se despărţiră la rîndul lor. Deasupra sinistrei văgăune, sub un pisc încă nebotezat, păsări mari, galbene, un fel de crocodili înaripaţi, neomologaţi încă de crocodilogi şi vulturologi, planau ameninţător.

Doc îşi spălă mîinile în torentul învolburat şi privi trusa căpătată de la junele Willmore. Zise că în cel dintîi orăşel luminos ce-i iese în cale îşi deschide cabinet.

— Şi eu m-am plictisit de viaţa de *woodsman !* Mă întorc în Canyonul Lupului să rezolv enigma casei de Risenthal şi celelalte.

— Dacă-ţi închipui că asta e o treabă folositoare, eşti un neghiob, se înfurie Doc.

— Dacă-ţi închipui că eu cred basmul cu cabinetul dentar, eşti un măgar, ripostă Ben.

— Tu cauţi ceartă ! Scoate fierul, haide !

— De ce nu ? se ridică Rio Jim. Dar de ce da ? N-ai nici o şansă. Şi nici eu, împotriva ta. Ne vom ucide în aceeaşi clipă.

— Şi ce, dacă ? Cine pierde ceva ?

— Cine cîştigă ceva ? Aştept...

Timp de o clipă moartea suflă în obrajii lor, apoi Rio Jim, cu o mişcare obosită sări în şaua lui Cap Arămiu. Doc încălecă pe Bronco Nevada. Se priviră.

— Cred, Doc, că-ţi aminteşti ultimele cuvinte ale Dyanei : nu vrea să ne mai vadă niciodată. Nici eu nu vreau să te mai întîlnesc !

— Şi nici eu, replică Doc, pe lumea asta, sau pe altă lume. Şi ţine minte, Ben, că dacă porneşti să o cauţi pe soţia mea, te voi găsi, şi va fi vai de tine !

— Voiam şi eu să te previn, Doc. S-o laşi pe Dyane în pace !

Îşi întoarseră caii. La depărtare de o sută de *yarzi* se opriră în acelaşi timp.

— Hei Doc ! strigă Rio Jim, iar ecourile îngînară, hei Doc, hei Doc, hei Doc... Noi cum ne despărţim acum, prieteni sau duşmani ?

— Habar n-am ! Adio, *gringo !*

— Adio, *vaquero !* şi acum plecară cu adevărat. Un moment încărcat de nostalgie. Cei trei, Dyane, Doc şi Ben, pe direcţii diferite, fiecare cu singurătatea lui... În principiu, această despărţire d e f i n i t i v ă e ca o cădere de cortină, însă era cu adevărat definitivă ? Nu vor tînji unul după celălalt ?

În drum către Canyonul Lupului, Rio Jim se opri la Bykitta, ca invitat al judelui Badman. Dyane Clintwood, în drum către Pădurea Împietrită, intenţiona să se oprească la *hacienda* colonelului Joe Farr. Poate că acolo îşi va găsi liniştea. Liniştea, ce iluzie !... Iar Doc, intenţionînd cu adevărat să-şi redeschidă cabinetul, se decise să dea o raită pe la Fort Worth, unde ofiţerii au solde grase... Dar proverbul românesc „Socoteala de-acasă nu se potriveşte cu cea de la tîrg“ e valabil şi peste ocean. Aventura, zeiţa acestor trei fiinţe atît de diferite, hotărîse altfel. Un curcubeu romantic şi violent se arcuieşte peste îndepărtatul West, cutreierat de marshal-ii dreptăţii, de răufăcători, căutători de filoane, rio jimi, doci halidei, mari cai albi şi cîteodată de diane clintvude... Cerbii *wapiti* mai străbat pădurile de *yucca brevifolia,* chervanele bîn-

cuie pe orizonturi amenințătoare, oamenii speră, oamenii mor, oamenii trăiesc, și, mai rar, se îndrăgostesc...

Fostul dentist din Chicago, bolnavul care venise în West pentru a-și găsi mai repede moartea și ale cărui ultime cuvinte au fost „Ce ridicol e totul", călărea cu gîndurile aiurea, iar prin „aiurea" o înțeleg pe Dyane de care era, oricît ar părea de necrezut, tare îndrăgostit.

Dacă ar fi fost puțin mai atent, precis ar fi remarcat alura dubioasă a călărețului ce-i ieși în cale, însă Doc tocmai rememora zilele petrecute la hotelul *Blue undertaker* („Cioclul albastru" — inspirat nume, să tot tragi acolo. Cu Coltul !), unde o cunoscuse pe Mya Castellany.

— Mă iertați, *Sir*, sînteți cumva Doc Holliday ?

Doc tresări, îl privi pe necunoscut, în spatele lui văzu o stîncă înaltă, măreață, lugubră, probabil „Stînca masacrului", legată de o legendă sinistră. Doc își scoase mănușile cumpărate la *General drug-store Wittenauer and Wittenauer* din Phoenix.

— Da. Eu sînt. Cu ce-ți pot fi de folos, *young-trapper* ?

Pistolarul, cu pălăria în mînă, îngropat în șa, nu zîmbi, pleoapele ochilor lui de piatră nu clipiră. Explică :

— Sper că nu ne refuzați sprijinul, aveți, pe cîte se aude, medicamente bune, din Europa...

— Dacă te doare dantura, te deplîng. De ani de zile n-am mai extras o măsea cu cleștele, dar dacă ai încredere îți scot dințele bolnav cu un glonte, merge iute, cît ai zice „bum !"

— E vorba de o biată călugăriță care se chinuie cumplit. Tabăra e la doi pași, dincolo de *Massacre Rock*, în gura peșterii Quantrill...

— Ce caută pe aici o călugăriță ? De ce nu șade cuminte la mănăstirea ei ?

— Vrea să mîntuiască niscaiva suflete, abia rînji vlăjganul, ca și cum ar fi posibil așa ceva. Cred că nu e în toate minților, ba o doare capul, ba măseaua, ba o doare Biblia.

— Cum vine asta „o doare Biblia ?“

— Cine să priceapă, Doc ? ! Ea zice că Biblia ei are dureri, semn că sufletele păcătoşilor se tînguie aşteptînd ajutorul ei...

— Nu cunosc remedii împotriva „durerilor de Biblie“.

— Acum o doare măseaua. Vino, Doc. Avem friptură fragedă de căprioară...

— M-ai convins. Lapte aveţi ?

— Păcat, nu. Este whisky.

Purtînd în nări mirosul fascinant al căprioarei ce se frigea la un foc mare în jurul căruia trebăluiau vreo doi inşi, imprudentul Doc pătrunse în cort. În semiîntuneric o babă se văita cam exagerat.

— Bună seara, măicuţă ! Să ieşim la lumină, aici nu văd nimic.

O înţepătură neplăcută şi binecunoscută îl înţepeni. Un glas îi răzui urechile :

— Nici o mişcare, *grizzly !* Farow, smulge-i drăciile din toc. Franklidge, aruncă-i de pe cap ceaunul să vedem dacă-i chiar el. El este, bun !

Doc protestă din principiu, nu că ar fi avut vreun sens :

— Ia ascultă ! Să plece golanul din spatele meu, că mă supăr !

— Şi ce faci dacă te superi, întrebă aceeaşi voce de *mountain lion.* Ia să te văd ! Pe barba mea, slab mai eşti, cum poţi ridica un pistol pînă la înălţimea umerilor, fără să ţi se rupă craca ?

— E treaba mea, *outlaw !*

— Măsoară-ţi cuvintele, *grizzly !* Farow, adă trusa, să vedem diamantele alea, să ne convingem că e chiar Holliday, iar nu un *ranchman* oarecare, izgonit de zgripţuroaica de nevastă-sa...

Individul ce comanda pe acolo, cu toate că după voce te-ai fi aşteptat să arate ca un balaur, era cam la fel de fragil ca şi Doc, spînatec, anemic. De unde glasul acela ce ar fi putut fora un puţ ? Şi glasul se auzi iar :

— Eu sînt Chief Hallef, dacă mă crezi. Îmi place calul tău !

— E un *bronco* domesticit şi dresat anume pentru mine de maestrul Youlgi, din Tulsa. Dacă ai îndrăzni să-l încaleci, ai zbura cît colo, mărunţelule.

— Nu-mi spune „mărunţelule". Spune-mi Chief Haleff. E numai spre binele tău.

Farow aruncă la picioarele şefului trusa lui Holliday.

— Purtaţi-vă delicat cu diamantele, că se sparg, rînji Doc.

— Gura ! Diamantele nu se sparg.

Chief Haleff nu era un gurmand, cel mult un mîncător de diamante, dar în seara aceea urma să rămînă necinat. Examină, fără a-i veni să creadă, o fiolă cu drakku ştie ce, purtînd marca Guttman Co. of London, în vreme ce matahalele se îngrămădeau în jurul său. Azvîrli fiola cît colo. Azvîrli o seringă, altă seringă, o cutie cu fiole, altă cutie cu prafuri, goli trusa, mereu aruncînd. Ochii i se împăienjeniseră, vocea i se îngroşă şi mai mult.

— Doc Holliday ! Nu mă păcăleşti tu pe mine ! Am înţeles ! Aceasta e o trusă falsă, unde ai ascuns adevărata trusă cu diamante ?

Doc blestemă în gînd mărinimia lordului Wilmore, blestemă enigmele europene ale lui Ben de la care de fapt se trăgea această încurcătură, şi, la urmă, îşi blestemă imprudenţa. Dar nu avu imprudenţa să spună că diamantele nu există ! I-ar fi tăiat pe loc beregata. Pe cîtă vreme speranţa de a pune mîna pe comoară îi reţinea pe bandiţi.

— Mi s-a promis friptură de căprioară.

— Dezlegaţi-l ! Aruncaţi-i acolo o halcă. Doi oameni, în spatele său. Doc ! Pe timpul cinei, lăsăm afacerile. E adevărat că l-ai izgonit pe Kraker Jake din Ploom-Creek-City punînd muzicanţii să cînte într-una ?

— Aproape adevărat. Dar i-am cîntat lui Kraker şi din ghitarele Sharps şi din balalaica Smith and Weson o muzică mai convingătoare...

— Hău, hău, hău ! Bună. Destul cu gluma. Unde-s diamantele ?

— Nu-ţi spun. Jumătate din ele nu-mi aparţin.

— Coproprietarul e Klinkenhagen ? Pietrele sînt la „domnişoara“ Dyane ?

— Cine e coproprietarul nu te priveşte. Unde sînt diamantele, nu te priveşte *deloc !*

— Peste cîteva ceasuri îţi va fi foame şi sete.

— Dacă voi muri de foame, nimeni nu va afla unde e comoara.

— Greşeşti, *grizzly !* Am un specialist în comori, un specialist în mercur şi însuşirile sale, şi un specialist în arta schingiuitului — iar toţi sînt conduşi de mine, unul dintre cei mai deştepţi bărbaţi ! Unde sînt pietrele ? Nu spui ? În lanţuri ! În fundul peşterii, în băltoace ! Veghea se schimbă din oră în oră, ai grijă, Farow !

19. Doc medita. „Peştera lui Quantrill“, scăpase vorba cel ce se numea Farow. Să fie vorba oare despre m a r e l e William Clarke Quantrill, ucigaşul care terorizase şapte ţinuturi şi adunase un munte de aur ? Acum despre el se nasc cîntece, are admiratori, a fost reabilitat, banditul. Ciudat lucru destinul omului, gîndea Doc, zvîrcolindu-se, căutînd o poziţie mai comodă. Tîmpla lui întîlni la un moment dat ceva, ceva ca o muchie rece şi tare... La intrarea peşterii, banditul „de serviciu“ fuma, blestemîndu-şi soarta. Tot zvîrcolindu-se, mîinile lui Doc ajunseră pe obiectul care-i rănise tîmpla. Deşi imobilizat, înţelese că obiectul nu e o muchie de piatră ci, parcă, un belciug. Doc rîcîi cu gheareale şi izbuti să acopere metalul cu pămînt. Îl bătători. Un belciug ? O ladă ? „Peştera lui Quantrill ? !“ Dar dacă... ? Se convinse că doarme pe un cufăr

tixit de galbeni, și cu acest gînd, vag liniștitor, foarte neliniștitor, izbuti să aţipească.

20. Travestită în *cabalero,* Dyane Clintwood se îndrepta către *hacienda* colonelului Joe Farr, om puternic bogat, posedînd pian și bibliotecă și plin de calităţi. Un singur cusur avea Joe Farr, din punctul de vedere al Dyanei : ea nu-l iubea. O urmăreau și remușcările.

Nu se grăbea și de-aia se bucură cînd văzu un stîlp înalt cu mai multe indicatoare. Primul : „Wild-City, 3 mile. Dacă te grăbești, 2.“ Un altul informa că adevăraţii bărbaţi petrec numai la *Black Blizzard* — „Viscolul negru.“ Alte două sau trei inscripţii recomandau alt *saloon* și arătau care este cea mai apetisantă blondă din localitate și unde poate fi găsită ea. Jos de tot o mînă scrijelise : „Înainte de a intra în Wild-City, fă-ţi rugăciunile. Nu vei mai avea ocazia !“ Dyane nu-și făcu nici o rugăciune, ci o porni direct spre orașul damnat. Era mirată — sau mirat — cum doriţi, nu auzise de localitatea asta. Cele trei mile, sau două, erau șase, descălecă în faţa localului „Apache“, dar acolo doi bătăuși cu care n-avea chef să se încaiere, o convinseră să meargă mai departe la „Viscolul Negru“, *saloon*-ul rival. Cînd, ce să vezi, acolo doi trăgători trimeteau clienţii înapoi, la „Apache“. Danny Clintwood se plictisi. Trupul suplu efectuă o jumătate de întoarcere, mișcare mai înșelătoare chiar decît șoapta nelegiuită a Dalilei, și din poziţia asta, răsucindu-se, expedie fulgerător un trăsnet în nasul primului trăgător. Nasul celuilalt îl aranjă cu patul revolverului. Îi dezarmă pe amîndoi, urcă o treaptă, iar de acolo le aruncă în mutră armele și pătrunse în local. Apoi încercui cu gloanţe trupurile celor doi nemernici, fără să-i rănească, n-avea nici un motiv. Un an mai tîrziu proprietarul localului topi niște argint și-l turnă din ibric în scobiturile lăsate de gloanţele Myei Castellanny. Pe chestia asta s-a îmbogăţit,

toţi nătărăii veneau să vadă, iar la „Apache“ nu s-a mai dus nimeni.

Dyane intră în local şi fu servită ca o regină, ba nu, ca un rege.

— Lichide pentru toată lumea, porunci patronul cu guşa tremurîndă, ca a unui curcan în luna de miere. Aici, *Sir !* Aici e cea mai bună masă, vedere către ringul de dans, orchestră şi chiar la mare, cu toate că din păcate nu avem mare. Lista de bucate e delicioasă, dar mai delicioase sînţ bucatele propriu-zise. *Charlotte à la Parisienne ? Buffallo Tongue ?* Coadă de vacă în sos de caise ?

— *Tomales* şi pui cu ciuperci, aruncă peste umăr Danny. Tequila, Mac.

Barmanul era un tip remarcabil, avea un picior de lemn, dreptul, un ochi de sticlă, stîngul, avea mîini veritabile, iar aceste mîini reuşeau să îndeplinească aproape opt operaţii în acelaşi timp, să destupe o sticlă, să toarne, să tragă cu creionul în dreptul clienţilor ce şi-au uitat *tirelir*-ul acasă, să şteargă numele celor ce achitau datoria, şi nu mai ştiu ce.

— Vreo mişcare pe-aici, Mac ? întrebă Danny.

— Slabă, *Sir*. Se prefac numai.

Un chelnăr se opri lîngă bar.

— Puiul cu ciuperci, *Sir !*

Danny luă loc la masă şi începu să înfulece bărbăteşte, căci acum era bărbat. Cînd, inevitabilul se produse. Uşile batante zburară în lături. Noul venit nu era un vagabond oarecare. Scund, subţiratec, cu mişcări domoale ce degajau o mare autoritate. Pometi mongoloizi, cu toate că nu era mongol, dar parcă poţi fi sigur ? Patronul ieşi în calea sa :

— Nu vreau iarăşi împuşcături, Kitt !

Numitul Kitt nici nu clipi.

— Nici eu nu vreau, *hombre !* Nu depinde numai de mine.

Se duse la bar şi-i spuse barmanului „ca de obicei". I se prepară un amestec dulceag şi oribil de habanero, liqueur de portocale, sos de roşii şi încă ceva... Kitt sorbi cu plăcere şi declară, tot cu plăcere :

— Aud că s-a ivit pe-aici un şmecher ce se crede grozav. Tu ce zici, Mac, nu ştii unde s-a ascuns ?

— Eu nu ştiu nimic, zise precaut barmanul, turnînd pe ascuns nişte Haş-doi-O, peste gin. Hm ! Asta era a opta operaţie ce o putea îndeplini simultan cu încă alte şapte : să dreagă băuturile.

— Păi da, tăcerea e sănătoasă, toţi tac, chiar şi şmecherii tac...

Danny Clintwood nu-l auzea. Kitt mai sorbi din amestecul său odios.

— Şmecherii tac fiindcă sînt ocupaţi să ronţăie găini. Tu ai mînca găină cu ciuperci, Mac ?

— Aş mînca, n-aş mînca... tu ce preferi ?

— Nu e vorba de mine, Mac. Şmecherul care a făcut pe nebunul cu băieţii nevinovaţi de la „Apache". Uite-l cum mănîncă găină. Aş vrea să-i aud glasul. Cred că nu are ? Tu ce părere ai, Mac ?

— Dacă la mine faci aluzie, străine, îşi ridică Danny nasul din haleala aia gustoasă, aşteaptă pînă mănînc.

— Nu am răbdare, şmechere, răspunse ucigaşul, şi se dezlipi de bar. Kitt Sondero are o mulţime de treburi, pînă peste cap..., şi vorbind, Kitt se apropia ca un şarpe. Brusc, masa, tava, farfuriile, găina, ciupercile, zburară în toate direcţiile ; ţeava neagră a unui revolver *Broskoe* se propti în pieptul lui Danny.

— Uşurel, şmechere, uşurel... ridică-te !

— Eşti un asasin tare vorbăreţ ! observă Danny.

— Mie-mi şade bine, ţie nu, şmechere, singura silabă ce ai dreptul s-o pronunţi este „vai !" Aşa, şmechere, să vedem ce arme ai... Vax, nişte Colt-uri arhaice. Ia să verificăm dacă nu ai şi alte pocnitori, hm, ce ai aici la piept ? Nimic... Bine. Pînă la marginea oraşului ai de făcut zece

minute, eu îți dau cinci, tulește-o, ăsta e un oraș pentru bărbați ! Ai bătut doi copilași. Ai mîncat o găină ! Și aveai un aer atît de țanțoș de parcă în buzunarul tău se afla prețiosul *golden spike* de la Promotory Point... Mai ești aici ? Cele zece minute încep să treacă !

21. „Acum, drumețule, intri în Bykitta, oraș deschis. Mai bine nu intra. Dacă te poticnești și cazi, nu te mai ridici. Cu toate că orașul e deschis, ține-ți închis pliscul. Ceea ce vezi zburînd prin aer sînt gloanțe, nu musculițe. Locuri pe Colina Cizmelor, oricînd !“

Așa glăsuia PANOUL de la intrare.

Ben Klinkenhagen, alias Rio Jim, descălecă în fața primului *saloon*. Își croi drum prin fum. Se rezemă de bar.

— Închid orașul ! Închid localul. Nu se mai servește nimic.

Prin haos, singurul care-l înțelese fu barmanul, o namilă păroasă.

— Și, mă rog, din partea cui vine ordinul ?

— Sînt Ben Klinkenhagen, noul marshal, numit de judele Badman.

— Ben și mai cum ? N-am auzit de tine !

— De Rio Jim ai auzit ? Eu sînt !

Ochii namilei se bulbucară, însă nu prea tare. El urlă cu o voce comparabilă cu un cor de lupi :

— Oameni buni ! Liniște !

Nimeni nu-l auzi. Barmanul trase trei focuri de revolver. Acum îl auziră, cîțiva.

— Cetățeni, beția voastră pașnică încetează în acest moment ! *Marshal*-ul Rio Jim închide orașul.

Un tip cît turnul bisericii se desprinse de la o masă.

— Rio Jim ? Unde e, că nu-l văd !

— Sînt aici, îl avertiză calm Ben Klinkenhagen, cu brațele încrucișate la piept, semn de mare sîc. Dar tu unde ești ?

— Dacă nu mă vezi, n-ai să observi nici moartea ce se apropie de tine ! Dovedește că ești Rio Jim !

— Dovedește tu că nu aș fi !

Gigantul înaintă. Nimeni nu și-a dat seama ce și cînd s-a întîmplat. Au văzut pălăria lui Dug O'Flaky, poreclit Micuțul, rostogolindu-se, alături de o șuviță însîngerată a părului său sîrmos. *Yes*, glontele trasase o cărare perfectă pe mijlocul capului său, luîndu-i și un neînsemnat scalp, restul urmînd a fi jupuit peste vreo doi ani de o căpetenie *barbareno-chumash*. Dar de unde pornise glontele ? „Micuțul" deveni curios :

— Tu ai tras ? Pe unde ?

— Pe aici, explică Rio Jim, și degetul său arătător ieși prin gaura lăsată în dreptul inimii de pistoletul „Parfum și sidef", marcă franțuzească.

În timp ce cîrciumă „Un colțișor liniștit" se golea, cîrciumarul zise :

— Mă cheamă Bony T. Dooley. Nu-ți port pică, șerifule. Și eu aș prefera ordinea. Află că n-o să-ți vină ușor, în comparație cu celelalte, spelunca mea e o casă de rugăciune. Și m-ai afla că în oraș mai există un *marshal*, dacă nu chiar doi.

— Pe mine m-a chemat județe Badman, zise Rio Jim.

— Badman e mort. Înjunghiat.

— Cu atît mai mult prezența mea e necesară, Badman mi-a fost amic. Hai, Dooley ! Pune-ți insigna, te numesc *deputy marshal*.

Cîrciumarul dădu cu nostalgie din cap.

— Fie. O singură moarte trebuie murită. Am să profit de ocazia ce mi-o oferi !

Următoarele localuri ce și-au închis porțile au fost „Poarta Odiliei", „Trei păduchi", „Vadul cowboy-ului", „Transatlantic and mexican universal saloon". Vestea se împărștiase. Chipuri mohorîte spionau. Rio Jim și locțiitorul său se pregăteau să închidă „Colorado-Expres-saloon, girls and whisky-geyser", cînd pe Mainstreet apăru un

călăreț scund, solid, crăcănat, cu fața ca o opincă. Purta și el stea de argint.

— Aud că cineva umblă prin oraș și închide cîrciumioarele mele !

— Kraker ! Aduc orchestra și o pun să cînte pînă ce te transformi și tu în vioară. Scoate-ți imediat insigna de șerif ! Dispari din oraș ! Altfel nu te mai iert !

— Mor de rîs ! Îl vezi pe băiatul de sub streașina băncii „Clemence jr. and Mora“ ? E Tonny Marocco în persoană, cel care l-a rănit pe Bill Hicock și l-a dezarmat pe Garrett, la Blannca. Are arma îndreptată către inima ta ! Ai să pleci la Colina Cizmelor !

— Dooley, cît e ora ? întrebă Klinkenhagen care nu avusese în viața-lui un ceas.

— Abia unsprezece și un sfert, *Sir*, răspunse acela, căscînd. Avem timp din belșug...

— Nu avem. La și jumătate să nu te mai găsești în oraș, Kraker !

Crăcănatul își privi jigodiile plasate în puncte strategice.

— Auziți, frumoșilor ? Vă dau voie să rîdeți.

Jigodiile se porniră pe behăit. Crăcănatul le-o retează scurt :

— Destul ! Altfel deveniți prea buni ! Hei, Klinkenhagen, treci la fapte, silește-mă să părăsesc orașul !

Se priveau ochi în ochi, în vreme ce Rio Jim gîndea : „de-ar fi aici Doc ! Pe unde o fi Doc ? Mai trăiește ? Dar Dyane ?...“

22. Canyonul Lupului, sub Piscul Lupului. Un lup singuratec traversează valea, dispare. Pînă la baraca lui James Gibson mai e o milă ce nu se mai termină. Doc Holliday vine de departe. Însă care dintre noi, mă întreb, nu vine de departe ? Iată că totul se repetă. Se repetă chiar și atunci cînd e altfel. Cine a zis-o ? Dar cine n-a zis-o ? Între două lămpi de petrol, figura dezlegătorului de enigme.

Pentru a se autoconvinge că e un intelectual, că a isprăvit pentru totdeauna cu pocnitoarele, Ben și-a pus pe nas o pereche de ochelari, de care nu are nevoie, știut fiind că, după Frederick William Cody, alian Buffalo Blil, Rio Jim, alias Ben Klinkenhagen, are ochii cei mai pătrunzători din lume. Soarbe din cafea, studiază hîrţoage vechi, alea ce-l înfurie pe Doc...

Doc Holliday ! Ben nu-şi reţine un suspin. Îi lipseşte marele său inamic, de care sînt legate cele mai teribile isprăvi şi chiar... amintirea Dyanei... Umblă vorba că Doc şi-a lăsat ciolanele undeva pe Brazos-river, nimeni nu ştie nimic exact, cît despre Dyane, nu se ştie chiar nimic !

Mda, Klinkenhagen ar trebui să fie mulţumit, dar nu e. Omul e un amalgam de contradicţii... Rio Jim ciuleşte urechea. Trapul îndepărtat şi foarte obosit al unui cal... Cine ? Mii de mistere anglo-saxone ! Rio Jim sare dintre hîrţoage, deschide uşa grea şi Doc Holliday, mai uşor ca oricînd, se prăbuşeşte în braţele sale.

— Ceva de băut ! Şi cafea.

Ben Klinkenhagen începe să se înfurie. De unde înainte îi era dor de Holliday, acum parcă presimte ceva.

— Doc ! Iarăşi aduci sub acest acoperiş paşnic duhul blestemat al aventurii ?

— Cred că da. Ceva de mîncare !... Am descoperit o comoară, Ben !

— Iarăşi ? ! Nici nu vreau să aud. Mă bucur că eşti viu. Bea, odihneşte-te, du-te !

— Ocupă-te te rog de calul meu, merită, mi-a salvat viaţa !

— Ghinion ! mormăi Rio Jim şi iese trîntind uşa. Are prilejul să se indispună şi mai rău. Ca şi altădată, irresponsabilul Holliday şi-a ostenit peste măsură fugarul. Bronco Nevada tremură, spuma i se prelinge pe bot, e gata să cadă, un *bronco !* Un ceas Rio Jim se ocupă de nobilul animal. Intră în casă. Răsturnat în fotoliu, cu cizmoacele rezemate de colţul mesei, Doc sforăie. Se trezeşte.

— 'Neaţa, Ben ! A, încă n-a venit dimineaţa ! Cum ai reuşit să pui cu botul pe labe noua bandă a lui Kraker, la Bykitta ? Povesteşte ! Dar mai întîi dă jos bicicleta de pe nas, îţi stă rău, NU ÎNŢELEGI ?

— Tu nu vrei să înţelegi că am îngropat definitiv trecutul. Împreună cu pistoalele.

— Nu zău ? Înseamnă că ceea ce văd eu acolo sînt două garoafe, nu două Colturi !

— E pentru decor. Am pus armele în cui. Acum arma mea e asta.

— E bine ascuţit creionul. Poţi străpunge inima unui bandit. Comoara lui Quantrill...

— Nu mă interesează ! Sînt obosit !

— Şi eu. Să dormim. Mîine dimneaţă, la drum ! Caută nişte saci pentru aur !

— Din bîrlogul ăsta nu mă mai scoţi, *gringo !* repetă Ben cu înverşunare, dar ochii lui deja caută... Fiindcă ştie că mîine în...

În zori, Rio Jim îl scutură pe Doc.

— Cum e cu aurul lui Quantrill ?

Klinkenhagen e în vechiul lui costum de călărie, cu centură, cu tot ce trebuie...

23. La un popas, Doc povesti cum, din prostie, căzuse în laba lui Chief Hallef care ţinea să aibă diamantele aduse din Europa de tînărul Wilmore.

— Eşti nebun ! Şi tu începi să crezi în existenţa diamantelor ? !

— Prea mult mi s-a vorbit de ele, de-aia încep să cred că există, cu toate că ştiu că nu există... Am dormit în peşteră cu capul pe comară. Din banda aia făcea parte un anume Farow...

— Stai puţin ! Unde e Dyane ?

— Nu ştiu ! Oriunde sau... nicăieri.

— Vrei să spui că sîntem... văduvi ?

— Cum văduvi ? A fost numai o vorbă.

— Doc ! Tu ştii ceva şi nu-mi spui !

— Încalci tradiţia, Ben Klinkenhagen. De obicei, eu sînt cel care provoacă scandal, mi-am cîştigat acest drept, nu renunţ la el ! Vrei scandal ? Vrei *tir* ? Sînt gata. Dar e păcat de aurul din peşteră. Am începe o altă viaţă.

— Bine. Cine te-a salvat din ghearele lui Cheif Hallef ?

— Bronco Nevada.

— Unde l-ai întîlnit ?

— Dobitocule ! De cînd porţi ochelari, te-ai senilizat. Bronco Nevada e calul meu.

— Tu eşti dobitoc ! Cum să te salveze un amărît de cal ?

— Dacă mă mai faci dobitoc, dacă-l jigneşti pe Nevada, scot pistolul. Scot două pistoale.

— Noi nu putem discuta ca doi oameni ?

— Nu cred. Cu tine este imposibil... Despre ce vorbeam ? Eh, da, după o noapte petrecută în peşteră, nu mă simţeam în formă, cînd, ce să vezi, dimineaţa bandiţii ăia mă scot la aer curat, dar nu ca să-mi facă plăcere ei numai ca să-i admir cum înfulecă şi beau. Bănuiam că nu am poftă de mîncare, căci nu m-au invitat. Chief Hallef m-a întrebat dacă din întîmplare îmi amintisem unde sînt diamantele. Era ideea sa fixă. Nu-mi amintisem. M-au lăsat acolo legat în vreme ce ei înghiţeau acolo un *bighorn*, vînat chiar atunci... Mutrele lor...

— Mai lasă studiul fizionomiilor, ştiu eu ce mutre puteau fi, treci la obiect.

— Acesta-i obiectul, Ben ! În vreme ce banda-şi umplea burţile şi gîlgîia dintr-o damigeană, l-am rugat pe Farow, tipul ce mă capturase şi care mă păzea, să mă dezlege o clipă, că nu-mi mai simt mîinile. Chief Hallef nici n-a vrut să audă de aşa ceva, în schimb, brusc, i-a venit pofta de călărie. Proastă idee, fiindcă acest bandit nici nu ştie cum se încalecă un *bronco* şi nici nu ştie care e deosebirea dintre frîu şi pinten. Nevada l-a azvîrlit imediat din

șa, de era să zboare în prăpastie. S-a ridicat mînios, plin de noroi, a scos pistolul... Intenționa să împuște calul, fiindcă-l jignise... Ce greșeală ! Dacă sub ochii unui bandit crapă un regiment de oameni, banditul nici nu clipește, dacă e împușcat un cal bun drept pedeapsă pentru neîndemînarea călărețului, banditul nu mai e de acord, banditul — ca și omul cinstit de altfel — știe că soarta lui e legată de cal. Farow, paznicul meu, cu o armă în mînă s-a mulțumit să zică : „Chief ! Lasă calul în pace ! Dacă trebuie împușcat cineva, dumneata ești acela !“ „Ce naiba vrei să spui, Farow ?“ „Nimic. Numai să lași în pace acest *bronco* superb !“ „Aici eu comand, Farow !“ „De acord ! Dă-mi ordin să-l împușc pe Doc, și te ascult. De el nu-mi pasă. Însă calul n-are nici o vină !“ „Am să-l împușc, totuși !“ se încăpățînă Chief Hallef.

Începură să mîrie și ceilalți. Felul în care căpetenia zburase din șa zdruncinase autoritatea șefului ! Nevada a scăpat, iar autoritatea lui Chief Hallef nu mai era decît un sac peticit.

În timpul nopții i-am propus lui Farow să împărțim pe din două diamantele... inexistente, a fost de acord, am șters-o împreună, la Santa Barbara am ajuns pe dimineață. Eram frînt, totuși, din cîteva tururi, am cîștigat niște bani și un ac de cravată din aur. Ne-am dus să mîncăm, l-am îmbătat pe Farow și l-am părăsit în odaia unei mulatre din El Paso care nu știu ce căuta la cîrciuma lui Dan Cleptomanul, și nici nu-mi pasă. Asta e totul. Și acum să pornim la drum.

24. La un alt popas, Ben Klinkenhagen relată :

— Am intrat în Bykitta ca-n brînză, i-am trimis la culcare pe toți, cînd cine-mi iese în cale ? Kraker Jake !

— E peste tot, observă Doc.

— Așa e ! Făcea pe șeriful. I-am dat termen un sfert de ceas. Cu mine era unul Dooley, și un găligan poreclit „Micuțul“ pe care l-am scărpinat c-un glonț și apoi s-a

pocăit. Kraker avea cu el o hoardă, iar printre aceştia bătrînul Tonny Marocco, cel căruia i-am salvat viaţa, acum cinci ani, în nord...

— Ştiu, ştiu...

— Ciudat este că aceşti *desperados* nu uită nici răul, nici binele pe care li-l faci. Cînd a început danţul, Kraker se mira şi se tot mira cum de pică oamenii săi, împuşcaţi de undeva de sus — Marocco se urcase pe acoperişul unei bănci — în timp ce eu scăpam de sub tirul său. Pe Kraker l-au culeş de jos supravieţuitorii şi cred că va şchiopăta şi-n iad.

— Vai ! A murit ? Nu ? Păcat... Dar tu ?

— Nici eu n-am murit. Cîteva zdrelituri şi un glonte care e şi acum înăuntru, aici...

— Cînd o să am vreme, ţi-l scot, făgădui Doc.

— Nu e nici o grabă... şi n-am nici un chef să uiţi în mine foarfeca, aşa cum ai făcut cu Old Soffelad, la Dodge...

— E o bîrfă ! Nu foarfeca am uitat-o ci un piron atît de mare ! Ce să fac dacă nu am instrumente !

— Asta mă consolează, şi cred că l-a consolat mult si pe Old Soffelad... însă eu zic că un glonte drăguţ e preferabil unui piron micuţ...

La alt popas Holliday întrebă :

— Mă Gibson, dacă scoatem aurul din Quantrill, îi facem parte şi Dyanei ?

— Am vrut să-ţi propun, dar mi-era groază de nervii tăi blestemaţi. Mai rămîne o singură întrebare...

— Unde e comoara ?

— Ba nu. Unde e Dyane ?

— Dar eu ce vorbesc ? Dyane nu e o comoară ?

Acum încerc să reînnod povestea pe altă lungime de undă, pe lungimea de undă a Myei Castellany, pe lungimea

25. ...sau mai exact calibrul simpaticului revolver *Daniel palavragiul*, nelipsit în poşetele frumoaselor doamne din acea epocă.

Avînd proptită în piept ţeava unui *Broskoe*, Dyane Clintwood, travestită în Danny Clintwood, fusese somată — somat — să părăsească Wild-City. Kitt Sondero nu era un glumeţ de duzină.

În *salon* domnea o liniște funebră. Și-n această liniște nefirească izbucni glasul nu suficent de matur al unui tînăr gentleman în haine englezești, desuete acolo, și cu accent străin, de asemenea desuet.

— Protestez, mister ! Nu ai dreptul să izgonești de nicăieri un cetăţean doar pentru motivul că „ronţăia găini".

Ucigașul Sondero se miră și el.

— Ploșniță londoneză ! mîrîi. Imediat mă ocup și de tine !

Mare greșeală pentru un profesionist. Minusculul interval de timp cît atenţia îi fusese distrasă, a fost prea suficent. Pistolarul *Broskoe* se înclină spre podea. E adevărat că neiertătorul Kitt apăsă pe trăgaci, însă prea tîrziu. Proiectilul străbătu podeaua, pătrunse în pivniță, sfărîmă o ladă cu șampanie distilată la Tampico și făcu ravagii printre șobolani.

A doua oară Kitt nu mai avu prilejul să apese pe trăgaci.

Kitt Sondero din Trinidad și Salt Lake City nu era un bărbat solid, forţa lui era în *Broskoe*, iar Danny Clintwood era un ins — o insă — voinic (voinică). Pumnul ce turtise pentru vecie nasul nefericitului mercenar de la „Apache" se abătu peste bărbia de porţelan a lui Kitt. Încasă și alte cîteva lovituri. Stomacul i se transformă într-o zonă dureroasă, și nu numai stomacul...

Danny Clintwood culese armele și se simţi mult mai bine. Culese și obuzierul *Broskoe*, răspîndi bombele, încărcătoarele și obuzierul în toate direcţiile și se simţi și mai bine.

Dyane porunci cu glas de bărbat :

— Ridicaţi cadavrul acela, îmi face silă ! Să vină altă

porţie de găină cu ciuperci, paguba o plăteşte... cadavrul... după ce învie...

Danny se pregătea să atace altă porţie de mîncare cînd tînărul englez se apropie.

— Permiteţi să mă prezint, baronet Wilmore.

Danny îl examină curios (curioasă). Evident, îl recunoscuse pe junele *greenhorn* care adusese din Europa cadouri pentru... soţii ei.

— Ia loc, ce înseamnă baronet, un fel de conte ?

— Conţii trăiesc în Franţa, mister, o ţară, hm, de care cine ţine cont, în orice caz nu noi, englezii. Dar, în principiu, aveţi dreptate, baronet înseamnă ceva mai mic decît un conte, baroneţi întîlneşti peste tot în Europa şi nu e mare scofală să ai acest titlu. Nu ne-am mai întîlnit, domnule ? Nu aţi făcut parte din convoiul lui Papa Drăgan din Tymichora ?

— Mă confundaţi ! Să vă comand ceva ?

— Poate un strop de gin... eh, oh, aici nu au gin de calitate. Dumneavoastră ce aveţi în pahar ?

— Toffada. Te ameţeşti încet, dar sigur. Vrei să guşti?

— Nu... Ba da ! Azi am avut prilejul să vă admir în două ocazii.

— Fleacuri ! Ce cauţi la noi în West ? Moartea ?

— O, nu ! Dacă cineva mi-ar face vreun rău, guvernul britanic ar fi nevoit să invadeze Statele Unite, asta se ştie. Bunicul meu m-a trimis aici să fac „practica vieţii". După ce revin acasă, îl moştenesc.

— Dacă ai noroc, mister baronet. Pe aici mişună mulţi băieţi răi şi destule fete deochiate, care sînt chiar mai periculoase decît băieţii răi. Cît priveşte insuliţa aia... cum îi zice ? Anglia ? Hm, hm, ar trebui să se dilate mult ca să ne poată invada. Cum, nu mai ştii că noi v-am trimis acasă ? Du-te şi tu acasă, piciule !

— Nu-mi place cum vorbeşti. Te provoc la duel. Alege arma !

— Nu cred că mă provoci, rîse Dyane. Forţe inegale. Şi apoi, un nobil englez nu provoacă la duel o femeie !

— Ceea ce nu e cazul !

— E cazul, nătărăule ! Sînt femeie ?

— Exagerezi ! Cum poţi s-o dovedeşti ?

— Cum poate dovedi o femeie că e femeie ?

— Să mă ia drakku dacă ştiu !

Patronul „Viscolului Negru“ îşi croia drum către masa lor.

— Scuze, *Sir !* Kitt Sondero doreşte să vă spună ceva.

— Vrea să-mi ceară scuze ?

— E grav rănit în odăile de la etaj. Să vă conduc ?

— Desigur. *Good bye*, englezule ! Cînd Anglia va binevoi să ne invadeze, dă-mi de ştire. Tot aşa, dacă nu ştii deosebi o femeie de un bărbat, — desigur nu se învaţă la Cambridge — apelează la mine ! *Good bye !*

26. Doc Holliday şi Ben Klinkenhagen intrară în localitatea Makary-Fals. Oboseala le încovoia umerii. Ben zise :

— Uite colea o cîrciumioară ce pare liniştită, „Cowboy-ul surîzător“. Să tragem aici.

— E o mizerie ! protestă Doc. Sîntem virtuali milionari. Să tragem la un hotel de lux !

— Fie, Doc. Dar nu uita că majoritatea necazurilor ni s-au tras de la ţîfnoşenia ta aristocratică.

— Bravo ! Parcă eu aş scormoni în istoria cea plină de păcate a nobilimii europene !

Pe scurt, ajunseră la *Central Golden Saloon*, un servitor în livrea le luă caii, altul îi perie, la propriu, cu peria de praf, altul le deschise uşile, şi cu atîtea complicaţii nu apucară să arunce o privire pe grandiosul afiş de la intrare unde se anunţa că reconfortantul program artistic este asigurat prin participarea unui cortegiu de vedete şi „vedeţi“. Un şef de sală elegant ca un neamţ — era neamţ ! — se interesă dacă „tomnii“ doresc o masă mai aproape de

scenă pentru a urmări „procramul te sile mari“, iar Doc i-o tăie, zise că nu-i pasă, vrea urgent cafea şi mîncare, şi la sfîrşit, lapte, şi că drakku să-l pieptene de „procram“ !

— Aici ne vom lăsa toate paralele, constată Ben examinînd localul plin de oglinzi şi chiar de candelabre.

— Cauţi ceartă ? O vei avea ?

Obăr-ul veni. „Ce doresc tomnii aceştia ?“

— O *comida corrido*, băiete, dacă aveţi aşa ceva.

— And whisky, adăugă Rio Jim.

— *Ja wohl*, tomnilor mei, fierăstrui obărul ce abia picase de undeva din fundul Renaniei. Şi merse ţeapăn să le aducă o cină solidă cum doresc „tomnii“ şi cît mai pipărată la plată, cum doreşte patronul Herr Hertzog. Numai că acesta din urmă avea să înghită un hap amar.

Ceva mai tîrziu începu şi marele program deschis de un danţ interpretat de şase „franţuzoaice“ din localitate. Un scamator le scotea din corsaj porumbei albi — ce altceva ? Dar cei doi călători erau prea obosiţi şi înfometaţi pentru a urmări ce se petrecea pe scenă.

...Pe scenă se iţi un arlequin de naţie incertă, de sex incert. Doc şi Ben nu-l luară în seamă. Acela începu :

Sînt un arlequin,
Fără nume, fără destin...

— Ai spus ceva ? Doc Holliday ?

— Eu ? Credeam că tu ai spus ceva !

— Nu ţi se pare cunoscută vocea asta ?

— Care voce, Doc ?

— Vocea care... cîntă...

...Arlequinul îşi scoase masca, dezvăluind fermecătorul chip al Myei Castellanny. Dyane veni în întîmpinarea soţilor ei...

Imediat se înfiinţă *Herr* Hertzog în persoană, urmat de obăr, ambii nemţi.

— Ce poruncește prifighetorea Westului ? întrebă patronul, libidinos.

— Hertzog, ţi-i prezint pe aceşti domni, ei sînt (era să zică „soţii mei")... ei sînt cei mai apropiaţi prieteni, tot ce comandă e în contul casei.

Zîmbetul lui Hertzog ar fi înăcrit toate ciorbele din lume ! Totuşi se înclină :

— Tar ze înţelege, *Fraulein !* Ia notă, Hansi !

După ce făcu o comandă suculentă „în contul casei", Rio Jim se destinse.

— E prima dată cînd Doc a avut dreptate alegînd localul !

— Ia seama, Ben ! Îmi cauţi ceartă !

Dyane povesti „episodul Wild-City".

— L-am găsit pe ucigaşul Kitt Sondero, în odaia sa, într-o stare satisfăcătoare. Mi-a propus pace. Mi-a propus să intru în banda lui. Am aflat că urma să fie dată o mare lovitură la *hacienda* „Popasul santinelei", a lui Joe Farr ...ce vă zgîiţi la mine, mîncaţi, beţi, Hertzog plăteşte ! Am manevrat în aşa fel ca să fac parte din „avantgarda" ce urma să intre în casa colonelului, drept reprezentanţi comerciali.. Eram trei. Pe doi i-am imobilizat, l-am prevenit pe colonel, din prietenie, Joe Farr şi-a înarmat oamenii, către dimineaţă bandiţii au şters-o, lăsînd cîţiva răniţi. Kitt Sondero era pe moarte. A avut o ultimă tresărire de orgoliu : „Apleacă-te, mi-a zis. Cînd te-am căutat de arme la *Black Blizzard,* mi-am dat seama că eşti femeie... O femeie pe cinste ! Dacă ne-ar fi reuşit lovitura, te-aş fi luat de nevastă. Ce păcat..."

— Bravo, Dyane, încă un soţ. se strîmbă Doc.

— Şi nu ultimul. zîmbi dulce Mya Castellanny. Pe la cinci dimineaţa l-am pansat pe Joe Farr, el a băut o ceaşcă cu ceai de muşeţel, apoi a îngenuncheat în faţa mea şi m-a cerut o f i c i a l de soţie. Am acceptat. El m-a condus în camera mea şi s-a retras, politcos.

Peste un ceas am şters-o, lăsînd bunului colonel un bileţel :

„Joe ! Ai comis trei erori capitale : ai cîntat prea mult la pian, ai băut prea mult ceai de muşeţel şi ai îngenunchiat. Să nu îngenunchiezi niciodată, nici chiar în faţa unei femei. Încolo eşti un băiat de aur, îţi doresc fericire, Dyane."

— Cum, draga mea ? ! zîmbi sobru Ben Klinkenhagen. Să ratezi tu o căsătorie ? ! Dar ce se întîmplă cu tine ?

— Nu-mi dau seama ! Şi sînt pe cale de a rata încă un mariaj. Iată, vine noul pretendent.

Prea osteniţi, Doc şi Ben abia-l recunoscură pe junele Wilmore, cu plastronul ca neaua, înfloritor, supravieţuitor în ciuda tuturor prezicerilor. El se înclină în faţa celor doi bărbaţi ce manifestară tot atîta entuziasm cît în faţa unei supe reci.

— Gentlemani, tot ce comandaţi, e în contul meu, vă rog !

— Prea mult belşug, gemu Holliday. De mîncare, băutură... de pretendenţi. Cred că am să mă împuşc.

— Prieteni, reluă baronetul, sînt fericit că vă întîlnesc. Ne întîlnim doar în ocazii fericite : data trecută aţi scos din impas chervanul lui Papa Dragan, iar acum... acum sînt fericit... Isaia dănţuieşte !

— Ce face ? tresări Ben. La vîrsta lui ?

— Da, prieteni, sper să aud un „da" pronunţat de cea mai fermecătoare femeie din America...

— Şi din Anglia, nu ? se simţi jignită Dyane.

— Şi din Anglia, bineînţeles. Am cerut-o de soţie pe *lady* Castellanny. Sper să fiţi martorii noştri.

— Baronet Wilmore, vorbi grav Doc Holliday, oare în cadrul „practicii" ce o faci în West, bunicul dumitale, lordul, a cerut să te şi însori ?

— Va fi cea mai frumoasă surpriză ce am să i-o fac.

— Mă îndoiesc, interveni Klinkenhagen-Gibson. Cunosc bine interesele casei Wilmore. Nu va fi acceptat un mariaj întîmplător şi făcut în grabă !

— Dar, domnii mei !... încercă baronetul.

— Inutil să mai discutaţi, îl opri Dyane. Dragă John, îmi pare rău dar nu pot fi soţia ta.

— De ce, *darling* ?

— Simplu. Iubesc pe unul dintre aceşti doi domni, dacă nu chiar pe amîndoi.

Se aşteptau ca Wilmore să facă o scenă. Cînd colo el şurîse englezeşte, adică glacial.

— E formidabil, *darling !* Nimeni pe lumea asta nu e mai potrivit să veghieze asupra liniştei tale, lady Castellanny...

Cu aceste cuvinte baronetul se ridică, se înclină şi se duse la bar unde comandă un coktail-dinamită...

— Dyane, rosti Doc posomorît, cred că se împlinesc doi ani de la căsătoria noastră, cum sărbătorim evenimentul ?

— De unde ştii că sînt doi ani, *hoodlum* ? Şi *cum* vrei să sărbătoreşti „evenimentul“ ?

Trăgătorii săriră în picioare. Interveni, nu fără curaj, *Herr* Hertzog :

— Tomnii se ceartă ? În acest cazul ar fi mai bine să se certe afară, la aerul curatul. Schimbul de focuri e strict oprit. Abia acum două zile am montat aceste lustrele de Castilia şi aceste oglinzile de la Venezia.

— Aşezaţi-vă, băieţi, ceru Dyane. Dacă nu sînteţi buni, divorţez iar !

Dyane îi conduse pe cei doi turbulenţi la culcare, în camere separate, să nu se încaiere iar peste noapte. Precauţiune zadarnică, ambii se puseră la pîndă, ca nu cumva Dyane să petreacă noaptea cu celălalt. În vreme ce pistolarii pîndeau, în vreme ce baronetul se îmbăta tot mai rău, Mya Castellanny coborî şi interpretă pentru ultima dată celebra arie „Sînt un arlequin...“ Apoi se duse imediat în odaia ei şi, puţin mai tîrziu mustang-ul Danny purta către alte zări pe Danny Clintwood.

27. Călăreau mahmuri, nedormiți.

— Ce zici, unde a putut să dispară Dyane ?

— Mai închide-ți pliscul, domnule Holliday !

— Cînd te gîndești că voiam să-i dăm o treime din aurul nostru !

— Dacă află că avem aur, se iveşte ea, fii pe pace !

Mai tăcură, se învoiră gustînd din ploscă și discutară despre utilitatea de a-l vizita pe Old Fille, proprietarul acelui miraculos „telescop cu oscilator de mercur."

Mai merseră puțin pînă ce le ieşi în cale un catîr, alături de un *corral* părăsit. Nici o ființă. Vreau să zic, nici o ființă omenească. Însă catîrul, scoțînd un muget festiv, se luă după ei.

— Hei ! *El burro !* Întinde-o, n-avem cu ce te hrăni.

Însă animalul, cu încăpățînarea tipică rasei sale, tropăia în urma lor. Pesemne-i fusese dor de frații săi, oamenii...

Trecură de un *ranch*, cîndva prosper, acum părăsit. Li se alătură încă un catîr și un taur bătrîn.

— Drace ! Ne-am transformat în caravană ! Uite acolo un *pueblo !*

— Ba e un orășel în toată regula. Numai că are o culoare bizară...

— Da... e acoperit cu nisip roșu...

Trecură pe lîngă o cîrciumă pustie. Descoperiră acolo cîteva sticle goale și o cizmă ce aparținuse pesemne unui olog. Pe un perete se putea descifra :

Whisky and soda and blonda Katrin
Mă-ndeamnă să plec, mă-ndeamnă să vin
Colt-ul domnului Melhisedek
Mă-ndeamnă să vin, mă-ndeamnă să plec

Următoarea clădire mai purta și firmă : *Helldorado Saloon, Casa de Huespedes, girls*". Și aici poetul anonim zgîriase pe perete :

Acum sînt trist ca o vacă indiană
Nici tequila nu m-a încălzit
Unde este Lola diafană,
Unde-i durdulia Marguerit ?

— Parcă ar fi Villon, tradus de marele nostru Buntline, comentă Ben.

— Prostii. Față de Dyane *a noastră,* Katrin, Lola și Marguerit sînt niște biete țărăncuțe.

Merseră mai departe. Biroul șerifului. Un oblon scîrțîia, fără vînt. Praf și vraiște, un pat de armă ciuruit de carii, iar la „arest", același scris, același stil încîntător, plin de melancolie :

Ici fost-am zăvorît de marshal Fock
Departe de Dyane și de Mya
După un chef nebun cu Ben și Doc
Cînd mi-am văzut într-adevăr stafia...

— Mare poet ! se minună Holliday. Vezi cum a știut să ne îndese pe toți trei într-un singur catren ? ! Oare de unde ne cunoaște ?

— Nu ne cunoaște ! Eu unul n-am trecut niciodată prin acest loc.

— Cred că e altă Dyane, opină Doc. Și alți „noi".

Merseră mai departe, urmați de taur și de catîri ; li se alătură și-un cîine mare, roșcat, jigărit, dar pașnic. Nu lătra, învîrtea din coadă. Depășiră judecătoria, banca, banca rivală, banca de lemn din fața unui *drug-store,* două frizerii, toate pe cale de a se dărîma...

Într-o pivniță cu beuturi avură un fior. Un negru dormea pe-o rogojină, de nu cumva era mort, înconjurat de sticle goale. Însă altele erau pline.

— Ce negru e !

— Poate că e chiar negru, făcu Ben.

— Oricum, este exagerat de negru !

— Poate că negrii cînd dorm se fac și mai negri...
— Pe drakku. E uns cu smoală !

Într-acestea, individul se ridică în coate și-i privi aiurit.

— Cine ești ? întrebă Rio Jim. De ce te-ai mînjit pe față ?

— Eu ? Sînt... coliba unchiului Tom.

— Poate ești unchiul Tom ?

— Ba nu... coliba !

Îl lăsară, ieșiră, făcură un foc pentru cafea, cînd apăru și „coliba", fluturînd o sticlă plină.

— Ați venit ! zbieră cu glas sălbatic. Știam că o să veniți.

Pupă în bot caii, taurul, dar cîinele și oamenii refuzară să se lase sărutați, prea era murdar. Din curiozitate, Doc și Rio Jim cercetară locuința singurului locuitor al orașului-fantomă, pivnița. Pe ușă se puteau distinge literele :

...UȘ...C...IE

Nu trebuia să fii dezlegător de enigme ca să-ți dai seama că odinioară acolo fusese PUȘCĂRIA ; de-aia rămăsese depozitul neatins, nimeni nu se înghesuise să intre ! Nici măcar hoții...

— Fiți ca la voi acasă ! tună nebunul. Ei zic că s-a terminat aurul !

— Care ei ?

— Cei care au fugit ! Cei care n-au încredere în cuvîntul POETULUI ! POETUL sînt eu. Noua mină e virgină, acum că ați adus catîri, ne punem pe treabă, însă deocamdată bem ! Prin cotloane mai există 3000 de sticle, asta înseamnă cîte o sută de delirium tremens de căciulă...

Cel mai greu a fost să scape nu de bietul maniac, nici de catîri, nici de taur, ci de oropsitul, singuratecul cîine...

26. — Tu observi, Doc, că aurul mai mult aduce necazuri...

— Depinde cum îl foloseşti...

— Tu nu-ţi mai redeschizi cabinetul de „măselar“ ?

— Nu prea-mi dă ghes, Ben. Oraşele mari sînt înghesuite, în oraşele din West dentistul trebuie să ţină într-o mînă cleştele, în altul pistolul. De la o vreme te plictiseşti de toate ! Dacă pun mîna pe bani, voi face o călătorie, în Grecia, cred.

— Dar ce ştii tu despre ţara aia ?

— Nimic. De-aia am ales-o.

— Atunci du-te acolo !

— Ba nu ! Aş muri de plictiseală. Sigur ! Vrei să rămîi singur cu Dyane !

Pe înserate se apropiau de *ranch*-ul lui Old Fille, comentînd viaţa încîlcită a acestuia ; se pare că apucase marele *gold ruch* din 48, de la Sonora, şi goana după aur din Nevada, în 59, din Virginia, în 63, a fost şi la Coeur d'Alene, şi-n Alaska, şi-n Siera Madre...

— Atunci de ce a rămas lipit pămîntului, Ben ?

— Se zice că are un milion depus la Frisco.

— *Palabras !* N-ar sta aici, să aibe un milion, ce să facă aici ? Ce e cu găina aia din livada lui Old Fille ? Pare speriată.

— Eu răspunse Klinkenhagen, nu ştiu deosebi o găină speriată de una calmă...

— Totuşi e chiar speriată !

Doc şi Ben intrară zgomotoşi în şandramaua lui Old Fille. Dintr-un ungher, din umbră, două pistoale mari se ridicară în direcţia lor. O voce cavernoasă şi binecunoscută rosti :

— Bine aţi venit ! Vă aşteptam !

— De-aia era speriată găina, observă Doc. Şi apoi : Kraker ! Pe cinstea mea, începuse să-mi fie dor de tine !

— Gura ! Diamantele !

29. Kandy-bar e un orășel încîntător, iar Colina Cizmelor primitoare, cea mai de soi Colină a Cizmelor, frază pentru care Old Buntline, cunoscutul stilist, m-ar lichida, sau l-ar pune pe amicul său Buffalo Bill s-o facă. Mulți pistolari iluștri, sau mai modești, manifestă drept ultimă dorință de a fi aduși la Kandy-bar. Cînd există bunăvoință, rugămintea le este îndeplinită. Pe una din tăblițe o mînă veselă a scris :

Aici zace KRAKER JAKE
muzicant de frontieră
a concertat prin mai toate orașele
din viorile Samuel Colt și Broskoe
n-a disprețuit nici ghitarele Sharps
Henry sau Whinchester
dar ultima melodie i-a fost cîntată de
către bunul Doc Holliday
dintr-o balalaică Smith and Wesson

30. Proprietarul *saloon*-ului „World Stars", japonezul John Fu, o invită pe vedeta Mya Castellanny, care trebuia să debuteze în seara aceea, să coboare pentru o gustare, și mai ales s-o vadă publicul.

Mya-Dyane-Danny, coborî și fu servită, singură, la o măsuță. Alături, doi gentlemani sporovăiau. Despre ce ? Dyane ciuli urechea. Nume cunoscute !

Primul individ susținea că în spelunca lui Billy-chiorul, la Kandy-bar, Doc Holliday provocase un mare scandal, în stilul său. Celălalt adeveri : Doc se certase cu prietenul său Rio Jim, din cauza unei femei, din cauza unui pumnal cu diamante, sau a unei lăzi cu aur — motivele nu erau clare, cei ce veniseră acum un ceas cu diligența din Kandy-bar confirmaseră totul, precizînd că a doua zi, în zori, Doc și cu Ben vor avea o *întîlnire*. Toate demersurile lui Pat S. Garrett, marshal-ul, eșuaseră, ăia nu vor să se împace,

așa că a doua zi unul din ei va ajunge la Colină, dacă nu ambii...

Ușoară ca fulgul, deși nu era cîtuși de puțin un fulg, Dyane se prelinse către odaia ei. Ceva mai tîrziu, patronul John Fu urca s-o anunțe pe vedetă că trebuia să apară pe scenă cînd din odaia privighetorii ieși grăbit un tînăr pistolar fercheș, în negru. Japonezul se zăpăci.

— Dom... domnișoara Castellanny e acasă ? bîlbîi patronul.

— Eu nu știu... încercați ! răspunse ochitorul și dispăru val-vîrtej.

Găsind camera goală, John Fu rămase uluit și căzu pe gînduri...

Danny Clintwood goni toată noaptea istovindu-l peste măsură pe mustang-ul Danny. Gîndea : «E momentul să pun capăt acestei comedii. Nu sînt nici soția lui Doc, nici a lui Ben. Liberă ! Cînd m-am „căsătorit" cu cel dintîi, popa Haris din Abilene era atît le mahmur că în loc de Biblie, ne-a citit dintr-o carte de aventuri... Căsătoria nu e valabilă ! Cînd m-am „căsătorit" în Ogalala, ultimul pastor de acolo fusese alungat pentru vrăjitorie, așa că l-am rugat pe cîrciumarul Sid — pe care Ben nu-l cunoștea — să însceneze gluma asta. Sînt vinovată ? Nu știu... Sînt poate prea glumeață, trebuie să mă cuminţesc! Dar acum trebuie să-i salvez pe cei doi „soți". De nu mi-ar tremura mîna !»

...Dyane descălecă la marginea pieții din Kandy-bar. Își roti brațele, își potrivi centura. Suspină. Înaintă cu precauțiune. Răsărea soarele, ca o floare neagră... Tot ca o floare neagră, mai curînd ca un spin negru, Doc Holliday țîșni din „Majestic-saloon" ; în aceeași clipă ieși din *saloon*-ul fraților Earp Rio Jim. Sute de ochi urmăreau de la distanță „întîlnirea secolului". Cei doi înaintau unul către celălalt, Doc cu fața albă, Klinkenhagen cu chip de piatră.

— Lăudat fie Manitu, am ajuns tocmai la timp ! oftă Dyane Clintwood şi trase cu hotărîre armele din toc.

31. Cititorule, concentrează-te ! Observi ? De dincolo de această pagină, de aceste litere, două mîini albe ridică două Colturi negre. Însă, de data aceasta, salvatoare...

Închide cartea, cititorule. Închide repede ! Pînă nu pornesc gloanţele !

„Avant de mourir"

1. În arestul „de rezervă" al Regimentului 2 din Divizia *Edelweiss*, atmosfera era relativ blîndă. *Feldwebelul* tocmai se spăla pe față, cînd evenimentele au început să se precipite. *Feldwebelul* se șterse alene, fredonînd tot alene și mai ales fals ; greu să recunoști celebra melodie „Avant de mourir" !

De dincolo de gratii, un bărbat de vreo patruzeci de ani, neras, posomorît, îl privește pe plutonier, dar de fapt nici nu-l vede. E scufundat în amărăciunea sa. Plutonierul se întoarce către el, îi zîmbește.

— Omule, nu fi supărat ! Ești primul arestat pe ziua de azi, e o cinste ! Aici nu e rău, se dă ratia patru, cu variante. Variantă e unul dintre cuvintele preferate ale *Sturmbann*-führerului Krieger — îl cunoști ? E un om blînd, are o Fraulein preferată... cine nu are ? Poate doar eu... și o melodie preferată, asta — și iarăși fredonează „Avant de mourir"... Dacă n-ai făcut nimic, o să-ți dea drumul, toată încrederea în justiția noastră, nu uita ce-ți spune bătrînul Schwalbe. Ăsta-s eu. Cum te cheamă ?

— Vasile Vișovan.

— Așa ? Voi aveți nume ciudate...

— Pentru atîta lucru nu te arestează. Mergeam liniștit pe strada Elisabeta.

— Așa de dimineață ? Liniștit ? Și chiar pe Elisabeta? E totuși suspect, dar nu-ți face griji... Hei, ce se întîmplă acolo ?

Cîțiva soldați îi îmbrîncesc pe doi inși, unul foarte tînăr, altul aproape moșneag. „Sînt arestați !" declară ritos

comandantul escortei, și iese abia după ce Schwalbe îi bagă după gratii și pe noii aduși.

— *Donerwetter !* Bogată zi ! Tinere, nu te mai da cu capul de pereți, s-a tencuit abia săptămîna trecută. Ia exemplu camaradului mai bătrîn !

— Camarad ți-e dracul !

— Vorbiți frumos, domnilor, altfel vă confisc totul, chiar și țigările ! Vi le las, pînă la noi ordine, fiindcă sînt bun din fire.

— Pe mine mă cheamă Grad, Grad Ioan...

— Și nici tu n-ai făcut nimic ? se interesează *Feldwebelul.*

— Apăi, nu ! Eu am făcut ! Am dus lapte proaspăt de biboliță la domnul colonel, comandantul care locuiește pe strada Elisabeta. Pe tine cum te cheamă, mă, acela care te strofoci atîta ?

— Gheorghe Zolovăstru, și eu chiar n-am făcut nimic. Să-mi dea drumul !

— Dacă sînteți inocenți ca îngerașii, vă dă drumul min-te-haș, cum ziceți voi, îi asigură Schwalbe și se repede la ușă. Cine vine ? Cineva ! Că doar n-o să cheltuiască de pomană rațiile de categoria patru. *Heil Hitler !* îi salută *Feldwebelul* pe cei doi ofițeri superiori ce-și fac apariția *Sturmbannführer !* În arestul de rezervă al Re... ! ! !

— Nu-mi răcni în timpan ! se răstește Krieger către Schwalbe, și se întoarce către colonelul Freiherr von Lutzlow. Ce zici de mutrele astea ?

— Ei sînt ?

— În mod sigur unul din ei, sau și mai grav, toți trei, complot în grup ! Voi, inculpații, ascultați ! Nu vă batem. Nu vă chinuim. Vă îm-puș-căm ! Limpede ? Să ieșim de aici, Freiherr, ăștia put.

Ofițerii ies, tînărul Zolovăstru răcnește :

— Să mă împușt ? Pentru ce, mama și dum... !

— Nu striga ! Se aude, îl avertizează Schwalbe. Dacă te împușcă, înseamnă că o meriţi ! Iar dacă o meriţi, de ce mai faci gălăgie ?

— Eu mi-s liniștit, mormăie bătrînul Grad. Eu mi-am dus laptele de biboliță ca-n fiecare dimineață și...

— Eu nu-s liniștit ! Cum să mă îm... ?

— Fleanca ! intervine Vișovan. Vrei să-ți șterg una peste bot ? Nu mai bîţîi ! Unde și cînd te-au arestat ?

— Acum. Pe strada asta. Da' de ce ?

— Se pare că ne aflam cu toţii pe strada Elisabeta, în preajma vilei „Albina", cînd ne-au înhățat. Acolo locuiește colonelul Kirschoff, comandantul. Acolo s-a întîmplat ceva...

— Pe mine m-au luat tocmai cînd ieșeam, zise bătrînul Grad. Nu chiar din vilă, ci din ograda servitorilor, v-am spus că tot la două zile îi duc lapte de biboliță, să se mai întremeze, sărăcuțul... Grijania lor, să mă împuște pe mine, înţeleg, dar dacă-mi împușcă si biboliţa ?

— Mai lasă dracului biboliţa ! se enervează Vișovan. Nu ai observat nimic deosebit la vilă ?

— Eu *nu observ*, eu văz... Nimic. Am așteptat oleacă în fața bucătăriei, slujnica era acolo cu o cătană, nu știu ce făceau... Cînd am trecut prin fața casei se auzea gramofonul, fix muzica aia de-o fluiera plotonierul...

— Da' pe tine, băiete — ziceai că te cheamă Zolovăstru, nu ? — unde te-au înhățat ?

— De ce mă descoşi ? Ești în slujba lor ?

— Prostule ! Ne aflăm toţi trei în aceeași oală cu apă clocotită. De unde veneai ?

— De la o fată, na !

— Nu te lauzi ? No, șezi blînd, te cred. Cu toţii am fost arestaţi în preajma casei comandantului. Ce s-a întîmplat acolo și în ce măsură ne privește ?

Feldwebelul Schwalbe tocmai intră pe replică.

— S-ar părea că vă privește ! Colonelul Helmuth Kirschoff a fost găsit mort. Nu era un om rău...

2. În biroul *Sturmbannführerului* Krieger.

— Este ora șapte și douăzeci și două, constată colonelul Freiherr von Lutzlow. *Fraulein* Inge l-a descoperit pe Helmuth mort la ora șase și paisprezece... Ne trebuie un anchetator, un specialist...

— Dar eu ce sînt ? surîde Krieger. Și nu e limpede ? Helmuth, bietul, a fost lichidat de cei trei pe care-i avem în arest. *Mensch !* Pe strada asta împuțită nu se mai afla nimeni în afară de ei !

— Detest improvizația, Rudolf. Sînt militar de carieră ! S-a tras un singur glonte. Vreau să știu cine l-a tras !

— Să nu fim chițibușari, dragă Freiherr. Ce importanță are dacă e un vinovat, sau trei ? Eu zic chiar că e mai bine să fie trei ! E vorba de un colonel al armatei noastre !

— Nu, Krieger, trebuie să aflăm adevărul !

— Prietene, în război adevărul e de partea celor puternici și are felurite înfățișări !

— Crima rămîne crimă. Vreau să știu exact ce s-a petrecut.

— *Herr* colonel ! se asprește glasul *Sturmbannführerului* SS. Istoria ne învață să fim eficienți. Am găsit vinovații. Nu avem timp să scormonim diferitele înfățișări și v a r i a n t e ale adevărului, ele, oricum, ne scapă de cele mai multe ori.

— Eu, hm ! Apreciez elanul tău filozofic, însă cine l-a ucis pe Helmuth ? Fă-mi o favoare personală, să chemăm un polițist de profesie.

În birou, pătrunde secretara Helga, drăguță, parfumată. Îl ignoră pe colonelul Lutzlow.

— *Sturmbannführer !* Vă caută o oarecare... Patricia Bora. Vă așteaptă de douăzeci și două de minute ?

— *Mein Goth !* Însă ce se întîmplă, ești geloasă ? Ce e cu tine, pisicuțo ?

— Nu sînt geloasă, dar fata asta are picioarele prea lungi ! Am analizat-o. Toate atu-urile sînt de partea mea... însă are picioarele prea lungi !

— S-o lăsăm baltă. Poftește-o, Helga. Să vedem ce vrea.

— Ești o dulce canalie, Rudolf. Poate că mă voi răzbuna.

— Te rog să faci cum am zis !

Patricia este introdusă în biroul lui Krieger. Este înaltă, prezentabilă, voinică, autoritară.

— Sînt anchetator principal al Agenției Lăzău, Patricia Bora.

— Încîntat ! Și cu ce vă pot fi de folos ?

— E vorba de o crimă.

— S-a și aflat ?

— Nu s-a și aflat. Eu am aflat, fiindcă sînt detectiv, cu toate că în vacanță. Timpul pierdut în anticameră intră de asemenea în cheltuieli. Tariful meu este de...

— O femeie frumoasă, replică *Sturmbannführerul,* nu se preocupă de bani. Ei vin, oricum. Pot să vă ofer un Martell adus de mine din pivnițele contelui de Polignove ?

— Mulțumesc, nu. Nu beau în timpul serviciului.

— Nu sînteți în timpul serviciului. Nu pot să vă angajez, din păcate.

— E vorba totuși de trei concetățeni de-ai mei !

— Cu țara dumneavoastră ne aflăm în război... de cîte zile ?

— Nu știu. Poate dintotdeauna.

— Sînteți pe cît de frumoasă, pe atît de impertinentă. Sper să ne revedem. Deplasarea și deranjul vă vor fi achitate din casieria Regimentului.

— Este echitabil. În hotelul *Donau,* unde am tras, se află *Herr* Alfons Grimmelhausen, fost detectiv particular. E german. Poate că el vă va fi de folos ! La revedere !

— La revedere, frumoasă doamnă !

— De ce nu ai angajat-o ? întrebă colonelul von Lutzlow, de lîngă fereastră.

— E prea frumoasă.

— De cînd te deranjează femeile prea frumoase ?

— Are și picioare prea lungi... Și pare prea deșteaptă.

— Agenția Lăzău se bucură de un renume european.

— Tocmai asta e. Helga !

— *Sturmbannführer ?*

— Trimite imediat șoferul la hotelul *Donau*. Să fie adus urgent *Herr* Alfons Grimmellhausen. Stai, Helga ! Să nu fie bruscat. Nu-l arestăm... încă... Îl invităm. Însă repede, scumpo !

— De ce nu apelezi la serviciile juristului Ziegller ? E angajatul minei „Solange". Un om capabil. Îl cunosc.

— Și eu îl cunosc, surîde Krieger. Nu garantez pentru el, e de prea mulți ani în țara asta, a mîncat prea multă mămăligă...

Reapare secretara Helga, și mai parfumată...

— Divizia se interesează despre condițiile morții colonelului Kirschoff.

— Ei bine... mama dracului ! Cum de au și aflat ? Dacă insistă, spune-le că a fost victima partizanilor. Am și prins criminalii. Altceva ?

— *Herr* Alfons Grimmellhausen e aici ! Ce fac cu el ?

— Înghite-l scumpo ! Ba nu-l înghiți ! Cum arată ?

— Un bătrînel caraghios... îmbrăcat ca o maimuță dresată. Vorbește mereu, a și apucat să-mi spună ceva despre o spălătoreasă, nu știu ce... Un tîmpit.

— Omul de care avem nevoie. Ne va confirma că cei trei sînt vinovații !

— Te grăbești, Rudolf, zice colonelul von Lutzlow. Nu avem nici un asasin cert !

— Ei, nu ! Sîntem în război. Munții mișună de bande înarmate. Ce să mai vorbim despre Moisei, unde a trebuit să fim necruțători ! Severitatea nu e niciodată de prisos.

— Da, însă asociată spiritului de justiție !

— Voința Führerului este spiritul nostru de justiție ! Ia să bem ceva ! Să intre *Herr* Gri... cum, Helga ?

— Grimmellhausen, *Sturmbannführer !* Helga deschide ușa : Poftiți, vă rog !

— Bună ziua, domnii mei !

— Heil Hitler !

— Poftim ? Am onoarea să mă prezint : detectiv *en retraite* Alfons Grimmellhausen. La dispoziția dumneavoastră, domnilor ofițeri ! Am studii la Tubingen și Sorbona, dacă asta vă spune ceva, iar la Viena, cînd anchetam celebrul caz al spălătoresei, despre care ați auzit, Agenția Heller mă onora cu 330 schillingi pe zi. La hotelul *Donau* am întîlnit o colegă, detectiva Patricia Bora, e o femeie foar...

— S-o lăsăm în pace pe cucoana aia. Are picioarele prea lungi. Să trecem la acțiune, *Herr* Gri...

— ...mmellhausen. Alfons Grimmellhausen.

— Să trecem direct la interogatoriul acuzaților, *Herr* Alfons !

— În cazul spălătoresei, ancheta a început în aceleași condiții : pe neașteptate.

— Bine, bine, *Herr* Alfons ! Un păhărel, puțină muzică... e „Avant de mourir", discul meu preferat, iar apoi la treabă...

— Și cum spuneam, nu spălătoreasa a fost ucisă, ci cățelul, mai exact a fost opărit... bietul cățel, rasa *Copertine two*... Era o zi sumbră, iar cățelul...

— E senil, îi șoptește Lutzlow lui Krieger.

— Exact omul de care avem nevoie ! Să mergem !

3. Din nou în arestul „de rezervă". *Herr* Alfons își pune ochelarii, privind absent împrejur. Schwalbe, burtos, stă în poziție de drepți. Lutzlow e plictisit.

— Voi trei, zice Krieger, l-ați asasinat pe colonelul Helmuth Kirschoff ! Aici, în România, dragostea ce ne-o

arătaţi începe să ne agasez.e. Recunoaşteţi ! Ca să terminăm mai iute.

— Uite ce este, Rudolf, intervine Lutzlow. Era vorba de o anchetă dreaptă !

— Nu e timp de formalităţi inutile ! Aplicăm justiţia Reichului !

— Dacă e vorba de justiţie, înaintează bătrîneşte *Herr* Alfons, eu sînt cel mai autorizat s-o slujesc. 300 de schillingi pe zi. Dumneavoastră cît mă plătiţi ? De pildă, în cazul spălătoresei am încasat...

— Nici o grijă ! Noi nu rămînem datori ! Treci la acţiune *Herr* Gri...

— ...mmellhausen. Dumneata, acela. Numele, vîrsta ocupaţi !

— Grad Ioan. Şaşpatru de ani. Ţăran, da'acum aduc lapte de bibolită pentru domnul colonel despre care aud că l-aş fi omorît...

— Gura ! urlă Krieger. Să nu ne irosim timpul !

— Să-i luăm cu duhul blîndeţii, domnule ofiţer. Dar dumneata ?

— Zolovăstru Gheorghe, lucrez la Fabrica de cărămizi, am împlinit optsprezece, veneam de la o cunoştinţă...

— La ora aceea, cam şase „a me", nu ?, nu se vine de la o cunoştinţă, cel mult te duci la o cunoştinţă.

— Da, era cam şase, însă nu „a me" ! Ce importanţă are dacă veneam sau mergeam ?

— Totul este important, îi răspunde *Herr* Alfons... Da, *boy !* De pildă în cazul spălătoresei a contat enorm rasa javrei, iar acum e în joc viaţa voastră...

— *Herr* Gri..., intervine Krieger, tot mai nervos. Să n-o lungim ! Ei sînt condamnaţi dinainte, iar viaţa lor...

— Pardon, domnule ofiţer. O anchetă serioasă se face pe îndelete. Bun ! Şi dumneata ? Ba nu, tu, tinere ! De unde veneai ?

— Bine ! Poftim ! Veneam de la Iulia Gociman, strada Elisabeta numărul 24. Este... logodnica mea.

— *Feldwebel,* verifică ! poruncește colonelul von Lutzlow.

Krieger mîrîie. *Herr* Alfons își continuă, metodic, ancheta.

— Dumneata ? Acela care taci mereu.

— Vasile Vișovan, artificier la mina „Solange", patruzeci și cinci.

— Ce înseamnă „artificier" ?

— Mă ocup cu explozibil. La mină se lucrează cu dinamită.

— Clar !. se bucură Krieger. Dinamită ! Să reținem !

— Dar colonelul Kirschoff n-a fost dinamitat, zise *Herr* Alfons. Dumneata, *Fichowan,* să răspunzi numai la întrebări. Spălătoreasa vorbea cam mult, de acolo i s-a tras...

— Adineaori spuneați că tac prea mult.

— Și taci prea mult, și vorbești prea mult. Între dumneata și spălătorească, există o coincidență...

— *Herr* Alfons, vă rog, să nu le amestecăm ! cere von Lutzlow.

— Hei, tu, cel care te joci cu dinamita, răspunde ! răcnește Krieger. Cum l-ai ucis pe camaradul nostru ?

— Dar eu conduc ancheta, protestează fostul detectiv particular. La nevoie, voi cere ajutorul lui *Fraulein Patrisia,* o fată foarte deșteaptă, o colegă...

— Ba pe aia să n-o mai văd pe aici. Continuă *Herr* Gri...

— ...mmellhausen. Sînt pedant, îmi place să procedez metodic și să fiu corect. Și, vă reamintesc, eu conduc ancheta.

— Ești angajatul nostru, o conduci cum vrem noi !

— Prietenul meu, *Sturmbannführerul* Krieger, vrea să vă reamintească faptul că sînteți acum angajat de către armata germană, pentru a elucida o problemă a armatei germane, ca un bun german ce sînteți, încearcă Lutzlow să îndulcească atmosfera.

— Pardon ! Sînt un detectiv ce elucidează un caz ! Faptul s-a consumat în jurul orei șase a.m. Ciudat ! E

chiar ora cînd se trezea spălătoreasa şi cățelul. Dumneata... Grad... Ioan... unde te găseai la această oră ?

— Nu la spălătoreasă, domnule... N-am ceas. Am dus laptele de biboliță, iar cînd am ieşit...

— Ai fost arestat, ştiu. Cînd ai dus laptele, era viu sau mort colonelul.

— Nu pot a şti, nu l-am văzut în viaţa mea. Am aşteptat vreo zece perţuri în faţa bucătăriei, că bucătăreasa era ocupată cu o cătană...

— Altceva ?

— Nemic... Aăăă... (îl aude pe Schwalbe care intră fluerînd „Avant de mourir") No ! Asta ! Muzica ! Exact muzica ce o fluieră domnul unterofiţer se auzea din odăile domnului colonel, numai că la hramofon suna mai hiriş !

— De ce eşti descheiat, *Feldwebel* ? Cum îţi permiţi să fluieri ?

— Iertaţi-mă, *Sturmbannführer !* Raportez ! Pe strada Elisabeta, la 24, locuieşte fata Iulia Gociman. Zolovăstru a plecat de la ea pe la 6.

Krieger îl priveşte de sus pe colonel.

— Te-ai convins, Freiherr ? E clar. Sînt vinovaţi. Toţi trei.

— Ciudată situaţie, mîrîie *Herr* Alfons. Îmi aminteşte de... Dacă ştiţi totul, de ce aţi mai apelat la mine ? Şi în cazul spătătoresei, sergentul Safranek credea că, invitîndu-mă, îndeplineşte o simplă formalitate, dar cazul s-a dovedit mult mai complicat, nu spălătoreasa, ci cățelul...

— Bine, bine ! Faceţi-vă datoria ! Cît mai operativ !

— *Fichowan !* La ora şase — *unde* — şi *de ce ?*

— Veneam de la mină, mergeam acasă.

Detectivul îşi schimbă surprinzător tonul :

— Fals ! Lucrezi la „Solange". Locuieşti în cartierul Plopi. Strada Elisabeta nu ţi-e în drum.

— Aşa e ! Ce căutai aici ?

— Vă rog, eu anchetez, *Herr Sturmbannführer !*

— Mergeam la un prieten, Ţimpău Petre, care locuieşte pe strada asta, la 105. N-a venit la lucru mă gîndeam să văd ce e cu el, explică Vişovan.

Krieger îi porunceşte lui Schwalbe să verifice. Între timp, felină, Helga s-a trecurat şi ea în arestul „de rezervă". Constată, cu un carneţel în mînă :

— Dacă am înţeles bine, la ora şase, Grad se afla în vilă, iar ceilalţi doi în imediata apropiere. Este un complot !

— Dar, la urma urmelor, cine eşti dumneata, duduie ?

— *Fraulein* Helga este secretara mea personală, îl pune la punct pe *Herr* Alfons *Sturmbannführerul* Krieger. În cazul de faţă... să zicem că îndeplineşte rolul de grefier.

— Grefierii nu trag concluzii, obiectează detectivul. În vestitul caz al spălătoresei şi-a băgat nasul şi camerista...

Revine Schwalbe, năduşit :

— Raportez ! Numitul *Tzimpau* locuieşte la adresa indicată. Am vorbit cu nevastă-sa. El e la mină. N-a primit nici o vizită.

— Domnilor, totul e clar, ce s-o mai lungim ? întreabă Krieger. *Fichowan* ăsta, care se joacă cu dinamita, e principalul vinovat.

— Ai fost sau n-ai fost la *Tzimpau* ? Ai minţit ? Îţi dai seama ce urmează ?

— Domnule detectiv ! N-am minţit ! Am fost arestat înainte de a ajunge la prietenul meu. Nu ştiam că Ţimpău intrase în schimbul de dimineaţă !

— Nu ştiai ? De ce nu ştiai ? răcneşte Krieger.

— Fii, calm, Rudolf !

— De ce să fiu calm, Freiherr ? Am în faţă trei asasini ! Toţi trei sînt vinovaţi, şi mai ales ăsta cu dinamita !

— Pot să închei procesul-verbal ?

— Desigur, scumpo ! Scrie cam aşa : toţi trei acuzaţii se aflau fie în vila lui Helmuth, fie prin apropiere. Nici unul n-are un alibi valabil. Acesta *Grat Iohan*, ţăran lăptar — de ce ţăran şi, mai ales, de ce lăptar ? — a mărturisit,

ceilalţi doi de asemenea au mărturisit, trebuiau să asigure retragerea, eventual să detoneze o bombă. Schwalbe, ai găsit dinamită asupra indivizilor ? Nu ? Clar, s-au debarasat de ea. Pedeapsa cu moartea. Aceasta e varianta mea, singura valabilă. Gata !

— Te pripeşti, Krieger, zice rece colonelul von Lutzlow.

— Eu o las baltă, zice *Herr* Alfons. Mi se cuvine suma de...

— Helga ! Condu-l pe *Herr* Gri... în fine, cum îl cheamă, şi plăteşte-l din casa Regimentului.

— Un moment ! Nu consider ancheta încheiată, şi nu văd pe ce bază tu, Rudolf, poţi dispune de finanţele Regimentului al cărui comandant, prin moartea lui Helmuth, am devenit eu. *Herr* Alfons ! Te rog continuă !

— Întrucît sînt detectiv de profesie — deşi pensionar — şi nu unul improvizat, vreau să văd locul crimei şi, de ce nu, chiar şi cadavrul. La fel am procedat şi în cazul spălătoresei de pe strada Witting 25.

Krieger gîndeşte : „Drace ! Ăsta sau e prost, sau ne crede pe noi foarte proşti !“

4. — Eu unul n-am chef să mor pentru că unul din voi l-a ucis pe colonelul Cîjof ăsta... Am numai optsprezece ani, mă aştepată Iulia ! Moşule ! Recunoaşte că tu eşti de vină !

— Mă băiete, ce vrei de la mine ? Vezi că *m-oi rînzî !*

—. Să recunoşti ! Te aflai în vilă. Eşti bătrîn. L-ai omorît în vreme ce turnai laptele ! Şi tu, minerule ! Umbli cu dinamita în buzunar ! Şi tu eşti vinovat ! Recunoaşte ! Eu vreau să ies de aici !

— Nu ţi-ar fi ruşine ! îl priveşte Vişovan. Nu vezi că ăştia vor să le facem jocul, abia aştepată să ne vindem între noi. Gura, că te pocnesc !

Schwalbe se ridică de la masa lui.

— Ce se petrece aici ? Ăsta-i arest german, nu bordel ! *Ruhe !* Gura ! Staţi liniştiţi, şi vă aduc haleală...

Stă o clipă în ușă. Se aude un crîmpei din „Avant de mourir“. Iese.

— La noapte or să iasă iar stelele. Acum e tocmai perioada ploilor de stele căzătoare. Nu știu dacă le mai vedem, zice Vișovan.

— Nu vreau să mor ! Domnul cu spălătoreasa e cum-secade...

— Sigur, e de acord Vișovan. Dar nu poate face mare lucru. Dar un dram de nădejde rămîne totdeauna. Pe noi nu ne poate salva decît armata română, sau...

— Sau ?

— Ne putem salva noi înșine.

— Ce putem să facem noi ?

— Să nu ne vindem, băiete !

— Asta era ? ! Numai atît ? Dar eu vreau să ies de-aici ! Mă așteaptă Iulia ! Părinții mei nu știu unde sînt, nimeni nu știe !

— Te înșeli. Cu siguranță există oameni care se gîndesc la soarta noastră. Destui bărbați au înfruntat moartea, luptînd pentru adevăr. Tu acum ești unul dintre ei. Să mori e al dracului de simplu, mai greu e să știi pentru ce ai trăit, iar dacă mori, să mori în picioare !

— Toate acestea nu mă liniștesc, zice tînărul.

— De va fi să ne treacă prin gloanțe, aș vrea să le fie lor frică, nu nouă, zice bătrînul.

— Eu am un gînd ciudat, spune, ca pentru sine Vișovan. Poate că pe colonelul Kirschoff *nu l-a omorît nimeni...* Ei au pierdut războiul, se retrag, mulți dintre ei își dau seama, nu toți sînt niște ticaloși. Vedeți, colonelul Lutzlow cere să se respecte legea...

— Nu-mi pasă ! Nu vreau să mor, și atît !

— Da mai potolește-te, cățălandrule ! Cine vrea să moară, așa, de plăcere ? Eu sînt om bătrîn, am pătimit destule, dar nu pot spune că mi s-a acrit de viață.

— Nimeni nu se bucură de moarte, zice Vișovan. Tu băiete, imediat, dacă nu ești aici, ajungi pe front. Închipuiește-ți că ai intrat în război, alături de ai noștri, împotriva lor, chiar de azi. *Chiar din acest moment !*

5. — Am onoarea, *Sturmbannführer !*

— Heil Hitler ! Un păhărel ?

— Mulțumesc nu, ultima dată cînd am băut a fost cînd cu...

— Cînd cu spălătoreasa și cățelul, știu ! Păcat, e un Martell autentic. Eu am să beau. Să trimit după colonelul Lutzlow.

— Mai bine nu. Dar vă rog invitați persoana din antecameră.

— Ce persoană ? Cine este ?

— *Fraulein* Patricia Bora, colega mea.

— Ce caută aici ? De ce ai adus-o ?

— M-a ajutat. Sînt bătrîn. Aveam nevoie de o minte ageră.

— Ce prostie ! Fie ! Helga ! Să vină aia... cu picioare lungi.

— Bună ziua, domnule ofițer.

— Domnișoară...

— Vă rog să închideți interfonul. E în interesul dumneavoastră ca tot ce vorbim să rămînă între noi.

— Mă amenințI ?

— Ne grăbim, *Herr Sturmbannführer !* îl întrerupse bătrînul detectiv. Închideți interfonul. Perfect. Profesorul meu de criminalistică, onorabilul Karl-Maria Heinze, ne repeta că, pornind o anchetă, nu trebuie să ne lăsăm influențați de nici o sugestie exterioară, ci să ascultăm glasul propriei intuiții...

— Ce tot spui ? ! Karl Maria Heinze ! Unde se află acum ?

— Probabil într-un lagăr, dacă n-a avut inspirația să moară la timp.

— Să nu ne jucăm cu vorbele. La ce concluzie aţi ajuns ? Care din cei trei e vinovatul, sau toţi trei ? Aş prefera a doua variantă !

— Adevărul nu ţine cont de preferinţele unuia sau altuia ! Iată o concluzie, spuse Patricia Bora. Colonelul Kirschoff *s-a sinucis.*

— Ce caută femeia asta aici, *Herr* Gri... ? Adevărat că are picioare lungi, dar...

— Mai avem o variantă, îl întrerupe bătrînul detectiv. Comandantul Kirschoff *a fost împuşcat de către dumneavoastră !*

Krieger, teapăn, îşi toarnă o băutură.

— Ascultă domnule anchetator de căţei şi spălătorese, şi, domnişoară... nu ştiu cum te cheamă... să punem capăt bîlciului !

— Vă agitaţi de pomană. Iată dosarul întocmit de amîndoi.

— Prefer să vă ascult. Sînt curios să văd unde vă duce imaginaţia.

— Iată esenţialul, zice *Herr* Gri... Cei trei sînt nevinovaţi. Zolovăstru Gheorghe, tînărul, a fost arestat în faţa vilei „Albina" la ora 6,22'. O certifică depoziţia *Gefreiter*-ului Knoeke. Sau puneţi la îndoială raportul unui militar german ? Aveţi un zîmbet crud, *Sturmbannführer !* Te rog să continui, *Fraulein* Patricia. Eu am obosit...

— Bine, acceptă chipeşa femeie. Zolovăstru, ca şi Vişovan, veneau *spre* vilă, din direcţii opuse. Veneau *spre!* Dacă s-ar fi amestecat în aşa-zisul complot, era firesc să fie prinşi îndepărtîndu-se în goana mare de „Albina". Or ei, subliniez, se îndreptau liniştiţi pe direcţia casei comandantului. E un argument de logică simplu, convingător, dar nu e singurul. În ce-l priveşte pe tînărul Zolovăstru, Iulia Gociman declară că el a sărit din pat fix la ora şase, cînd s-a auzit sirena fabricii. Un reflex de lucrător. Ora şase, domnule ofiţer !

— Ei şi ?

— Domnule ofiţer, intervine bătrînul detectiv, moartea lui Kirschoff a survenit înainte de ora şase ! Zolovăstru s-a îmbrăcat timp de cîteva minute, alte cîteva minute i-au trebuit pînă să ajungă în vecinătatea vilei „Albina", şi alarma fiind dată, *Gefreiter*-ul Knoeke l-a înşfăcat la ora 6,22'.

— Depoziţia acestei ţiitoare... Iulia, nu face două parale.

— Numai a rudelor de gradul unu, zice Patricia. Iar acum să trecem la Vişovan, cel de la „Solange". Minerii de acolo susţin că a ieşit din schimb la 5,30 şi a mers pe jos, însoţit — avem martori — pînă la colţul pe care-l face strada Elisabeta cu Amos Frâncu. Drumul de la „Solange" pînă aici durează cel puţin un ceas. Am verificat personal.

— Vişovan e bărbat în putere. Poate merge mai iute.

— Iar eu am picioare lungi. Remarca vă aparţine.

— În acest caz vinovat e cutra aia bătrînă de lăptar ! E căpetenia unei bande de partizani !

Alfons Grimmellhausen rîde încetişor.

— Nici dumneavoastră nu aţi fi în stare să luaţi în serios această variantă ! Omul e bătrîn, e lăptarul obişnuit, care în nici un caz nu are acces în vilă. Aducea laptele la pavilionul servitorilor unde, din motive de precauţiune, laptele era mai întîi gustat de o pisică şi un căţel... Iată că şi aici există un căţel ! În dimineaţa omorului, Grad a fost văzut acolo. Avem mărturia bucătăresei Rozalia şi a soldatului Ioakim Pferde...

— Ce căuta acolo soldatul ?

— Întrebaţi-l ! Erau, ca din întîmplare, împreună, şi de-aia n-au deschis de îndată. Depoziţiile altor servitori, şi chiar a ordonanţei, care l-au văzut pe Grad aşteptînd în faţa bucătăriei, se află la dosar.

Krieger, tot mai nervos îşi umple paharul.

— Căţel... lapte... dosar... e ridicol. Mai lipseşte spălătoreasa !

— Vă înşelaţi, îl contrazice Patricia. Am obţinut şi declaraţia spălătoresei Martha. Da ! Lăptarul Grad a declarat la interogatoriu — nu e aşa, *Herr* Alfons ? — că ferestrele de la salonul lui Kirschoff erau luminate, la ora aceea foarte matinală ! Şi că, din ferestrele întredeschise, răzbătea o melodie. Ştiţi care melodie ?

— Aiurezi, *Fraulein ! Herr* Gri... Mă uit la dumneata ca la un paianjen strivit. Ancheta voastră seamănă cu o...

— Ştiţi sau nu ştiţi ce melodie se auzea din salonul colonelului Kirschoff ?

— Nu ! De o mie de ori, nu !

— Mă uimiţi, spune Patricia. Era melodia dumneavoastră preferată, „Avant de mourir", care, de altfel, vă delecta şi-n clipa cînd am fost prima dată aici. Bună placă, marcă renumită. „Columbia".

— Ce legătură are ?

— Una secundară, reintră în *joc Herr* Alfons. Secundară, dar... importantă ! Între discurile colonelului Kirschoff nu am găsit această înregistrare, cu toate că era şi el, bineînţeles, un meloman. Şi în tot oraşul nu există alt disc cu „Avant de mourir".

— Încă şi aţi luat-o razna, bate Krieger cu pumnul în masă. Ce vreţi să demonstraţi cu asta ?

— Un fleac ! Şi anume că, în momentul morţii comandantului Kirschoff, vă aflaţi, împreună cu discul cu „Columbia", la vila „Albina" şi chiar în salonul comandantului.

— Logică primitivă ! La ce bun aţi mai pierdut timpul pe la Tubingen ? A, da, aţi fost şi la Sorbona, la Oxford... de acolo vi se trage ! Nu vă trece prin minte că i-am împrumutat lui Helmuth discul ?

— Nu ! i-o retează Patricia. Ne-am interesat. Dumneavoastră nu împrumutaţi niciodată discurile preferate, cel mult *mergeţi împreună cu ele*, nu le lăsaţi nicăieri. Avem mărturia, să vă mai spun a cui ?

— Chiar a lui Kirschoff, decedatul, precizează *Herr* Alfons. Avea un carneţel cu însemnări de tot felul. Nu ştiaţi ? Dumneavoastră nu lăsaţi discul acesta nicăieri, prea vă place şi vă trezeşte nişte amintiri, cam macabre... care vă chinuie... ştim şi asta ! De fapt, ştim totul. Din întîmplare, eu şi cu *Fraulein* am alcătuit o *echipă* perfectă.

— Mă plictisiţi.

— Poate chiar asta urmărim, reia Patricia. Deci, dimineaţa asasinatului. Discul se afla în salonul lui Kirschoff, acum se găseşte aici. De ce şi cînd l-aţi recuperat ?

— *Herr* Gri... ! Te-am angajat numai pe dumneata. Nu pe isterica asta !

— Sînteţi nepoliticos. Fără *Fraulein* nu duceam la capăt ancheta.

— Şi ai dus-o la capăt ?

— Da. E perfectă ca o sferă. Înainte de ora şase, mult înainte de ora şase, vă aflaţi în salonul comandantului. Ferestrele erau întredeschise, ba nu, una dintre ferestre era întredeschisă, cea din stînga, altfel lăptarul n-ar fi auzit melodia.

— Ce urmăreşti cu fereastra aia ?

— Nu mă mai tutuiţi, sînt un om în vîrstă. Am zis, întredeschisă.

— Normal. Vremea e caldă.

— Nu e normal. Kirschoff suferea de... asta, cum îi zice ?

— Parcă astmă, îi suflă Patricia. Şi nu-i plăcea curentul.

— Aşa e, revine *Herr* Alfons. Fereastra salonului a fost deschisă *după* moartea comandantului, pentru ca asasinul să poată arunca în tufişurile de salvie de sub geam pistoletul *Beretta* din care lipseşte un cartuş. Acest *Beretta* făcea parte din arsenalul particular al răposatului.

— Prostii ! De ce să păstreze un ofiţer german un nenorocit *Beretta* ?

— Poate din motive sentimentale, zise Patricia. Am aflat că dumnealui avea un Mauser, un Colt 44 și un deficat *Beretta.*

— Așa e, aprobă bătrînul detectiv. Din sertarul bibliotecii, după cum am constatat, lipsește această „bijuterie" italiană. Iată pistoletul, l-am găsit în tufișuri... din el a pornit glontele ce se află și acum în craniul comandantului, nu prea adînc, italienii sînt oameni fini, fabrică arme fine, doar corsicanii au junghere ce pătrund adînc. Orice specialist în balistică poate confirma spusele mele.

Krieger ia pistoletul *Beretta* și-l examinează.

— Ai găsit, copoiule bătrîn și ramolit, amprentele mele pe această armă ?

Îl aruncă pe birou, cu dispreț. *Herr* Alfons ia cu grijă „piesa" și o învelește în batistă.

— Acum, jubilează bătrînul copoi, am și amprentele.

— Ce mizerabilă manevră a fost și aceasta ?

— O mică speculație, zise Patricia. Cum se poate transforma o sinucidere, în crimă. Clar ? De altfel, nici nu știam sigur că n-a fost crimă dar nu are importanță ! Știam sigur că în dimineața morții lui Kirschoff vă aflați în salonul său. Pe pistolet nu se află decît amprentele dumneavoastră, *cele de acum*. Fiindcă *atunci,* cu tot Martell-ul băut, ați fost suficient de lucid ca să ștergeți bine arma, înainte de a o arunca pe fereastră. Sau vă supraapreciez ?

— Mă acuzi de crimă, tîrfă ce ești ?

— Măsoară-ți cuvintele, dovedește că ești ofițer german ! se răstește Grimmellhausen. Un ofițer german e politicos cu femeile !

— De unde știu că nu este evreică ?

— Nu te acuzăm de asasinat, zîmbește, palid. Patricia. Nu cu tot dinadinsul.

— Eu accept varianta sinuciderii, zise sobru *Herr* Alfons. Cu o condiție, să se facă dreptate. Fiindcă eu sînt un

demodat tipicar. Să-i eliberaţi pe cei trei oameni care sînt mai mult decît nevinovaţi.

— Nevinovaţi ? ! Dar pe Kirschoff cine l-a împuşcat?

— Tu ! îi aruncă în faţă Patricia. Dar acceptăm varianta sinuciderii. Îţi facem această favoare. Dacă îi eliberezi pe cei trei.

— Sînteţi în situaţia de a-mi dicta condiţii ? Mie ?

— Fără vorbe mari ! Deşi pensionar, sînt un profesionist. Am aflat totul. Am stabilit, împreună cu *Fraulein,* nevinovăţia celor trei. Ne-am convins că l-ai ucis pe „Helmuth cel drag". Eu sînt satisfăcut. Pedanteria mea înnăscută şi cultivată cu grijă e satisfăcută. Sînt — sîntem — de acord cu varianta sinuciderii, dar vreau — vrem — să-i vedem pe cei trei puşi în libertate.

— Chiar aşa ? !

— Chiar ! Dacă accepţi, nu mai scormonim. Morţii cu morţii, viii cu viii !

— Opinia ta este o rămăşiţă a prejudecăţilor despre umanism ! Iată ce înseamnă Sorbona şi Oxford !

— Şi Tubingen !

— Cu Karl-Maria Heinze ? Cărţile lui au fost interzise şi arse. Ce ? Cum ? Nu mai aveţi replică... voi doi... faimoasa *echipă ! Gut !* Sîntem în război ! Chiar tu ai spus, amărîtule ! Şi tu, cucoană ! Viii cu viii, morţii cu morţii. Dar nu aţi precizat de care parte vă aflaţi ! Vă spun eu, acum. De partea celor morţi. Helga ! Să vină o escortă !

Apar soldaţii. Krieger urlă :

— *Heraus !* Celula zero ! Tratament zero ! *Heraus !*

— E o variantă pe care nu am prevăzut-o, abia apucă să spună *Herr* Alfons, în vreme ce el şi Patricia sînt tîrîţi afară.

— *Herraus !* Helga !

— Rudolf... dragule ! Ai fost magnific, vulturul meu ! Am ascultat...

— Să nu mai asculţi, *mein liebhen,* să nu mai asculţi, e nesănătos. Ţi-a trimis SD-ul ultimele ştiri ? Neputincio-

ți de la Abwehr nu mai sînt în stare de nimic. Eu aș înmulți numărul plutoanelor de execuție.

— Uite-l pe Lutzlow ! zice Helga.

— Bine, du-te... Helga se estompează discret, nu fără a-și legăna farmecele. Ce bei, Freiherr ? Am lucrat toată noaptea și mă simt ca după un K.O.

— Preocupările noastre, multe și brutale, abia mormăie colonelul, ne smulg de la ce este mai frumos în viață! Iar viața e numai una, și trece. Să stai cu undița în apă, cu un ochi la bătaia peștelui, cu altul la cer, la nori... Mi-a spus bătrînul Schwalbe că la Podul Slătioarei mișună clenii. Mi-a adus acum cîteva zile, o coșarcă plină.

— Al dracului ! Mie nu mi-a adus, măcar o coadă ! Feremine nu mă are la inimă. Ce-mi pasă ? ! Sînt destui care nu mă au la inimă, dar n-am nevoie de iubirea nimănui. Cer respect, supunere, iar din partea inamicului mutenie.

— Să te temi de oamenii care tac, Rudolf.

— Nu mă tem de nimic, Freiherr. Eu trebuie să inspir frică. Da ! Cînd o să înțelegeți voi, militarii de carieră, că frica înseamnă mai mult decît blindatele ?

— Fiecare cu armele sale. Eu sînt pentru blindate. Frica este incontrolabilă, și mă feresc de ceea ce este incontrolabil.

— Frica trebuie și poate fi manevrată științific. N-ai observat cum tremurau cei trei ?

— Tremurau ? Da ?... O, soartă ! Și-n zilele trecute făceam filozofie pe marginea fricii, dar eram trei... Iar Helmuth era de partea mea.

— Crezi că e obligatoriu ca majoritatea să aibă și dreptate ?

— Îmi lipsește Helmuth. Ce moarte stupidă, ce destin absurd !

— Destin, surîde Krieger. Destinul se poate modifica.

— Serios ? Cum ?

— Simplu. Dîndu-i un bobîrnac.

— Cred că exagerezi... Nu trebuia să ne întîlnim la ora asta cu nostimul nostru detectiv ? Sînt curios ce mai zice. E ca un roman al bătrînului Wallace...

— Un englez. Un împuţit de englez. Îi prefer pe autorii noştri.

— Iarăşi exagerezi. De altfel Wallace a murit la Hollywood.

— La împuţiţii de americani. Şi mai rău !

— Dar de ce întîrzie *Herr* Grimmellhausen ?

— N-are rost să-l mai aştepţi Rudolf. Caraghiosul acela a ieşit din scenă definitiv... împreună cu femeia cu picioarele lungi ! Destinul, dragul meu... Înţelegi ? Un bobîrnac... Ce este, Helga ?

— A venit Schwalbe. Să-l trimit la... ?

— Nu-l trimite la dracu, lasă-l să intre, scumpo !

Feldwebelul intră şi raportează urlînd, Krieger îi astupă gura.

— Nu atenta la timpanele mele. Ştiu cine eşti. Eşti omul care *nu* mi-a adus peşte !

— Totu-i în ordine, însă *Herr* Alfons a refuzat mîncarea, a spus că e o porcărie, de acord că e o porcărie, dar tot trebuia să mănînce !

— Eu vorbesc despre ceilalţi trei, de la „rezervă", în faţa căreia îţi petreci viaţa dormind...

— Lăptarul, minerul şi tînărul ? Ei au mîncat cu poftă.

— Numai la mîncare ţi-e gîndul ! Ce fac *în general* ?

— În general, fac bine ! raportează energic Schwalbe.

— Mă mir cum de nu te-a recrutat oştirea hotentotă ! Nu cumva s-au încăierat ?

— De unde ştiţi ?

— Da sau nu ?

— Cît pe ce... dar nu din cauza mea. Am intervenit la timp.

— Eşti prost ! Nu trebuia să intervii. Poţi pleca ! Stai. Din momentul acesta îi scoţi din raţie.

— Pe care din ei ?

— Nătărăule ! Pe toţi, şi pe *Herr* Gri... şi pe Fraulein cu picioarele lungi, şi pe cei trei. Ieşi.. Helga ! Să se prezinte la mine *Untersturmführerul* Haase !

— Ia ascultă, Krieger, ce tot pui la cale peste capul meu ? Haase e comandantul plutonului de execuţie. Pe cine mai vrei să împuşti ? De care... ?

— Dragul meu Freiherr, nu-ţi face complexe ! N-ai înţeles ? E vorba de *Herr* Alfons, scumpul tău „om de meserie", de *Fraulein Patrisia* şi de asasini..

— Ia explică-mi exact ce se petrece aici !

— Mai întîi un *Martell*, nimic nu e mai bun pentru nervi. Şi puţină muzică... „Avant de mourir"... Instalează-te comod. Îmi închipuiam că eşti mai perspicace, dar fiindcă nu eşti, îţi voi explica şcolăreşte.

— Lasă consideraţiile deplasate. Sînt mai mare în grad.

— Nu pe linie de SS ! Nu uita ! Fii prudent. Scumpul nostru Helmuth nu a fost asasinat. *S-a sinucis.*

— Şi atunci, la ce bun plutonul de execuţie ?

— Fiindcă un înalt ofiţer german nu se sinucide !

— Eşti în toate minţile, Krieger ?

— Dumnezeule, parcă ai fi Schwalbe ! Nimeni nu trebuie să cunoască adevărul, aceasta e raţiunea. Colonelul Kirschoff s-a sinucis pentru a evita plutonul de execuţie, şi ca buni camarazi, trebuie să-l ocrotim, deşi... Nu ştii nimic ? E bine că nu ştii, mai precis *sper* că nu ştii că fostul comandant al Regimentului 2 a fost implicat în complotul lui Staffenberg împotriva *Führer*-ului nostru !

— *Mein Goth !* Helmuth ?

— Trebuie să recunoşti că i-am fost prieten, mai mult decît atîta nu puteam să fac pentru el. Rommel s-a sinucis, Von Runge a fost strangulat, Hemmel, Binge, Stresser şi ceilalţi — împuşcaţi de un pluton penitenciar. Ce poate fi mai dezonorant ? Pe cînd amicul nostru Helmuth *a fost asasinat* de către nişte terorişti, pe teritoriu inamic. Moarte nobilă ! Îţi spun un mare secret. Încă n-am desfăcut plicul ce mi-a venit de la Berlin, direct de la *Reichssicherheits-*

hauptamt, prin care, cu certitudine de 99% se cere trimiterea lui Helmuth, sub escortă, la închisoarea Spandau.

— Dar mai rămînea o şansă de 1% !

— Minimă. În Regimentul 2 din Divizia *Edelweiss* nu pot să existe trădători, iar dacă au existat, lumea nu trebuie să afle. Gîndeşte-te la familia lui Kirschoff !

— Am dreptul să ştiu totul, în amănunt.

— Nu-s convins că ai dreptul, dragă Lutzlow, dar îţi voi face şi această favoarea în virtutea vechii noastre camaraderii. Ţi-am mai făcut una cînd am chemat un „specialist", ba chiar doi „specialişti", ceea ce era perfect inutil, iar pînă la urmă s-a dovedit primejdios pentru prestigiul nostru. Blestemaţii de specialişti, el şi ea, au colaborat şi au aflat adevărul şi de aceea trebuie să dispară !

— Eşti neomenos !

— Sînt prea blînd. Mă urmăreşti ? Am primit plicul la ora cinci după masă. Cînd am văzut antetul R.S.H.A. şi ştampila Biroului 4 mi-am dat seama că Helmuth, despre care stiam cîte ceva, nu mai are scăpare. Ce am făcut ? Dar, mai întîi, ce n-am făcut ? N-am deschis plicul. Nici acum nu e deschis, dar nu mai are nici o importanţă.

— Cum nu are nici o importanţă, Krieger ?

— Nu mă întrerupe. Te rog, nu mă întrerupe. Am să-ţi spun ce am făcut. Am luat o duşcă bună ca să-mi recîştig siguranţa. Mi-am pus uniforma de gală. Oricum, merita, Helmuth, pînă să comită *acea greşală*, a fost un camarad bun, o dată, în Franţa, pot zice că m-a salvat... Am luat o sticla, precum şi placa mea preferată, uite asta de aici, şi m-am dus la Helmuth acasă, la „Albina", ca să mai meditez... Cine e acolo ? Da ! Intră.

Sublocotenentul Haase, tinerel ferches, salută ridicînd mîna.

— Peste două ore avem execuţie, Haase. Băieţii să arate frumuşel, e vorba de un *Herr*... şi de o *Fraulein*... cu

plecare lungi. Mîine dimineaţa la şase aceeaşi operaţiune ?

— Plutonul obişnuit ?

— De unde altul ? Raţie dublă de şnaps. Mîine, învoire generală. (Haase salută şi iese.) Ei, unde rămăsesem ?

Colonelul Lutzlow, năucit, neputincios, bea pahar după pahar.

— Ei, da ! Venise un amurg plin de farmec, ca la noi, pe Mosela... Helmuth nu bănuia nimic. A fost încîntat de vizită şi de băutură. Mă obseda ţeasta lui rasă de veritabil ofiţer prusac. Şi mi-am dat seama cît de perfidă şi schimbătoare e soarta ! Dar, ca să fiu sincer, eram extrem de mulţumit că nu mă aflu în pielea lui.

— Te cred...

— Seara a fost agreabilă... Discuţii... Despre pictură, muzică, chiar şi despre femei... Îmi era greu să atac subiectul, ştii tu care, plicul şi... Pe la 11 ale nopţii am trimis acasă încă după două sticle. La ora trei am avut curajul să-i dezvălui lui Helmuth adevăratul scop al vizitei mele... N-o să crez, Freiherr, dar Helmuth îşi merita soarta. Închipuieşte-ţi. A plîns !

— A plîns ?

— Ai cuvîntul meu de ofiţer ! A plîns. A invocat pretexte jalnice, melodramatice. Cum să nu-şi mai vadă oraşelul natal, Glahmensdorf, pe Oder, un tîrguşor penibil, că nu-şi va mai revedea fetiţele, amîndouă nişte urîţenii... desăvîrşite, eh, tot tacîmul, exact ce nu trebuie să spună un om de caracter într-un moment crucial. A trebuit să-i explic foarte exact ce-l aşteaptă. Doar imaginea lagărului unde urma să fie trimisă familia lui l-a determinat să devină relativ lucid. A trebuit să fiu psiholog, chirurg şi...

— Şi călău !

— Colonel Freiherr von Lutzlow ! Eu sînt sincer cu tine, cu toate că nimic nu mă obligă. Dar pot să întorc foaia.

— Nu-mi pasă ! Dacă vrei, povestește, dacă nu, mă ridic și plec.

— Am să-ți povestesc, iar după aceea vom mai vedea ! Helmuth a fost propriul său călău ! Trec peste alte amănunte. La ora șase fără un sfert, am tras unul din sertarele bibliotecii. M-am decis pentru *Beretta*, e o armă discretă. I-am instalat-o în mînă. Comandantul nostru avea palma umedă, degetele reci...

— Nu cumva tot tu ai apăsat pe trăgaci ?

— Deplasată întrebarea. Helmuth a murit la șase fără șapte minute. Evident, aveam ideea că înscenez un atentat pus la cale de inamicii noștri, ca să salvez onoarea lui Helmuth. Am luat revolverul și l-am aruncat pe fereastră, așa ca să poată fi găsit. Helmuth, mort, n-ar fi fost în stare, evident să arunce revolverul pe fereastră, așa că ștergeam dintr-un condei ideea sinuciderii. Restul îl știi.

— E oribil... Dar de ce trebuie să moară *Herr* Alfons și *Fraulein* ?

— Ți-am explicat. Au descoperit adevărul. Îl vor trîmbița dacă nu vor dispare. E în joc onoarea armatei *Führer*-ului ! De fapt, tu ești de vină, tu ai avut nevoie de „specialiști" ! Tu !

— Voi raporta eșalonului superior !

— Ușurel, colonele ! Nu sînt chiar convins de inocența ta ! Cum poți dovedi că nu erai la curent cu amestecul lui Helmuth în complot ? Aveați prea multe preferințe comune... chiar și pasiunea pentru pescuit ! Să fii recunoscător dacă mă opresc aici ! Ce este, Helga ?

— Hotelul „Donau" întreabă dacă *Herr* Alfons și *Fraulein Patrisia* mai țin camerele, dar dacă nu, ce se întîmplă cu bagajele. La telefon e directorul, să vă dau legătura ?

— Pe dracu. Transmite-i dobitocului că peste un ceas și ceva clientul său și clienta își vor încredința bagajele și cheile de la odăi unui pluton de execuție.

— Voi transmite întocmai.

— Dar nu te grăbi, am glumit. Nu mă lua totdeauna în serios ! Transmite că ăia doi rămîn clienţi definitivi ai hotelului.

— Acum chiar că nu mai ştiu ce variantă s-o transmit !

— Scumpo ! Parcă n-am lucra împreună de un an, trei luni şi o zi ! Desigur, ceva nebulos, ca norii de pe cer, varianta a treia...

— Voi spune că cei doi au plecat în direcţia norilor şi a cerului.

— În nici un caz. Prea ar semăna cu adevărul — să ne ferim de adevăr ! Inventează şi tu, ceva, orice. Şi acum, lasă-ne ! Te descurci tu. Helga iese, cam nervoasă, Krieger îl priveşte pe Lutzlow : Noi oamenii războiului trebuie să facem şi pe diplomaţii, fiindcă acei neputincioşi îşi pierd timpul la Oslo, la Paris, dacă nu cumva la Madrid, şi dau sfaturi de la distanţă.

— Şi de fapt ce ai de gînd, Krieger ?

— Nici acum n-ai priceput ? ! Asta e culmea ! Eşti chiar Schwalbe !

6. Ne aflăm iar în arestul „de rezervă".

— Bun ar fi un balmoş, zice bătrînul Grad. Eu tot din două-n două seri îmi fac cîte un balmoş gras.

— Şi tot din două-n două seri îi duceai colonelului laptele bine smîntînit ? rîde Vişovan.

— Ce se pricepe un colonel la laptele de biboliţă ? ! Iar biboliţele mele...

Tînărul Zolovăstru nu mai suportă :

— Iarăşi începi cu biboliţele alea, baciule ? ! Îţi promit că dacă scap de-aici, vin şi ţi le mulg cu mîna mea, ba le şi ţeasăl !

— Da' te pricepi la ţesălat biboliţe ?

— E prea multă linişte, observă Vişovan. Nici melodia aia nu se mai aude măcar. Oare de ce întîrzie plutonierul cu mîncarea ?

Se aud paşi.

— No, uite-l că vine ! se bucură Grad. Da tu nu te repezi primul, băiete, să te *bîrnești*, că sînt și oameni bătrîni pe-aici !

— Nu-i paznicul nostru, zice Vișovan. Is alții doi, mult mai țepeni. Ia uite-i !

Krieger deschide ușa, zbiară :

— Iarăși lipsește Schwalbe ! Schwalbe !

Feldwebel-ul apare mestecînd, descheiat :

— La ordin !

— De unde vii ? Mănînci ? !

— Păi nu mi-ați ordonat să nu le mai aduc rațiile varianta 4 ? Ce era să fac cu mîncarea ? S-o arunc ?

— Cu stomacul gol raționezi mai subțire, zice filozoful, iar eu sînt de partea lui, cînd nu sînt împotrivă. Un pic de front ți-ar mai ciopli talia... Hei, ăștia trei, complotiștii... asasinii !Aveți ceva de spus ? Am auzit că v-ați înăierat. Nu e bine. Dacă vi se întîmplă ceva, o să spuneți că noi v-am bătut, iar noi ținem la reputația noastră. Schwalbe, ai tu vreo plîngere ?

— Eu, *Sturmbannführer*, raportez că...

— Stop. Mai domol. Urechea mea e obișnuită cu sonatina, cu lied-ul, nu cu zbierăte de măgar ! Deci ?

— Dacă se poate, cîteva zile de permisiune, pentru că...

— Destul. Ce zici, Lutzlow, îi dăm liber mîine bătrînului Schwalbe ? Poate ne aduce niște cleni buni. Ai auzit, *Feldwebel* ? Ți se dă voie... dar să fie proaspeți ! Cu voi ce mai e ?

— Domnule ofițer, se apropie Vișovan de gratii. Socot că avem dreptul să cunoaștem rezultatul anchetei și să știm cînd vom fi eliberați !

— Ha, ha ! *Herr* Alfons, unul din cei mai mari copoi ai Vienei, precum și compatrioata voastră, *Fraulein Patrisia*, altă mare specialistă, ambii au confirmat primele noastre concluzii. Ne vedem mîine la șase.

— De ce la șase ?

— E ora voastră preferată ? Nu la şase l-aţi ucis pe comandant ?

Zolovăstru zgîlţîie gratiile.

— Dar de ce trebuie *să ne vedem* mîine, la şase ?

Vişovan îl trage înapoi.

— Stai în loc băiete ! Mîine la şase totul se sfîrşeşte. Atît.

— Ei vezi, Schwalbe, rîde Krieger, ce înseamnă un om inteligent ? !

Plutonierul răspunse spontan :

— Şi la ce-i foloseşte ? Dă onorul celor doi ofiţeri care leş, şi se întoarce spre arestaţi. — Ce vă spuneam, trebuie să aveţi încredere ! Dacă sînteţi vinovaţi, e normal să vă trimită. Aveţi altă părere ? Nu vreţi să vorbiţi cu mine ? Dar eu ce v-am făcut ? Păreaţi nişte oameni la locul lor ! Nu-i răspundeţi ? *Gu-uuut !*

Jignit se aşează la locul lui, fluierînd, firește, „Avant de mourir".

Zolovăstru, disperat, geme.

— Ne-am pus degraba nădejdea-n boşorogul acela vorbăreţ ! Şi-a bătut joc de noi ne-a vîndut !

— Nu cred, îşi întoarce capul Schwalbe. De altfel, compatrioata voastră, *Fraulein Patrisia*, a fost de aceeaşi părere cu *Herr* Alfons. E şi ea un fel de poliţistă. N-aveţi ce face, s-a făcut dreptate, eu nu sînt vinovat.

— Şi austriacul, şi muierea îs oameni de-ai lor, constată Grad, calm. Nu le pasă de nişte oameni ca noi care trudim cu mînurile.., ei îmblă din hotel în hotel... neşte mişălnici !

Se aud paşi cadenţaţi, apropiindu-se. Zolovăstru se agită.

— Ce se aude ? *Vin ?* Deja *vin ?*

— Cred că e plutonul de execuţie... pentru noi, se ridică Vişovan. Să-i întîmpinăm în picioare.

— Nu se poate ! Ne-au promis... abia mîine... la şase !

— Acum, sau mîine, tot aia-i, îl sprijină Grad. Haide, băiete !

— Pînă mîine... Avem dreptul ! Ni s-a promis !

Schwalbe devine concesiv.

— Da. Vi s-a promis. Dacă vi s-a promis, se respectă. Ce auziţi e într-adevăr plutonul de execuţie, sub comanda sublocotenentului Haase. Noi îi numim „băieţii veseli", au mereu băutură, înţelegeţi de ce... Însă acum... acum... n-am voie să vă spun, dar vă spun... *nu e pentru voi*. Priveşte în jur — nu cumva e spionat ? — continuă : — Este pentru *Herr* Grimmellhausen din Viena, şi pentru... pentru *Fraulein Patrisia*... romînca voastră. Se spune că ei doi... n-am voie să vă spun, v-au găsit nevinovaţi...

Rap, rap, rap, rap ! Plutonul...

7. Se luminează de zi...

— Voi dormiţi ! Cum puteţi dormi ? Cît e ceasul ?

— Nu ştiu, răspunse Vişovan.

— Am să-l întreb pe plutonier...

— Pace dă-i. Nu vezi cît de bine doarme ?

— Să nu doarmă ! Domnule plutonier ! Schwalbe continuă să sforăie. Zolovăstru urlă, încercînd să imite vocea lui Krieger :

— *Feldwebel !*

Schwalbe sare în picioare, răcnind :

— *Sturmbannführer !* raportez că peştii... (Îşi dă seama de situaţie, e indispus, se uită la ceas.) Mai poţi dormi liniştit trei sferturi de oră, obraznicule ! Nu ai respect faţă de somnul unui soldat bătrîn ?

— Mai avem trei sferturi de oră... nici atîta, au şi trecut două minute...

— Iar începi ? Iar te scapi în nădragi ?

— Mi-e friiiiiiică !

— Şi mie, zice Vişovan. Dar n-am să le-o arăt, de-al dracului ! Mai bine te-ai gîndi la...

— Nu pot să mă gîndesc la nimic. Mi-e frică !

— Sîntem împreună, încearcă să-l potolească lăptarul Grad. Împărţim greul în trei. Austriacul acela... Şi fata noa, cei care ne-au apărat, au murit *singuri*. E mult mai greu. Iar noi i-am şi hulit !

— Astea-s numai vorbe...

— Nu ne-au mai rămas decît vorbele, de aceea să le iubim, să avem încredere-n ele, că-s de-ale noastre...

— Mi-aţi stricat somnul. Nu mai pălăvrăgiţi, nu vă mai faceţi sînge rău de pomană... Mai bine spuneţi-mi, unde pot pescui nişte cleni frumoşi ?

Zolovăstru se însufleţeşte ca prin miracol.

— Cleni ? Păi de ce nu vorbeşti, dacă e vorba de aşa ceva eu sînt cel mai autorizat... Uite ce faci. Întîi prinzi vreo douăzeci şi cinci de broscuţe, dar să nu fie mai mari decît unghia degetului mijlociu. Sau iei boabe de cucuruz în lapte, depinde de la zi la zi, dar aproape în orice zi merge la muscă, ştii să prinzi muşte ? E simplu... Muscă de casă dar mai bine muscă verde... Nu lua cîrlig prea mare, că peştele e bănuitor... Treci podul, o iei printre răchiţi, pînă ajungi la un cot. Şi acolo sînt peşti, dar nu mulţi. Intri în pădure, o tai direct, repede dai de apă, e braţul al doilea, ai să vezi o stîncă albă, dar...

8. Locul execuţiei. Von Lutzlow e palid, scofîlcit.

— Nu te-ai răzgîndit, Krieger ? Nu există o altă soluţie ?

— Nu mai sîntem stăpînii acestui mic eveniment. Ne obligă legea războiului. Ne împinge istoria.

— Războiul ! Istoria. De ce pui alături aceste două cuvinte ?

— Războaiele fac istoria !

— Nu oamenii ?

— Oamenii ? Oamenii valorează zero. Să te uiţi la ăştia trei, să vezi cît de mult ţin la mizerabila lor viaţă, cît de jalnici vor fi ! O să fac o experienţă.

— Sînt sătul de experienţe !

— Demonstraţia mea îţi va fi de folos. Vreau să-ţi arăt că cei jalnici mor jalnic ! Mai avem şapte minute. Acestea vor fi minutele adevărului. Minutele adevărului meu ! Ai să vezi de ce vor fi în stare cînd ţeava armelor îi va privi drept în faţă !

— Tu ce ai face în situaţia lor, Rudolf ?

— Pui problema fals. Eu voi fi totdeauna de partea cealaltă a armei.

— Da, sigur. Acolo unde se apasă pe trăgaci !

— Te-a cam părăsit humorul, Freiherr ! Nici Helmuth nu prea avea humor ultima vreme. Haase ! Eşti pregătit ?

— *In ordnung, Sturmbannführer !*

Krieger înaintează, sigur de sine.

— Voi, cei trei, mai aveţi puţine clipe. Ultimele ! Sînteţi toţi trei mai mult sau mai puţin vinovaţi de moartea colonelului Kirschoff. Trebuie să vă execut pe toţi trei, dar vreau să fiu uman, cum ne cere *Führer*-ul. Ofer unuia dintre voi şanse de a scăpa. Concluziile anchetei au confirmat că doar unul dintre voi a apăsat pe trăgaci. Care ? Acela dintre voi ce ni-l indică, scapă ! Unul din voi va trăi... Cum ? Am oferit prea puţin ? Am încă o variantă, ultima, cea mai generoasă. Doi scapă, dacă aflăm cine a apăsat pe trăgaci. Doi ! Vorbiţi ! Pîrîţi-vă între voi... asta urmăresc... pîrîţi-vă ! Tăceţi ? Bine. Ucigaşul să mărturisească singur ! Ceilalţi doi vor fi graţiaţi. Cuvîntul meu de ofiţer.

— Măcar nu-ţi da cuvîntul, ticălosule, mormăie Lutzlow, palid.

— Aştept ! strigă Krieger. Nu mă deranja Freiherr. Aştept ! Mai sînt treizeci de secunde ! Asasinul să iasă în faţă sau *să fie împins !* Ceilalţi doi vor trăi. VOR TRĂI ! Nu acceptaţi tocmeala ? Bine ! Haase !

Vişovan face un pas înainte :

— Eu l-am împuşcat pe colonelul Kirschoff !

— Ce vorbești ? ! Îm-be-ci-lu-le ! Îmi strici spectacolul ! Le-a supără Krieger.

— Da, eu. Eliberați-i pe ceilalți. V-ați dat cuvîntul ! Face un pas înainte țăranul Grad.

— Domnule ofițer ! Vișovan minte. Eu l-am împușcat pe comandant... că doar eu duceam laptele acolo !

Krieger urlă :

— Am nevoie numai de unul ! Care ?

Tînărul, înfricoșatul, îndrăgostitul Zolovăstru, face un pas înainte, plîngînd.

— Aveți dreptate. Numai unul. Eu l-am împușcat ! Lutzlow îl privește palid, ironic pe Krieger.

— Minutele adevărului, Rudolf ! Însă e adevărul *lor* !

— Tu să taci ! își iese din fire Krieger. Toți sînteți nebuni ! Haase ! ce mai aștepți ?

Haase salută și ia comanda plutonului de execuție.

— Drepți ! La stîn... !

O motocicletă cu ataș frînează brusc. Lutzlow ridică mîna.

— Oprește execuția, Haase. Îți ordon ! Un curier !

Din ataș sare un curier :

— *Herr* ! (E nedumerit : cui să i se adreseze, colonelului sau maiorului SS.) Două coloane pătrund din direcția Prislop.

— Perfect, zice Krieger. Sînt ai noștri.

— Cred că sînt armatele române, răspunde agentul.

— *Sturmbannführerr* ! răcnește Haase. Ce facem ? *Herr* colonel ! Ce facem ?

Apare ca din neant și Schwalbe.

— Ce facem ? Domnule locotenent Haase ? Ce facem ? Unde sînteți ? Plutoooooon ! Plutooon ! Unde-i plutonul de execuție ? Dar eu, *unde sînt eu* ?

Balada căpitanului Haag

„The Silver Bird“ ar fi fost probabil un nume potrivit pentru o aeronavă sau pentru o pasăre..., însă armatorii *Companiei Falstaff* din Amsterdam aveau suficiente idei trăsnite. E adevărat că aproape toate ideile lor trăsnite aduceau parale.

Cert este că „The Silver Bird“ se apropia de port, cînd secundul Hobson observă :

— Parcă se trage de pe țărm, domnule căpitan !

Căpitanul Haag luă binoclu, scrută orizontul preț de o clipă, ridică din umeri.

— Simple exerciții. Condu nava în port, domnule Hobson !

— *Yes, Sir !*

Căpitanul Haag părăsi postul de comandă și se retrase în cabina sa unde-l aștepta... *portretul.*

Secundul Hobson transmise calm și mohorît cîteva comenzi, trecu la babord unde dădu alte comenzi, tot calm și mohorît, apoi, ceva mai puțin mohorît se apropie de o pereche încîntătoare (sau cel puțin în aparență încîntătoare, și zise :

— Doamnă marchiză de Brinvilliers ! Domnule conte de Yholdy ! Vom intra în portul Constanța unde rămînem pînă seara. Orașul e renumit prin pitorescul său, tavernele sale sînt mai interesante decît cele din Marseille. Vă recomand din toată inima să-l vizitați !

Rareori se întîmpla ca Hobson să recomande ceva „din toată inima“.

Iată că am cunoscut, prea sumar, două dintre personajele acestei naraţiuni. Alte două personaje urcară pe punte pe înserate.

Primul lucru ce-l observară Maximilian Cornea şi Adrian Mocanu care plecau în croazieră, într-un meritat concediu, fu o stranie floare carnivoră ce se ridică înaltă, ameninţătoare, alături de „The Silver Bird".

Cei doi poliţişti se opriră.

— Ai văzut şi tu, puştiule ? întrebă cel mai vîrstnic, Maximilian Cornea.

— Bineînţeles, domnule comisar... nu-mi vine să cred.., răspunse tînărul inspector Ad. Mocanu.

— Şi care ce a fost ?

— De unde să ştiu, domnule comisar ? ! Văd marea prima dată în viaţă.

— Drace, nici eu nu ştiu, făcu încrezutul Maximilian Cornea, şeful Brigăzii a 3-a Criminale din Bucureşti. Cred că e singurul lucru pe care nu-l ştiu pe lumea asta.

— Să nu fie o prevestire...

Al doilea lucru ce i-a mirat a fost că, după ce au trecut schela urcînd la bord, nu le-a ieşit nimeni în cale.

— Dar ce, ne aflăm pe un vas-fantomă ? Ce obiceiuri au ăştia aici ? Nimeni nu ne urează bun venit ?

— Lasă, puştiule, nu face criză de personalitate, îl potoli comisarul, tocmai în clipa în care se ivise o namilă arătoasă în uniformă impecabilă. Numai că cei doi poliţişti nu se pricepeau la uniformele marinăreşti. Era singurul lor cusur. Nu chiar singurul...

— *Are you skipper* ? întrebă arţăgos Ad. Mocanu. Sînteţi comandantul ?

— *No, Sir I'm fireman,* răspunse fochistul şi coborî pe schelă.

— Bănuiesc că ne vom plictisi, căscă, puţin obosit, Maximilian Cornea. Doar dacă nu ne scoate norocul în cale un „caz"...

— Numai să nu fie un caz asemănător cu cel al „doamnei cu pelerină neagră“ din Cluj...

— Un caz ca ăsta nu mai doresc, mormăi sumbru comisarul.

Dar destinul joacă farse, așa îi place lui. Aveau să se împiedice de un „caz“, nu ca și cel de la Cluj, dar oarecum asemănător...

Un steward îi conduse la cabinele „de lux“ 12 și 13. „The Silver Bird“ părea un vapor de lux și era ceea ce și părea, un paquebot pentru croaziere pentru cei ce-și pot permite croaziere. Nu un vas-fantomă... deocamdată.

Detectivii se debarasară de bagaje și ieșiră pe punte, cu intenția de a cunoaște nava. Eminent criminalist — cu toate eșecurile sale — Maximilian Cornea era un ignorant aproape desăvîrșit în ceea ce privește navele, călătoriile pe mări și oceane, aceasta fiind cea dintîi ieșire a sa pe *marile ape ;* ajutorul său, tînărul Ad. Mocanu, cunoștea și mai puțin, dacă ne putem exprima astfel.

Fiindcă vorbeam despre eșecuri, să reamintim că, recent, comisarul Maximilian Cornea participase cu mai mult sau mai puțin succes la o acțiune din provincie, enigma „doamnei cu pelerină neagră“, din Cluj... și fiindcă succesul fusese „mai puțin“ decît „mai mult“, comisarul revenise în Capitală, mai furios decît zece draci foarte furioși, mai trist decît zece latino-americani foarte triști. Tristețea izbutea s-o ascundă, furia, nu. Își revărsase furia deci asupra „clienților“ săi mai vechi și în scurt timp un număr impresionant de ași ai „gurii de lup“, ai cuțitului și chiar ai pistoletului cunoscuseră ce efecte are un rateu asupra unui mare detectiv. Celebra Brigadă a 3-a Criminală operase o serie de arestări spectaculoase, iar acum șeful și colaboratorul său preferat se afla în concediu. Cei doi polițiști rătăciră pe ici-colo, suind și coborînd scări, trecînd punți de pisică, înfundîndu-se prin culoare din care abia mai știau cum să iasă, studiind barurile precum și siluetele bronzate de pe puntea soarelui,

unde, în ultima văpaie a amurgului, cîteva vampe își etalau grațiile, instalate în comode șezlonguri.

La un moment dat, cei doi auziră un zvon de vioară, împrumutat de undeva. Suna neobișnuit de trist. Acesta a fost al treilea amănunt ce i-a mirat pe detectivi. Atît de mult, încît comisarul i se adresă unuia ce se afla în preajmă : „Hei, mister ! Cine are o vioară *atît de tristă*, pe acest paquebot atît de vesel ?“

Insul se întoarse către ei, Avea o față palidă-gălbuie, o nuanță deosebită... Acesta a fost al patrulea amănunt ce i-a surprins pe șeful și pe adjunctul Brigăzii a 3-a Criminale.

— Este vioara căpitanului Haag, domnule. El cîntă. Bărbatul palid, în uniformă impecabilă, îi examină dintr-o privire pe călători. Întrebă : V-ați îmbarcat la Constanța ? Sînteți cei doi polițiști români ?

— Exact, domnule, răspunse sec comisarul. Cum de ați ghicit ?

Celălalt făcu o grimasă.

— Cîndva am lucrat și eu în poliție. M-am plictisit. E mai bine să fii marinar. În orice caz, dacă doriți să vizitați nava în amănunt, de la santină pînă la crucetă, vă pot pune la dispoziție un ghid.

Comisarul mulțumi, dar spuse că nu e nevoie. Se vor descurca singuri. Ofițerul se înclină.

— Cum vă place, domnilor. Oricum, vă stau la dispoziție. Numele meu e Lino Martin. Ofițer trei.

Salută și-și văzu de drum.

— Ce o fi cu ăsta ? întrebă Ad. Mocanu. E bolnav de ficat ? Are icter ?

— Poate că e filipinez, opină comisarul, fără să fie sigur că filipinezii au tenul galben.

La căderea nopții, „The Silver Bird“ părăsi portul. Marea Neagră se arăta prietenoasă ca o pisică pe care o scarpini pe gît. De ce o fi descris-o în culori atît de întunecate marele Ovidiu ? Farurile dinspre Constanța și

Mangalia clipeau către nemurire. Maximilian Cornea și Adrian Mocanu, totuși, nu se simțeau la largul lor. Observară marea, iar din mare răsăreau tot felul de ființe necunoscute... delfini ce nu erau delfini, și așa mai departe. Inspectorul și comisarul, ușor complexați, dar fără să se dezvăluie, se refugiară pe niște taburete scunde și moi, în fața barului de pe puntea *A*. Din paharele înalte cuburile de gheață reflectau străluciri inexistente, sau observabile doar gheții. La o altă măsuță, un bărbat vînjos, în reverendă neagră, cu guleraș alb, rotunjit, ataca energic o doză strașnică de rom.

— Ce le trage la măsea, domnul *A* ! comentă comisarul.

— *A*, de la abate ?

— Bravo, Adrian ! Va trebui să mă feresc de tine ! Îmi ghicești gîndurile.

— Ca să facă pe grozavul, încercă un zîmbet inspectorul, am să revin la ceea ce am mai discutat : va fi o călătorie plăcută, frumoasă, dar... plictisitoare. Cam așa gîndeați. Pun pariu că vă și este dor de ceilalți băieți din Brigadă și de un caz enigmatic pe care să-l rezolvați în treacăt...

— Acestea sînt propriile tale gînduri, ripostă comisarul.

— Așa e. Mă tem că ne vom plictisi.

— Dacă nu cumva, mă înțelegi, întîmplarea ne va scoate în cale două frumoase femei care și ele se tem de plictiseală.

— Doamna despre care se șoptește că ar fi marchiză e frumoasă... arde puntea sub picioarele ei !

— Dar e însoțită de conte, suspină comisarul. Nu cred că pot concura un conte, fir-ar să fie !

Cel de la masa vecină, domnul *A*, abatele, isprăvi dintr-o sorbire romul și se îndepărtă mergînd cracoș. Nu avea mers de cucernic părinte. Și în plus, hm !, majoritatea oamenilor n-ar fi observat, însă doi polițiști... o

adiere de vînt lipi reverenda de trupul masiv al popii şi ceva, ceva se profilă sub haina sa popească.

— Ia te uită ! se miră comisarul. Un abate care bea rom de parcă ar fi apă sfinţită, are mers furişat de asasin şi... şi, zi-i, Adrian !

— Şi poartă asupra sa un pistolet de mare calibru !

Un ins ras pe cap, cu mers ţeapăn, merse la tejghea, nu spuse nimic, dar fu servit pe loc, goli paharul şi părăsi imediat micul salon. Comisarul pocni din degete, barmanul se înclină către ei.

— Încă un rînd, domnilor ?

— Spune-mi, băiete, cine-i sugativa asta ?

— Sugativa, domnule ?

— Zi-i beţivan. Parcă l-am mai văzut undeva.

— Nu mă mir că l-aţi mai văzut, domnule. (Comisarul simţi o schimbare în intonaţia vocii.) E căpitanul navei. Căpitanul nostru. Căpitanul Haag.

— Şi e întotdeauna... *as drunk as a lord ?*

Maximilian Cornea ridică privirea. Întîlni doi ochi cenuşii, nordici, în care descifră uşor o policioasă ostilitate.

— Nu am intenţia să-l bîrfesc pe căpitanul Haag, *mister.*

Un minut mai tîrziu, la masa lor se opri un ins într-o fistichie uniformă, nici de marinar, nici de chelnăr. Purta cizme înalte, albe. Culese de pe masă diferite lucruri inutile, o scrumieră în plus, un pachet de ţigări golit, dopuri.

— Dar dumneata, ce rol ai aici, bade ? întrebă Ad. Moşanu.

— Eu sînt numărător de dopuri, *Sir !*

— Vrei să zici, ajutor de steward ?

— Nicidecum, *Sir !* Numărător de dopuri — e o funcţie onorifică ce se moşteneşte din tată-n fiu pe toate navele *Companiei Falstaff* din Amsterdam.

— Hotărît lucru, zise comisarul, călătoria se anunţă, totuşi, interesantă. Un popă înarmat, un numărător de

dopuri, un căpitan pe care barmanii nu vor să-l bîrfească. Oare ce urmează ?

— Încă un whisky, spuse Ad. Mocanu, nebăutor de felul său. Iar apoi, apariția în scenă a femeii fatale. Și, cuprins de o inexplicabilă inspirație, tînărul polițist scandă :

Căpitanul Ha-aaag
Plutea prin arhipela-aaag...

— Ce te-a apucat, puștiule ? Ce e asta ?

— Orice, domnule comisar, replică, nesigur, inspectorul. Poate că sînt primele stihuri pentru „Balada căpitanului Haag".

— Ești nebun ? Ești poet ? Nu am nevoie de poeți în Brigadă.

— Nu sînt poet... doamne ferește ! Nici nebun, cred. Dar ne aflăm în croazieră pe *marile ape*. Și... sîntem încă tineri.

Un tînăr în uniformă — uniformă de nebun poate — se opri la masa lor. Întrebă.

— Domnul Maximilian Cornea ?

— Eu sînt !

— Marchiza Joséphine de Brinvilliers vă oferă această ceașcă de cafea ! Ceașca — porțelan din timpul dinastiei Ming, de grosimea unei coji de ou — conține cafea cultivată la *The Blue Château*, pe domeniile marchizei. Vă doresc noapte bună, domnilor !

— Amice ! zise Maximilian Cornea. Transmite-i marchizei „mersî". Iar în ce te privește, află că știu cît sînt de groase cestile fabricate în timpul dinastiei Ming. Adio !

— De ce ați fost atît de aspru cu el ? întrebă Ad. Mocanu.

— Fiindcă, puștiule, nu sînt convins că pe timpul dinastiei Ming printre obiectele de ceramică figurau și cești de cafea, căci nu sînt convins că se bea cafea —

-une în cultură ! Dar — sînt convins, puştiule — că aici se prepară ceva...

— Exageraţi ! O cunoaşteţi pe marchiză ?

— Eu pe ea, — nu — ea — pe mine — da ! De unde ?

Maximilian Cornea luă ceşcuţa fragilă ca un pui de vrabie abia ieşit din găoace şi vărsă peste umăr conţinutul — cafeaua.

— Ştii cine a fost marchiza de Brinvilliers, puştiule ?

— Nu, domnule comisar !

— O ilustră otrăvitoare ! Prin secolul şaptesprezece, mi se pare.

— Deformaţie profesională, domnule comisar !

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că sînt un lup poliţist bătrîn şi cenuşiu ?

— Cum mi-aş permite ?

— Ia ascultă puştiule ! Ai de gînd să compui *singur* „Balada căpitanului Haag“ ? întrebă gelos comisarul.

— Nu mă ţine cureaua, răspunse tactic inspectorul. Contez pe colaborarea dumneavoastră !

Maximilian Cornea îl scrută. Oare încerca să fie ironic „puştiul“ ? Căzu pe gînduri. Cu toate că românul e născut poet, abia după minute de efort reuşi cît de cît un fel de continuare :

Şi na-a-a-aaava lui
Era nava coşmaaaa-aaaa-rului !

— Dar am şi o variantă :„Şi nava lui — era nava destinului...“ Pentru care ai opta ?

După o paşnică dar aprinsă discuţie, rămaseră la prima variantă : „nava coşmarului“. Şi cît de mult greşeau. După care, se duseră la culcare. Cred că „nava destinului“, ar fi fost mai potrivit, medita încăpăţînat Adrian Mocanu, înainte de a adormi.

Căpitanul Haag se trezea mahmur, cu limba încleiată și gînduri de sinucidere. Făcea un efort de voință și nu se sinucidea. Și nu se repezea din prima clipă la pahar. Ce făcea prin urmare în prima clipă ? Scotea din cui un *portret* cam de douăzeci pe cinșpe și-l punea înapoi în cui, dar cu fața la perete. Nimeni n-ar fi fost dispus să jure că a văzut *portretul*, dar toată lumea ar fi fost gata să jure că e fotografia unei femei. Lucru de altfel firesc. De ce ar fi făcut căpitanul Haag atîta secret din fotografia străbunicului ?

Apoi, dumnealui căpitanul se așeza în fața oglinzii și se rădea meticulos pe cap. Nimic nu-l deranja. Nici sifleia șefului de echipaj, nici registrul de cart pe care ar fi trebuit să-l verifice, nici măcar poziția navei, punctul sub constelații unde se afla în acel moment „The Silver Bird". Se rădea pe cap cu briciul. Se dezinfecta cu apă de colonie. Poate fiindcă era ras pe cap, poate din alte motive, erau greu să-i dezlușești vîrsta. Tot timpul un zîmbet îi lumina, dar îi și întuneca figura.

Fiindcă era un zîmbet trist.

Pe la ora opt, apăru stewardul cu micul dejun și gheața pentru whisky. Invariabil, toți cei care intrau în cabina căpitanului Haag priveau mai întîi către misteriosul *portret* întors cu fața la perete. Stewardul nu făcu excepție. Apoi intră ofițerul secund Hobson, mulatrul acela cu mutră de pirat.

— Totul decurge normal, *Sir*. Aseară unul din echipa de la parîme a fost neglijent. L-am pedepsit.

— Să nu fii prea aspru cu echipajul, Hobson. S-a îmbătat cineva aseară ?

— Nimeni, în afară de dumneavoastră, *Sir*, spuse politicos secundul. Și, oarecum, contele.

— Iei un păhărel, Hobson ?

— Mulțumesc. Trebuie totuși să conducă cineva această navă. Bate un puternic vînt de bulină. Vreți să vedeți jurnalul de bord ?

— Dă-l naibii !

— Îmi permit să vă reamintesc că la amiază are loc ceremonia căsătoriei domnului Paul, conte de Yholdy cu domnişoara Joséphine, marchiză de Brinvilliers. Îmi permit să vă reamintesc, domnule căpitan, că trebuie să veniţi cu Biblia pentru a oficia căsătoria. Şi..., secundul renunţă şi părăsi cabina comandantului. Haag lăsă uşurel să lunece un cub de gheaţă în pahar. Şi se apucă să caute Cartea Sfîntă în cabina sa unde nu făcea ordine nimeni, în afară de el, iar el nu făcea ordine niciodată. Găsi un tom voluminos, în copertă neagră, fără titlu, presupuse că era ceea ce căuta, turnă o nouă doză peste cubul de gheaţă, zăvorî uşa, întoarse portretul şi rămase în tovărăşia paharului şi a *portretului*...

Ce gîndea ? Gîndea : „Pe puntea navei mele nunţile şi înmormîntările au loc totdeauna la amiază !“

Maximilian Cornea şi Adrian Mocanu, după un somn temeinic, fiindcă nimic nu tulbura conştiinţele lor, după o temeinică gustare de dimineaţă, efectuară o inspecţie de rutină pe navă. Se ciocniră iarăşi de „numărătorul de dopuri“, dar acesta nu-i mai interesa. Începeau iarăşi să se plictisească... Marea Neagră nu era neagră şi nimic nu se întîmpla, deocamdată, pe nava căpitanului Haag. Totuşi ceva se întîmplă, dar nu pe navă. O limbă înaltă de foc dădu de două ori ocol navei. Părea să fie o rudă a florii carnivore, purpurii, ce o văzuseră încă de pe ţărm. Nimeni nu-i acordă nici o atenţie. Probabil că aşa e pe mare, se întîmplă tot felul de chestii, iar adevăraţii călători nu le dau importanţă. Poliţiştii se deciseră să nu dea ei importanţă fiecărui fleac şi-şi continuară plimbarea. Ambii poliţişti, fiind poliţişti, erau împotriva beţiei. Dar şeful nu avea nimic împotriva unui păhărel, pe puntea soarelui, pe puntea *A*, *B*, sau *C*. Nu aveau nimic de făcut, nimeni nu fusese asasinat. Se plictiseau, deci ; pe puntea *A*, abatele sorbea iarăşi rom.

Pe puntea *B*. — știți, pe punțile acestor cuirasate — eroare — nave de lux — e plin de porcăriile astea de baruri mici și intime — observară — în aceeași secundă — mutra unui tip suspect. Comisarul, fiind el superiorul, zise în treacăt :

— Drace ! Iată-l și pe domnul *B. !*

— *B*, de la Banditul ? Toți banditii seamănă între ei.

— E o prejudecată ! îl tăie marele Maximilian Cornea. Cîteodată, cel mai onest individ — ca să nu-i zic om — are mutră de criminal. Nu e în stare să strivească o furnică sub talpă, dar îți pune cuțitul între coaste cu sînge rece. Drace ! M-am contrazis !...

— De fapt atîta știam și eu, remarcă modest inspectorul Adrian Mocanu.

Auziră o serie de comenzi care pentru ei nu aveau nici o noimă : „Pe drum !“ — ca și cum „The Silver Bird“ nu s-ar fi aflat pe drum, sau „Banda stînga !“, sau : „Marangozul doi, la ofițerul trei la spardek“, sau „Mecanicul șef să verifice servomotorul cîrmei !“, apoi vîntul își schimbă direcția, îi învălui o trombă de fum — dacă fum era ! — în orice caz provenea de la coșul doi, așa că se refugiară în sala de joc de la puntea *C* unde se juca biliard și chiar poker. Ce rușine ! Sala de jocuri era cochetă și avea vedere către mare. Din adîncurile Mării Negre răsări un cap imens, sinistru, cu niște fălci verzui ce clămpăniră în gol, apoi monstrul se prăbuși în neantul din care venise. Cei doi polițiști hotărîseră să nu se mai mire de nimic, deci nu se mirară.

Urmăriră, de la oarecare distanță, masa la care se juca poker. Observară, cu discreție, cum un ins foarte elegant și jovial, scotea de sub guler, tot cu discreție, o carte de joc. Probabil un as. Îi crăpa măseaua după un caré de ași

— Domnul *C*. Cartoforul.

— Evident. Toată ziua de ieri a petrecut-o aici și a trișat tot timpul.

— Un triunghi aproape perfect : *A*(batele), *B*(anditul), *C*(artoforul)

— Fie și așa, dacă vrei tu, puștiule, acceptă cu blîndețe marele detectiv Maximilian Cornea.

În apropierea orei douăsprezece, un ușier de steward răsări în calea lor, foarte elegant și plin de morgă, dar cu toată eleganța și morga se înclină, cu umil, ci irezistibil de politicos

— Îmi permiteți să vă reamintesc, domnilor, că la orele 12 punct are loc cununia dintre domnul conte de Yholdy și marchiza de Brinvilliers. Conform tradițiilor maritime, căsătoria va fi oficiată de către căpitanul Haag. Contele de Yholdy va oferi un coktail. Sînt invitați toți pasagerii cabinelor de lux. Vă rugăm să onorați cu prezența dumneavoastră acest eveniment !

— Asta și-a făcut studiile la Cambridge, comentă Ad. Mocanu

— Ce facem ? Mergem ? De ce nu ? !

Fix la miezul zilei se aflau la fața locului. Comisarul îl analiză cu gelozie pe mire. Bărbat tînăr, în smoking, înalt, zvelt, cu figura excelent orcionată, arsa de soarele tuturor meridianelor, cu ochi albaștri, cu gene feminini, ce fulgerau însă amenințător, părea întruchiparea masculului irezistibil, a bărbatului „foarte bine". Maximilian Cornea, care avea o înaltă părere asupra înfățișării sale, se simți pur și simplu jignit : cum, la bordul acestui nave să se afle un bărbat mai seducator decît el ? Căută la repezeală cîteva defecte ale contelui și, bineînțeles le găsi. Mai întîi ochii. Amenințarea ce o ascundeau era, mai mult ca sigur, falsă, contrafăcută. Erau ochii unui fricos. Apoi corpul. Era înalt, însă mult prea slab. Lipseau umerii... Și mîinile ! Degete prea lungi, prea subțiri, — și i se năzări că din degete țîșnesc gheare — gîtul prea lung, pometul prea evident, iar mișcările contelui nearmonioase, repezite, pe scurt detectivul ajunse la concluzia fermă că bărbatul acesta e doar în aparență frumos, iar în realitate *seamănă*

cu un vampir..., cu toate că Maximilian Cornea nu știa exact cum arată un vampir. Dar parcă știe cineva ?

Contradicția dintre primul defect, ochii languroși, feminini, și înfățișarea de ansamblu de vampir nu-l neliniștea pe comisar, contradicții găsești peste tot și la toate nivelurile.

Cît despre marchiză (comisarul nu uita că această femeie îi trimisese absolut fără nici o explicație o ceșcuță de cafea...), marchiza Joséphine de Brinvilliers, Maximilian Cornea o găsi desăvîrșită. Se putea altfel ? Păr lung, întunecat, ochi verzui de o supremă inocență, talie ca un vis.

Pe punte păși căpitanul Haag. Mergea țeapăn. Purta uniforma de paradă. În mînă ținea cu desăvîrșită cucernicie Biblia. Ca să treacă mai ușor peste ceremonie — totdeauna nunțile la bord — mai ales nunțile — dar și bozurile și cazurile de deces îl scoteau din sărite, — la ieșirea din cabină, după ce întorsese *portretul* cu fața către perete, mai luase un întăritor ce ar fi trimis sub masă orice namilă. Pe căpitanul Haag, nu.

Se opri. Lîngă el, o jumătate de pas în spate, înțepenise secundul Hobson, o adevărată matahală, deși în uniformă de gală. Ținea sub braț jurnalul de bord. În preajmă se aflau și alți ofițeri, printre care cel cu obraz galben, bolnav de icter, sau de ficat, sau de ambele — dacă ne putem exprima așa.

Mirii se aflau, firește, de față, însă nici unul dintre ei nu părea foarte grăbit. Contele de Yholdy, cu toată eleganța și frumusețea sa, părea *supt* de un gînd negru, vrem a zice că avea obrazul ușor scofîlcit, iar pe fața marchizei apăruse parcă un vag zîmbet amar. Dar acestea sînt simple impresii.

În spatele contelui vampir și al marchizei se grupaseră martori, prieteni și alți gură-cască. De cealaltă parte, tot printre gură-cască, se aflau polițiștii români. Dintr-o ochire, Maximilian Cornea constată că printre invitați se

află domnii *A, B, și C*. Dar acest amănunt nu-i dădu nici un fel de durere de cap, cu toate că soarele bătea tare. Însă el și ajutorul său se aflau în concediu.

Căpitanul Haag își acordă glasul.

— Avem plăcerea de a participa la fericitul eveniment...! (pronunțînd aceste cuvinte insipide, „fericitul eveniment", mutra lui Haag era mai scîrbită, dar și mai nostalgică decît oricînd, oricum fizionomia căpitanului Haag, pentru un ochi inexpert, părea mai oficială chiar decît în momentul cînd dirijase fantastica și nefericita acostare de la Frisco, atunci cînd făcuse o gaură în doc prin care ar fi putut trece și un tanc.

Însă căpitanul Haag... dar să lăsăm !)

Haag îi aruncă o privire furioasă lui Hobson.

— Ce dracu urmează acum ?

— Întrebați-i dacă sînt de acord, suflă secundul.

Haag păru să-și amintească, puse întrebările alea idioate, i se răspunse, ca întotdeauna, cu „da", ofițerul secund Hobson, cu mutra sa de pirat și cu marele jurnal de bord în care erau consemnate toate năzbîtiile, de la schimbarea direcției vîntului pînă la naufragiu (doamne ferește !), înaintă, rugîndu-i pe tinerii căsătoriți să iscălească.

Făcea — mama drakkului — parte, din protocol.

Hobson făcu doi pași suflîndu-i lui Haag : „Acum înmînați-le inelele !"

— Știu ! zise Haag, deși habar nu avea. Unde sînt inelele ?

— În buzunarul din dreapta al hainei.

Căpitanul Haag găsi într-adevăr inelele și le întinse pe amîndouă în același timp, nu avea idee care e al ei și care al lui, n-au decît să aleagă !

— Acum ar fi potrivit să deschideți Biblia și să citiți ceva de acolo... orice... dar să nu fie lung... indică Hobson.

Haag deschise ca un automat cartea cea groasă, cartonată în negru, și citi... Oare ce citi ? Iată ce : „Spuma de

raci se prepară astfel : se amestecă gelatina topită cu gîturile de raci fierte şi tăiate bucăţi mici...“ Căpitanul se întrerupse, vag nedumerit. Parcă nu suna a citat din Cartea Sfîntă. Evident, confundase Biblia cu o veche carte de bucate...

Ofiţerul secund Hobson, pregătit pentru orice surpriză, făcu semn către un grup de mateloţi ce participase la ceremonie şi aceştia intonară, cu deosebită voioşie, „Isaia dănţuieşte“. Căpitanul Haag rămase abătut, dar nu din cauza gafei comise, şi aşa abătut se retrase în cabina sa unde-l aştepta... *portretul.*

Urmă coktailul. Stewardese, frumoase ca nişte... flori carnivore, mişunau printre invitaţi, cu tăvile. Maximilian Cornea îl tîrî pe Ad. Mocanu pînă la o mică distanţă de tinerii căsătoriţi şi n-o slăbea din ochi pe marchiză — iar la un moment dat frumoasa femeie îi chiar întoarse privirea. Purta rochie albă, iar în picioare — ciudat — sandale romane. Nu avea unghiile lăcuite. Purta cercei de coral alb, la gît un lănţişor de platină străveziu, atît de subţire că abia-l vedeai. De lănţişor atîrna un zar aranjat în aşa fel ca „şasele“ să fie mereu în faţă. Sau te pomeneşti că toate suprafeţele indicau „şase“ ? Ochii ei, de un verde intens, emiteau raze. Cît despre conte, el avu o purtare neobişnuită. I se servi o băutură, el clătină un pic paharul, examinîndu-l, parcă ar fi căutat în şampanie vreo muscă sau un păianjen, apoi rîse lung şi înfricoşător, ceva între un nechezat şi un rîs de vampir, vărsă peste umăr şampania şi trînti de podea paharul de cristal. Firește, pocalul nu rezistă impactului, se făcu ţăndări, cîţiva servitori se repeziră să înlăture cioburile, o stewardesă, aproape la fel de frumoasă ca şi marchiza, aduse o sticlă pecetluită, contele verifică sigiliul şi puse să fie deschisă sticla acoperită de un strat subţire de praf — amănunt important ! — dovadă a vechimii. Tot timpul coktailului contele nu bău decît din această sticlă.

Comisarul Maximilian Cornea observă :

— Să fiu al diacului ! Omul acesta se teme !

— Cred că exageraţi. Aseară mi-aţi spus că marchiza urmaşa nu ştiu cărei otrăvitoare din nu ştiu care secol...

— O ştiu din Alexandre Dumas, puştiule. E cert că a existat o marchiză de Brinvilliers ce otrăvea oamenii din proprie plăcere. Nu ştiu dacă marchiza de faţă e o descendentă, dar...

— Alexandre Dumas a inventat atîtea, că...

— Dar există o veche schemă, care mie nu-mi place deloc, fiindcă e prea simplă : soţia care vrea să scape de soţ ca să-l moştenească. Schema e pe cît de simplă, pe atît de stupidă şi pe atît de reală. Totuşi, dacă e să-l luăm în serios pe Dumas, marchiza *aceea* a fost decapitată şi arsă pe rug...

— Şi decapitată, şi arsă pe rug ? ! Nu e prea mult pentru o biată femeie ? Şi apoi, domnule comisar, dacă acest conte s-a temut să nu fie otrăvit de nevastă-sa, de ce s-a mai căsătorit cu marchiza ?

— Totul e prea complicat, iar noi sîntem în concediu, mîrîi comisarul.

În noaptea următoare, oamenii de cart auziră două focuri de revolver, venind de undeva din interiorul navei. Secundul Hobson îl zări pe căpitanul Haag care, înainte de a deschide, întoarse *portretul*. Haag dădu un ordin firesc : să fie găsit şi identificat cadavrul.

A doua zi, pe la unsprezece, după ce treceră Bosforul, lăsînd Istambulul pe dreapta, traversaseră Marmara, se strecuraseră prin Dardanele şi intraseră în încîlcita Egee, comisarul şi inspectorul stăteau rezemaţi de parapet urmărind curioşi nălucirile orizontului, cînd secundul Hobson se apropie de ei şi îi invită cu o sobră politeţe în careul ofiţerilor. Aici aştepta căpitanul Haag şi ofiţerul cel cu faţă gălbuie. fie bolnav de icter, fie... filipinez.

Stewardul umplu paharele, puse la îndemînă sifoanele şi dispăru neauzit ca o pisică.

— Nu înţeleg, spuse comisarul. De ce nu aţi oprit la Istambul şi nu aţi raportat cazul acolo ?

— Ce să raportăm ? Nu există nici o victimă. Şi nici nu-mi place ca poliţia turcă să tropăie pe punţile mele.

— Prin urmare preferaţi poliţia română ? întrebă vanitos Maximilian Cornea.

— În momentul acesta sînteţi pasagerii mei ! Tonul aspru al căpitanului Haag era net contrazis de zîmbetul său trist şi blînd. Întîmplarea face ca să fiţi poliţişti de profesie. Vă solicităm concursul. Pe domnul Hobson, secundul meu, îl cunoaşteţi. Dumnealui este Lino Martin. Cîndva a lucrat... şi în poliţie.

Ofiţerul bolnav de icter aprobă uşor din cap.

— Nu înţeleg ce vă neliniştește, domnule căpitan ! zise comisarul. Nu există un cadavru, aţi verificat bineînţeles, dacă nu lipseşte vreun pasager...

— Vă doresc succes în viaţă... şi în dragoste, *chiar*, ridică Haag paharul. Vă pun o întrebare : nu găsiţi că e normală dorinţa noastră de a afla cine a tras şi eventual în cine s-a tras ?

— Să zicem că da, aprobă Maximilian Cornea, ridicînd şi el paharul. Vă dau un sfat : începeţi prin a verifica îmbrăcămintea Abatelui de Ferarra !

Ofiţerul filipinez (sau bolnav de icter) luă cuvîntul. Torcea delicat ca un pui de mîţă, dar ceea ce spunea nu era delicat : „Nu este frumos să faceţi asemenea glume, domnule !“ Comisarul îl privi plictisit, apoi se întoarse către ajutorul său : „Explică-le tu, Adrian !“

— Domnul comisar Cornea are unele motive să vă dea acest sfat. Azi dimineaţă Abatele de Ferarra a venit la bar ca să-şi ia romul matinal purtînd *o altă reverendă*.

— Toate reverendele acestor cucernici seamănă între ele, zise Hobson. Cum aţi reuşit să constataţi că... ?

— Pentru asta ne sînt daţi ochii, îl întrerupse inspectorul cel tînăr, cu o anumită impertinenţă. Reverenda, sau sutana, sau cum drakku i-o fi zicînd, purtată azi dimineaţă

este mai lungă cu doi centimetri, are altă croială, neînsemnată, dar vizibilă, e confecţionată din alt material și... e nouă.

— Și, ridică fruntea și paharul căpitanul Haag, unde ajungem ? Probabil cealaltă reverendă se murdărise.

— Sau e ciuruită de gloanţe, aruncă în treacăt Maximilian Cornea.

— În acest caz, și Abatele ar trebui să fie ciuruit de gloanţe, mieună filipinezul.

— Nu e obligatoriu, ripostă Ad. Mocanu. Aceste haine preoțești sînt largi. Gloanţele pot trece prin poale, fără a atinge corpul. De altfel, avem vreo dovadă că Abatele nu e rănit... că unul, sau chiar ambele gloanţe nu s-au oprit în corpul său, iar el suferă ca un martir ? E un bărbat vînjos, și ce sînt de fapt două gloanţe ? Un fleac...

— Stimaţi domni ! se exprimă cu voce de sidef comisarul Maximilian Cornea, celebrul şef al Brigăzii a 3-a Criminale din București, dacă doriţi să cooperăm, trebuie să puneţi toate cărţile pe masă. În ceea ce ne priveşte, nu ţinem morţiș să colaborăm. Sîntem în concediu !

Lino Martin îl privi pe Hobson. Hobson îl privi pe căpitanul Haag. Căpitanul Haag îşi privi paharul.

— Aș *prefera* să colaborăm, spuse el cu glas serafic.

— Aș adăuga, vorbi ofiţerul Lino Martin, că sînteţi obligaţi la o cooperare cu noi ! Mai întîi, din punct de vedere umanist. În al doilea rînd, avînd în vedere *presupusa* dumneavoastră calificare. Și apoi — glasul insului bolnav de icter deveni parcă amenințător — să nu uităm că orice om de pe această navă este un virtual suspect !

Maximilian Cornea rîse :

— Ad., tu ce părere ai ?

Adrian Mocanu, tînărul inspector, răspunse prompt :

— Domnia sa este un impostor. Și nu are habar să deosebească o amprentă digitală de una dorsală.

— Protestez ! Amprente dorsale nu există !

— Protestează cît vrei ! zise comisarul Maximilian Cornea. În ochii mei nu eşti decît un caraghios ! Domnule căpitan ! Acest individ să lipsească !

— Nu am înţeles, domnule Cornea, zise, politicos căpitanul Haag.

— Să nu-l mai văd în apropierea mea ! zise, total nepoliticos, comisarul. Să plece, altfel plecăm noi.

— Ieşi, Lino Martin ! porunci căpitanul Haag.

„Filipinezul“ părăsi careul după ce aruncă o privire circulară ce ar fi răpus şi un *maldăr* de vipere. Dar se pare că toţi cei de faţă erau oameni căliţi. Chiar şi faţă de otrăvuri.

Maximilian Cornea zise :

— Fie ! Vom încerca să colaborăm. Din simplul motiv că ne plictisim pe această minunată navă de lux. Să începem ! Unu : unde presupuneţi că s-a aflat omul cu pistoletul ?

Ofiţerul secund Hobson, pregătit pentru orice, chiar şi pentru moarte, instală sub nasul comisarului Cornea un vraf de hîrtii. Zise : „Sînt planurile navei, în secţiune orizontală, verticală, iar aici, în diagonală, chiar. Fiecare nivel“. Maximilian Cornea privi hîrtiile cu o expresie de dezgust — parcă ar fi avut în faţă un şobolan mort (şi încă de multe zile). Zise :

— Dacă mi-ai arătat planul unui hotel sau al unei case de to..., de exemplu, m-aş descurca. Dar aici... ce înseamnă „pupa“ ? Ce înseamnă „rodanţă“ ? Ce înseamnă „puntea centru“ ? Ce înseamnă „registru de scară“ ?

— Vă cer scuze, domnule ! spuse Hobson cu toată politeţea de care era în stare. Şi, cu toate aparenţele, era în stare să fie al dracului de politicos. Atentatorul, spuse ofiţerul secund, măturînd dintr-un gest vraful de hîrtii inutile, se afla pe „Calea Faraonilor“.

— „Calea Faraonilor“ ?

— E doar una dintre micile fantezii ale directorilor Companiei, explică Hobson. „Numărătorul de dopuri“,

„Calea Faraonilor, şi altele. Face parte din reclamă. Cu o mişcare scurtă căpitanul Haag încuviinţă. «„Calea Faraonilor“, explică Hobson, este culoarul dintre sala de dans şi bazinul de înot...»

— Nu cumva ne aflăm pe „Titanic“ ? întrebă Ad. Mocanu.

— Nu domnule ! Dar „The Silver Bird“ nu e departe de „Titanic“, doar că „Titanicul“ s-a scufundat cu mulţi ani în urmă.

— Nò, şi ? Presupun că „The Silver Bird“ o să-i urmeze curînd exemplul ! replică Ad. Mocanu. E prost construită nava asta ! Are ruliul prea mare !

— Vă permiteţi prea mult, mister, zise Hobson.

— Ajutorul meu — interveni Maximilian Cornea — are dreptate. „The Silver Bird“ are un ruliu exagerat.

Comisarul nu avea habar ce înseamnă „ruliu“.

— Sînteţi liberi să coborîţi în primul port ! spuse căpitanul Haag.

— Vom coborî, domnule căpitan. La Colombo. Sîntem în concediu. Unde dracu — şi comisarul îşi compuse una din figurile sale dure în faţa căreia abia dacă rezista vreunul, — unde dracu se află „Calea Faraonilor“ ?

— Am spus, e culoarul dintre sala de dans şi bazinul de înot. Aici sînt cîteva dintre apartamentele noastre de mare lux. Se pare că împuşcăturile au răsunat din dreptul unui oarecare William Honneger, un om foarte bogat şi care suferă de insomnii...

— Probabil din grija milioanelor sale, vorbi căpitanul Haag. Toţi cei care au milioane au griji. Şi de ce nu ar avea ?

Căpitanul Haag nu era numai ras pe cap. Avea şi humor, cîteodată. Şi nu numai cîteodată. Şi dumnealui, căpitanul Haag, urmă cu glasul său plăcut :

— Acest milionar, Honneger, afirmă că la ora zero şi 14 minute, oră confirmată şi de oamenii de cart, s-a tras chiar din dreptul apartamentului său.

Față de cît îngurgitase, căpitanul Haag se exprima destul de logic.

— Și cum a procedat acest Honneger — milionar ? Și-a luat cele două pistolete cu plăsele de argint și s-a avîntat pe culoar ?

— Da de unde ! E adevărat că a luat pistoletele, dar s-a baricadat. Iar lacheului i-a poruncit să vegheze. Abia azi dimineață ne-a adus faptul la cunoștință.

— Cele două proiectile au șuierat în lungul culoarului, explică Hobson, practic, au zgîriat marmora bazinului de înot, au ricoșat. Nu le-am găsit.

— Lipsește un cadavru, lipsesc gloanțele, lipsește atentatorul, constată Maximilian Cornea. Există, după umila mea părere (comisarul nu avea cîtuși de puțin aerul unui om umil !), există deci, spun, două posibilități : sau lăsăm totul baltă și mergem să admirăm fetițele ce joacă tenis, sau începem o cercetare sistematică. Eu aș opta pentru prima variantă, însă citesc pe fețele dumneavoastră că preferați „să se facă lumină". Bun. Există o evidență a armelor de foc aflată la bordul lui „The Silver Bird" ?

Trupul mlădios al secundului Hobson undui ca o coadă de șopîrlă. El vorbi ca un școlar ce răspunde la o temă ce și-a însușit-o la perfecție. „În primul rînd, posedă armă căpitanul Haag".

— Dar nu m-am folosit și nici nu mă voi folosi vreodată de ea.

— Vom verifica, spuse comisarul. Mai departe, domnule Hobson ?

— Am, bineînțeles și eu un revolver, și deasemenea toți ofițerii, șeful de echipaj și căpitanul de arme.

— Un început frumos ! Un lung șir de suspecți !

— În afară de asta, urmă Hobson, iată cum stau lucrurile. noi nu percheziționăm bagajele, nu ne permite firma, iar vama ne lasă în pace. Se știe că sîntem o navă pașnică. Totuși, efectuăm discrete investigații. Cu excepția acelor arme ce au fost atît de bine ascunse încît nu le-am

observat, pe bord mai posedă arme cu țeavă mijlocie și țeavă scurtă următoarele persoane : domnul Honneger, domnul Beau Barhlelemy („Banditul“ — gîndiră polițiștii), domnul Condrat Chenal („Cartoforul“...), Urban Galeen, domnișoara Ann Hayakawa, domnul John Plumpe și, în sfîrșit, domnul Marcel Carbonnaux... Două arme cu țeavă lungă, carabine, se află înscrise pe numele lui Bill Chomette, vînător și călăuză de vînători. De altfel, a venit cu ele la umăr, nu le-a ascuns.

— Parcă am citit undeva că, la urcarea pe bord, călătorii trebuie să predea armele.

— Pe „The Silver Bird“ nu. Avem de-a face cu oameni pașnici...

— Care se amuză trăgînd focuri la miezul nopții pe „Calea Faraonilor“.

— Nimeni n-a fost ucis, domnule comisar !

— Atunci de ce ne mai răcim gura de pomană ? À propos ! De ce pe lista posesorilor de arme cu țeavă mijlocie nu figurează și numele Abatelui de Ferarra ?

— E înarmat ?

— Ca un corsican ! Și, pe deasupra, bea tot timpul. Ce fel de față bisericească e acest om ?

— Romul, interveni blînd căpitanul Haag, e din prescripție medicală. E misionar... în Africa... a contactat o maladie.

— Nu știu mare lucru despre misionari, mărturisi comisarul. Sînt însă convins că nu au voie să-i creștineze pe necredincioși sub amenințarea armelor. E ciudat ca un abate să umble mereu cu un Colt la subsuoară !

— În junglă mișună de fiare sălbatice.

— „The Silver Bird“ e o junglă ? Mulțumesc pentru informație.

Îl priviră fără simpatie. Chiar și căpitanul Haag avu un gest necontrolat, în sensul că-și mai turnă un pahar. Comisarul zîmbi. Zise :

— Să verificăm toate armele de pe bord, să constatăm din care s-a tras și să tragem concluziile necesare.

— Să începem cu armele dumneavoastră ! zise Hobson, aspru.

— Sînteți convinși că avem arme ?

— N-am putut stabili cu certitudine, dar, avînd în vedere că sînteți „de profesie", ați scăpat investigațiilor noastre discrete. Știu că e jignitor, dar...

— Ca să fie jignirea mai mică, spuse comisarul, să începem cu armele ofițerilor de la bord.

— E același lucru, zise Haag. Eu sînt de acord.

— Eu nu, zise secundul. Nu accept să fiu suspectat.

— Eu dau ordine aici, zise Haag.

În careu intră, neanunțat și neinvitat, un ofițer tînăr, ferchеș, flegmatic. Nu catadixi să-și ceară scuze.

— *Sir !* i se adresă căpitanului Haag. Domnul Condrad Chenal insistă să vă vorbească neapărat și urgent. Să-l las să intre ?

— De vreme ce te-ai lăsat dumneata să intri, conturbîndu-ne, de ce nu l-ai lăsa și pe el ?

Ofițerul trecu peste mustrare. Zise :

— Domnul Chenal se află într-o stare de agitație. Mai curînd l-aș duce la medic să-i dea un sedativ.

— Lasă sedativele. Cohl ! Poftește-l !

— Domnule căpitan ! E înarmat ! Să-l dezarmez ?

— Nu ești în stare. Să intre !

Apăru un bărbat rotofei, în costum alb, deși bine bronzat. Bărbatul, nu costumul. Maximilian Cornea și Ad. Mocanu priviră mai întîi revolverul din mîna insului.

— Domnule căpitan... !

— Pune te rog arma pe masă, domnule Chenal.

„Cartoforul" se execută.

— Acum bea un pahar ca să-ți limpezești mintea.

„Cartoforul" se execută.

— Acum spune !

— În această noapte s-a tras din revolverul meu. Abia acum mi-am dat seama.

— De ce „abia acum“ ?

După mărturisirea făcută şi poate după picătura de gin ce o înghiţise, domnul Condrad Chenal, alias „Cartoforul“, parcă se mai calmase. De fapt, era un om foarte calm de felul său. Nu poţi trişa fără a fi calm. Îl ochí rece pe comisar. „Eu doresc să stau de vorbă numai cu căpitanul Haag. Cine eşti dumneata ?“

— Domnul comisar participă la cercetări, zise căpitanul. Vă rog să răspundeţi întrebării sale.

— Acum cîteva minute am constatat că valiza în care ţin revolverul a fost răscolită.

— E un *Smith and Wesson*, 44, fără automat, constată comisarul mirosind ţeava. S-a tras recent din el, da. Nu cumva dumneata eşti omul care scoate aşii din mîneci şi din joben ? Omul cu degete abile şi iuţi ? Un profesionist ?

— Fără jigniri, vă *cer*, domnilor ! ceru căpitanul, şi pe faţa lui melancolia era atît de adîncă precum un puţ fără fund... (Să ne fie iertată acéastă comparaţie demodată.)

— Retrag întrebarea, retrag jignirea, spuse Maximilian Cornea, minţind de bună seamă, fiindcă în viaţa lui nu retrăsese nimic şi nici nu se retrăsese, aşa era el, stofă de fanfaron, dar stofă bună. Îşi mai turnă puţin, lăsă un cub de gheaţă să lunece în pahar, cu atîta precauţiune de parcă ar fi fost un iceberg, nu un minuscul cub de gheaţă, zîmbi, zîmbi fermecător, dar Ad. Mocanu ştia că e un zîmbet periculos, şi schimbă drumul navei, pardon, al discuţiei : În acest caz, pun o altă întrebare : În cine ai tras azi noapte, domnule Chenal ? Cum ? nu înţelegi întrebarea ? Împotriva cui ai îndreptat ţeava pistoletului *Smith and Wesson*, azi-noapte la ora 24 şi 14 minute !

— Domnule căpitan Haag, aceasta e o infamie ! Îl dau în judecată pe acest pretins poliţist.

— Doar cu aprobarea mea, zise căpitanul Haag. Avea un zîmbet ca o miere. Şi, tot cu un zîmbet ca o miere, pre-

ciză : Aici eu comand ! În cine ați tras ani noapte, domnule Chenal ?

— Nu m-am mișcat de la masa de joc de la ora zece seara pînă la trei dimineața. Am trei martori, plus barmanul care e pasionat de poker și care ne-a alimentat cu răcoritoare.

— Ați băut zdravăn ?

— Nu exagerat. Și, dacă doriți amănunte — Chenal îl privi chiorîș pe comisar — la ora două m-am dus la toaletă, în care se intră direct din sala de joc. Am lipsit doar cît să-mi leapăd udul, deci cam un minut. Poate că un minut și jumătate — nu mai mult.

— Alibi perfect ! constată Maximilian Cornea.

— Ce facem cu acest revolver ? întrebă Hobson. Vrei să-i ici amprentele ?

— Fleacuri ! ripostă polițistul de profesie. Vom găsi doar amprentele domnului Chenal. Celălalt, dacă există un celălalt, n-a lăsat amprente. Dar reținarma. Deocamdată. Ca să mă amuz. Sau, pur și simplu, ca să existe o armă mai puțin pe „The Silver Bird". La ce-ți folosește să posezi un revolver, domnule Chenal ?

— Din snobism, rînji „Cartoforul". Și, de altfel, toți „profesioniștii", cum ați binevoit a vă exprima, joacă pe masă cu tabachera de aur, bricheta, tot de aur, teancul de drahme, și cu pistoletul.

— Pistoletul dumneavoastră nu se afla pe masa de joc.

— Pe masa de joc nu se afla nici un pistolet. Din stimă pentru căpitanul Haag. El admite jocurile, dar nu și împușcăturile.

Maximilian Cornea îl privi lung pe căpitan. Ad. Mocanu comentă :

— E minunat cînd pe o navă un comandant se bucură de atîta stimă !

— Aveți un alibi, zise Maximilian Cornea. Un alibi valabil — pînă ce-l voi *răsfoi* eu ! Cunoașteți, domnule

Chenal, un „prieten“ care vă doreşte binele, aruncîndu-vă în cîrcă un mic asasinat ?

— Nu, domnule copoi ! Nu am nici un inamic la bord.

— Nici pe cei pe care i-ai scuturat la masa de joc ?

— Eu joc cinstit ! Ce vină am dacă joc bine şi am intuiţie ?

— Să admitem ! Continuă-mi gîndul, Adrian !

— Să admitem că joci bine şi ai intuiţie, reluă din zbor tînărul poliţist. Pe noi mai ales faptul că ai intuiţie ne interesează. Faptul că eşti jucător profesionist (îl tutuia cu premeditare), şi că nu posezi un permis de port-armă, — ne lasă rece. Să revenim la intuiţie. Ce-ţi spune intuiţia ?

— Să nu mă mai tutuieşti !

— Răspunde-i la întrebare, interveni Haag. Dacă doreşti, şi-ţi poate fi de vreun folos, ai dreptul să te mai serveşti cu un pahar !

— Ce îţi spune intuiţia ? veni pe fir Maximilian Cornea. Cine ştie că ai un revolver ? Cine a vrut să te compromită, folosind arma dumitale ? Cine avea de tranşat — pe această navă paşnică — o vendetă, şi cu cine ? Cum stăm cu intuiţia ?

— Eu am intuiţie numai la masa de joc ! ripostă foarte sigur de sine „Cartoforul“, şi se mai servi. Chestiunile poliţieneşti nu mă privesc.

— De ce i-ai reţinut arma ? întrebă căpitanul Haag, după ce „Cartoforul“ avu permisiunea să iasă. Comisarul se strîmbă. „Dintr-un capriciu, cred.“

Ieşiră din careu, tocmai la timp pentru a se ciocni cu Lino Martin, care le zîmbi liguşitor, şi tocmai la timp pentru a o întîlni pe marchiza de Brinvilliers care se plimba singură. Purta pantofi lucraţi manual, nu de un cîrpaciu, deasupra pantofilor ciorapii fini abia dacă puteau fi ghiciţi, fusta de tweed albăstriu îi venea de minune, iar deasupra fustei îşi pusese o cămaşă bărbătească, cu epoleţi. Deasupra cămăşii era cravata, deasupra cravatei gîtul superb,

ochii verzi erau fireşte şi mai sus iar sus de tot, părul negru, strîns într-un coc savant

O salutară cu admiraţie, însă o nuanţă subtilă deosebea admiraţia căpitanului Haag de cea a lui Maximilian Cornea, de cea a lui Ad. Mocanu. Admiraţia secundului Hobson era formală. De fapt, era un amestec de respect şi servilism.

Întocmiră un plan. Pe urmă se poate lucra fără un plan temeinic cizelat ? Nenorocirea este că evenimentele nu ţin de cele mai multe ori cont de plan. Pe seară, secundul Hobson se întreţinea pe teme biblice, la o ceşcuţă de rom, cu Abatele de Ferarra. Nu trebuia să fii un teolog ca să-ţi dai seama că temele biblice le sînt la fel de streine atît unuia, cît şi altuia. De la distanţă îi supraveghea ofiţerul cu mutră de fante, Cohl. Maximilian Cornea, Ad. Mocanu precum şi Lino Martin, care fusese „iertat", percheziţionară cabina „de sihastru" a Abatelui. De fapt, Lino Martin îl reprezenta pe căpitanul Haag care refuzase din principiu să participe la o astfel de acţiune, sub demnitatea sa

Ce găsiră în cabina „sihastrului" ? Cîteva cutii conţinînd cartuşe pentru Colt 38... Găsiră cîteva reviste în care dame galese posau fotografilor indiscreţi — dar asta nu însemna mare lucru, o faţă bisericească trebuie să fie obişnuită cu toate cele lumeşti... Ce nu găsiră ? Nu găsiră tomuri avînd caracter religios, dar nici asta nu însemna mare lucru, desigur Abatele cunoştea totul pe de rost... Nu găsiră reverenda purtată în prima zi. Găsiră ce e drept, altele două. Noi nouţe, şi de altă croială — greu sesizabilă pentru un ochi neformat.

Merseră să-i raporteze căpitanului Haag. Acesta lăsă vioara din mînă, o ascunse undeva, apoi mai făcu ceva, şi anume — toţi ştiau — întoarse *portretul* cu faţa la perete. Apoi deschise.

— Nici una din reverendele Abatelui de Ferarra nu e ciuruită de gloanţe. Nu în el s-a tras, ipoteza domnului comisar e falsă ! declara Lino Martin care-şi recîştigase siguranţa şi aroganţa

Căpitanul Haag îl privi melancolic. „Vrei să spui că s-a tras așa în gol ?“ „N-aș merge chiar atît de departe, replică Lino Martin, mai galben ca oricînd. Va trebui să schimbăm cursul cercetării.“

— Reverenda pe care o purta Abatele cînd s-a urcat la bord nu se afla în cabină, zise Ad. Mocanu.

— Cum poți face diferența între aceste odăjdii preoțești ?

— Important este că p[illegible]t. Abatele a aruncat reverenda ciruită în ocean.

— Poate că era doar uzată și...

— Nu era uzată, domnule căpitan. Era doar *purtată.*

— Ce părere ai, domnule comisar Cornea ?

Comisarul ridică din umeri. Fuma o țigaretă și se părea că nu-i pasă de nimic de pe lume. „De vreme ce nu i se poate lua un mic interogatoriu unei fețe bisericești, și nici nu-l putem ruga pe medicul navei să-i facă un mic control *trupesc*, nu ne rămîne decît să așteptăm alte evenimente.“

— Să sperăm că nu va mai avea loc nici unul.

— Doar dacă nu-l provoacă domnul comisar, zise ofițerul bolnav de icter. Maximilian Cornea nici nu-l auzi.

„The Silver Bird“ intra în Mediterana, făcu o escală la Port Said („Mola parîma... Treci sub vînt !“ înregistrară necunoscătorii niște comenzi misterioase), apoi nava căpitanului Haag străbătu Canalul Suez, intră în Marea Roșie.

Aici căpitanul Haag apăru pe punte doar pentru o secundă, refuză un binoclu ce i se oferi și-i adresă ofițerului secund Hobson un ordin pe care puțini îl pricepură — poate-nici chiar Hobson :

— Nu prevăd nici un taifun. Nu prevăd NIMIC. Hobson ! La comanda și cazi cu trei mii de iarzi în spatele lui „Hector“ — în linie de șir ! Apoi Haag se făcu nevăzut. Ceva mai tîrziu, unii aflară că paquebotul „Hector“ se afla chiar în fața lor, dar asta nu le folosi la nimic. NIMIC — ca să-l citățm pe căpitanul Haag.

Marea Roşie nu era roşie, aşa cum Marea Neagră nu e neagră. Totuşi merită să fie văzută.

Către seară Haag mai fu observat o dată pe puntea de comandă. Unii pretind că l-ar fi auzit : „Hobson ! Dacă apar iar constelaţiile rătăcitoare, nu le da importanţă, şi, mai ales, nu le urmări !“

Probabil, — bîrfe. A doua zi, unii au văzut, sau au crezut că văd, lucind pe orizont turnurile legendare ale Meccăi. Maximilian Cornea şi ajutorul său se zgîiră cu toţi ochii, însă n-ar fi fost dispuşi să jure ce au văzut, sau ce nu au văzut. Nava „The Silver Bird“, comandată de căpitanul Haag, străbătu în vreo trei zile Marea Roşie, trecu prin strîmtoarea Bab el Mandeb — poarta Lacrimilor — făcu o escală scurtă la Aden, iar apoi se pomeni în Marea Arabiei, cu direcţia Colombo.

Evenimentele nu lipsiră, deşi Hobson sperase că vor lipsi. Vreo două delicate femeiuşti avură rău de mare — fără motiv ! — iar domnul conte de Yholdy oferi un senzaţional recital de isterii. Mai întîi îl puse k.o. pe „numărătorul de dopuri“, pentru vina de a-i fi curăţat masa. Îi spuse în faţă : „Ce ? ! Vrei să mă otrăveşti ?“ „Numărătorul de dopuri“ ar fi putut să riposteze, însă era prea stilat. Cum să dai în maxilarul unui conte ? Veni un şef de sală. „S-a întîmplat ceva, domnilor ?“ Ştergîndu-se de sînge, „numărătorul de dopuri“ se scuză, „nu, eu am fost de vină...“ şi aşa mai departe.

Contele de Yholdy, suspectîndu-i pe toţi, nu mînca mai nimic şi din această pricină începu să semene într-adevăr cu un vampir. Observaţie răutăcioasă a comisarului... De obicei, contele arunca platourile în capul frumoaselor stewardese. Nu bea decît din sticlele ce se destupau în faţa lui, din provizia sa personală. Avea toate drepturile, nu ? Îşi închipuia că are un glas-bariton irezistibil ; răcnea ca să se poată desfăta întreaga lume : „N-ai să mă poţi otrăvi, Doamnă ! Mi-am luat toate precauţiunile ! M-am antrenat, de ani de zile, cu toate otrăvurile, de la arsenic

pînă la *cyanure de potassium*... Nimic nu mă poate răpune. Eu sînt Lancelot !“ Sau : „Doamnă marchiză de Brinvilliers ! Știu că te destrăbălezi bine noapte de noapte, și știu bine și cu cine...“

Maximilian Cornea avu o întrevedere cu medicul navei, un oarecare doctor Hopkins. Poate că nici nu era un oarecare.

— Dacă se teme de ea, să nu-l otrăvească, de ce a mai luat-o de nevastă ?

Hopkins sorbi din cafea și nu se grăbi cu un răspuns. Totuși îl dădu.

— E un caz tipic de *raționament invers*. Își scoase pipa din gură și o examină, de parcă o vedea prima dată. Se întîmplă — continuă el — cu unii schizofrenici. Sau numește-i cum vrei. Psihiatria e cea mai indecisă dintre științele exacte. Nenorocitul de conte o iubește ca un nebun, și-n același timp se teme de ea ca de moarte. Poți înțelege așa ceva ?

— Nu, recunoscu marele comisar Maximilian Cornea.

— De fapt, nici eu. Vrei puțin whisky ?

— Nu, mulțumesc. Aș dori să vă continuați ideea.

— Nu știu dacă este o idee. De Yholdy a considerat că luînd-o de soție, o va apropia de el, și teama sa se va topi, dar apoi a înțeles, sau cineva i-a sugerat, că abia acum marchiza are toate motivele să-l otrăvească. În treacăt fie spus, amîndoi sînt nesăbuit de bogați.

— Considerați, domnule doctor, că doamna de Brinvilliers are motive... are intenția să-l otrăvească ?

Ochii medicului erau înconjurați de o plasă fină de riduri, ale înțelepciunii... zice-se.

— Nu cred nimic. Te poți aștepeta la orice din partea femeilor... ca și din partea schizofrenicilor. Fie vorba între noi, există o diferență esențială ? Nu vreau să fiu rău, dar meseria mă obligă să fiu neutru și, cît de cît, lucid. Dar dumneata de ce naiba te amesteci în această chestiune,

comisare ? Știi că dumnealor, contele și marchiza, de cînd s-au căsătorit, locuiesc în apartamente separate ?

— Am să profit de informație, zise Maximilian Cornea și-l părăsi pe drăguțul de Hopkins. Se abătu, în treatreacăt, pe la postul de comandă. Secundul Hobson trăgea cu o linie direcția către noua poziție.

— O cafea, domnule comisar ?

— Nu ! Voi, aici, beți în general prea multă cafea. O informație.

— Nici o informație, domnule comisar, spuse secundul. Acum mă aflu de cart.

Din cabina căpitanului Haag se auzea plînsetul viorii. O vioară atît de tristă, își repetă comisarul, cînd pe neașteptate o apariție ireală, fermecătoare, îi ieși în cale. Nu mai purta cocul acela complicat, ci-și despletise lungile plete. Ochii verzi luminau intens.

— Vino te rog în apartamentul meu, domnule *Maximilien...*

Fascinat, comisarul o urmă. Ce scandal are să iasă, gîndi, dar nici că-i păsa. Cel puțin o duzină de persoane îl văzură în tovărășia marchizei de Brinvilliers... Doamna apăsă pe butonul din mijlocul șirului de butoane, servitorul aduse gheață, mai aranjă cîte ceva, apoi fu concediat, scurt. „Alt martor !“ „Pot să te tutuiesc ? Ce preferi să bei, *Maximilien ?*“

Comisarul ar fi vrut să afle ce semnificație a avut circul cu cafeaua, dar preferă ca marchiza să înceapă discuția. Însă doamna de Brinvilliers nu pomeni nici în treacăt despre acel incident.

— Beau orice, Domina. Dar nu risc să fiu otrăvit ?

— Vedeam în tine un om curajos.

Comisarul aruncă în treacăt o privire asupra sticlei de șampanie apoi ciocni cu marchiza, chiar cu acest risc de a fi otrăvit.

— Vă doresc fericire, Domina ! Dar e foarte greu să fii fericit. Dacă nu mă înșeală memoria, purtați numele

unei celebre otrăvitoare de prin secolele trecute, ce a fost decapitată și apoi arsă pe rug...

— Nu trebuie să iei în seamă toate palavrele ! Și chiar dacă e adevărat, ce-ți pasă ?

— Ce anume mi-a prilejuit onoarea de a fi oaspetele dumneavoastră ?

— Primul motiv : încearcă să veghezi asupra soțului meu Știu că e pe jumătate nebun... dar... nu știu dacă e o realitate sau o obsesie, cîteodată și eu am impresia că cineva încearcă să-l otrăvească.

— Vegheați dumneavoastră, doamnă. Sînteți clipă de clipă unul alături de celălalt, insinuă răutăcios comisarul.

Și în ochii verzi trecu o flacără mică și rea.

— Știi bine că nu e așa. Contele mă evită pe cît îi stă cu putință. El crede că amenințarea vine din direcția mea.

— În acest caz va trebui să fiu cu ochii pe dumneavoastră ! Sînteți singura ce aveți motive serioase pentru a-l anihila.

— Dacă te gîndești la avere, te înseli. Sînt foarte bogată și afurisit de independentă. Legătura mea cu Paul e veche, dacă doi ani și ceva înseamnă *vechime*. La început totul era frumos... el părea un om normal... apoi a venit, pe neașteptate, frica, suspiciunea, neliniștea. A angajat trei gorile care să-l păzească (*A*, *B* și *C*, gîndi comisarul) dar, mai curînd, aceștia îi vor frînge gîtul. Temerile sale au luat proporții înfricoșătoare, patologice... și am crezut că, acceptînd să mă căsătoresc cu el, teama îi va trece.

„Alt raționament invers", gîndi Cornea amintindu-și cuvintele doctorului Hopkins.

— M-am căsătorit numai ca să pot divorța cu sufletul împăcat... nu știu dacă mă înțelegeți...

— Parcă ne tutuiam...

— Nu știu dacă mă înțelegi, *Maximilien*... Accepți să veghezi asupra acestui nefericit soț provizoriu al meu ? Iar al doilea motiv... Marchiza înaintă către comisar. Cîtă vreme vei fi în brațele mele, el va fi în siguranță... dacă

amenințarea vine din partea mea. Știu că mă placi ! Și nu merit, eu, o clipă de fericire ?

Păcătosul de comisar... etc...

Păcătosul de comisar reveni în cabina sa noaptea tîrziu. Văzu mijind lumină și dădu ușii un picior, gata să se ia la bătaie în caz că... dar în cabină se afla Ad. Mocanu. Bea vin, iar sticla era aproape goală. Iar inspectorul nu avea obiceiul de a face orgii noaptea. Și nici ziua.

— Sînteți total imprudent, domnule comisar !

— Uneori merită să fii imprudent, puștiule.

— Toată lumea de pe navă știe... Chiar și contele.

— Contele avea ocazia să doarmă liniștit. Cîtă vreme marchiza se afla sub... paza mea, nu risca nimic, — din partea ei cel puțin. Comisarul își turnă și-l fixă pe inspector cu ochii puțin tulburi. Mai este ceva, puștiule. Un adevărat detectiv trebuie să înceapă prin a învăța să cunoască femeia, atît cît se poate cunoaște, căci rămîne totdeauna un X. Maximilian Cornea se aplecă, scotoci în cufărul lui, scoase un carnețel destul de jerpelit, căută, găsi ceea ce căuta și citi : «Se spune adesea : Femeile nu trebuie să arate prea mult din corpul lor, căci atunci dispare „misterul, atracția“... Ca și cum misterul unei femei ar sta în sexul ei, iar nu în sufletul ei...» Hm, da, și încă un citat : „Dar sînt femei goale ca un măr, care au mai mult mister decît zeci de femei îmbrăcate pînă sub bărbie...“ Hm, da, și, ceva mai jos : „... sînt femei care fac după-amiază un colan în jurul bărbatului, iar seara sînt aceleași doamne cărora el le sărută mîna cu emoție“. Comisarul închise carnetul. Te-am convins, puștiule ? Te-am complexat ?

— M-ați convins și m-ați complexat. Dar ca să nu rămîn cu totul complexat, am să vă dau un citat, din aceeași carte. E drept, pare să fie un citat — în citat, dar oricum, e aceeași carte. E adevărat că nu e vorba despre femei ci despre Univers. Dar e aproape același lucru.

— Nu mai trăncăni ! Vreau să aud citatul :

— „Universul ne înspăimîntă prin imensitatea nesocotită a depărtărilor lui, prin lungimea de neconceput a perspectivelor de timp, care reduc toată istoria omenirii la durata unei clipiri din ochi, prin extrema noastră singurătate, prin neînsemnătatea materială a locuinței noastre în spațiu — a milioana părticică dintr-un bob de nisip, printre boabele de nisip ale tuturor țărmurilor din lume. Dar mai presus de toate ni se pare universul îngrozitor pentru că pare indiferent, de orice fel de viață, la fel cu a noastră. Emoție, ambiție și succes, artă și religie, toate par deopotrivă streine planului lui.

...Pentru aceste motive mi se pare imposibil ca universul să fi putut fi conceput la origină cu intenția de a produce viața..."

— Deci și tu l-ai citit pe Camil Petrescu. suspină comisarul.

— Da, *chiar și eu !*

— Și ești de acord cu el ?

— În parte da, în parte nu. Mă deranjează mai ales ideea că aș fi un bob de nisip. Nu mă consider un bob de nisip. Sînt un om !

— Dar partea a doua a aserțiunii ?

— Mă voi mai gîndi...

În după-amiaza următoare, pe la cinci și ceva, domnul Paul, conte de Yholdy, intră în restaurant singur. Singur. Părea mai speriat ca oricînd. Zise, sau mai bine zis strigă, fără a se adresa cuiva în mod special :

— Nava lasă un *siaj* bizar... prea verde. Căpitanul știe?

— Drace ! Oare ce o fi însemnînd *siaj ?* întrebă Maximilian Cornea.

— Pe cîte am înțeles, e dîra lăsată la suprafața apei...

— Observi, Adrian că astăzi contele seamănă mai mult ca oricînd cu un vampir ?! Oare n-o fi supt sîngele marchizei ? Doar urme de sînge pe bot îi mai lipsesc !

Contele pocni din degete — degetele acelea lungi, subțiri, transpirate, de vampir... O stewardesă se înfățișă în

fața lui. De la masa contelui, veni la cea a polițiștilor. I se adresă comisarului.

— Domnul conte de Yholdy vă invită la un pahar !

— Ce zici de asta, Adrian ?

— Trebuie să mergeți. Probabil vă provoacă la duel. Și are tot dreptul...

— Să vă duc coktailul la masa domnului conte ?

Comisarul porni în calea destinului, urmat de stewardesă.

— Ce poșircă bei acolo, domnule ? Fetițo ! Toarnă-i invitatului meu șampanie !

— Prefer să-mi beau coktailul. Șampania îmi creează aciditate.

— Nu te cred. Pur și simplu ți-e frică să nu fii otrăvit... dar cînd ai băut noaptea șampanie cu soția mea nu ți-a fost frică ?

— Vorbiți cam prea tare. Și nu vă prinde. Nu pe oricine îl prinde să vorbească tare. Moderați-vă tonul, altfel mă ridic și plec... nu înainte de a vă azvîrli băutura asta în obraz !

— E un paradox, domnule copoi. Doresc să te angajez! („Și el mă angajează ! Și *ea !* Poftim de te mai descurcă!“ gîndi comisarul) Am o mulțime de servitori, doresc unul în plus. Pe dumneata, care ești amantul soției mele... Contele mai goli un pahar, începu să respire sacadat, ochii i se măriră...

— Mă plictisești, domnule conte !

— Te angajez, domnule *Corneya !* Am bani ! Păzește-mă ! Păzește-mă de soția mea. Cîtă vreme te vei afla în patul ei, voi fi în siguranță. Plătesc. Ține-o mereu în pat.

— „Abatele“, „Cartoforul“ și „Banditul“, adică gorilele, ce treabă au ?

— Nu mai am încredere în ei. Contele se sufoca. Începu să tremure. Ochii îi ieșeau din orbite. Ceea ce nu-l împiedecă să-și mai toarne. Și să bea...

— Chemaţi medicul ! strigă Maximilian Cornea. Chemaţi-o pe marchiză ! Anunţaţi căpitanul !

— Aţi reuşit... bîigui contele. Nu înţelegeam de ce şampania mea e amară... Şampania *mea*...

Ochii contelui deveniră două găuri roşii. Maximilian Cornea îl prinse în timp ce se prăbuşea.

Cum se întîmplă întotdeauna, cu toţii veniră prea tîrziu. Prima — marchiza de Brinvilliers.

— Fii blestemată ! hîrîi cu ultimele puteri contele. Domnilor... această femeie, în colaborare cu amantul ei, copoiul... m-au otrăvit !...

Lino Martin vru să apuce sticla de şampanie.

— Nu pune mîna ! urlă Ad. Mocanu.

Ofiţerul bolnav de icter simţi o apăsare în coaste. Probabil un revolver.

— Sînteţi complici, îndrăzni să zică, mai galben ca oricînd.

— O să verificăm, zise Ad. Mocanu, mai calm ca oricînd.

Se ivi şi medicul, şi el un păcătos. Abia îl descoperiseră în cabina unei călătoare singuratice. Deşi păcătos, era un bun medic. Fu auzit bombănind : „...convulsii tonicoclonice... trimus... exolftamie şi midriază... dinamică respiratorie, kaput... rigiditate cadaverică... e limpede... *Strychnos Nux Vomica*. Condoleanţele mele, doamnă !“

— E mort ?

— Cum nu se poate mai mort. Regret. Voi face analizele. A fost o doză mare. Iau sticla pentru analiză.

— Mai tîrziu, doctore. Deocamdată, eu am nevoie de sticlă. Am înţeles bine ? Stricnină ?

— Mai mult ca sigur. Dar cine dracu eşti dumneata ?

— Complicele, sugeră Lino Martin.

Ultimul veni căpitanul Haag. Figura lui, de obicei melancolică, acum era aspră ca un pergament. În contradicţie cu figura era obiectul ce-l ţinea sub braţ. Vioara, învelită într-o eşarfă roşie. „Fă-mi loc, Martin ! spuse

căpitanul Haag. Puţi! Şi nici măcar nu puţi a alcool... ci a cosmeticale !“

Se aplecă asupra cadavrului. „Paul, conte de Yholdy... terorizat şi urîţit din cauza spaimei.. dar acum eşti un mort frumos. Oare, ca să fii frumos, trebuie să mori ?“

Maximilian Cornea reţinu toate aceste observaţii. O examină pe marchiză. Era frumoasă şi... absentă. Îl privi pe conte. Avea dreptate căpitanul. Trăsăturile „vampirice“ se topiseră. Avea în el ceva serafic, de o seninnătate superbă. Era tînăr, nealterat şi foarte, foarte absent. Căpitanul Haag... Căpitanul Haag puse vioara sub bărbie. Era un instrument vechi, cojit, ca scos dintr-un fund de mare. Nimeni n-ar fi îndrăznit să pronunţe că e un „Stradivarius“ sau un „Amatti“. Era o vioară veche şi urîtă ce ar fi trebuit aruncată la gunoi, dacă n-ar fi *ştiut* să plîngă cu atîta jale. Timp de cîteva minute, căpitanul Haag cîntă una din melodiile sale ciudate. Apoi înveli instrumentul în eşarfa de mătase roşie şi zise : „Acesta a fost discursul meu funerar. Căutaţi asasinul... dacă există un asasin... dacă nu e o sinucidere. Mai departe, procedaţi conform tradiţiei. Aruncaţi-l în mare ! Condoleanţe... o clipă ochii lui se opriră asupra marchizei, dar zise : Condoleanţe *tuturor !*“

Lino Martin se reculese. Ştia că arma mică dar eficientă a lui Ad. Mocanu îl vizează în mod special. Dar Lino Martin nu era un fricos. Chiar, nu era. Se decise să reia timona.

— Domnule *Corneya !* Marchiză ! Vă arestez. Veţi rămîne în cabinele voastre pe tot timpul cercetărilor, la dispoziţia mea. Ar trebui să te arestez şi pe tine, inspectore, ca presupus complice !

— Nu sîntem *per tu !* ripostă Ad. Mocanu. Ia încearcă să mă arestezi !

— Nu te arestez, încercă să fie demn Lino Martin, căci ştia el, nici băiatul ăsta nu e un fricos. Îţi solicit ajutorul.

— Eu îți voi solicita ajutorul, dacă voi binevoi. Fii atent ! Eu sînt polițist de profesie, eu conduc dansul. Iar dacă nu accepți...

Marchiza de Brinvilliers, contesă de Yholdy, stătea în fața oglinzii și-și surîdea. Comisarul Maximilian Cornea, după ce sugerase, inutil, ca arestații provizorii să fie încarcerați împreună, pentru a nu se plictisi prea tare, calcula ce distanță parcurge lumina într-un miliard de ani. Doi mateloți tropăiau în fața ușii sale, trăncănind, firește, despre gagici.

Doctorul Hopkins, după ce luase o probă din șampania contelui, reveni plictisit și acru.

— Am încercat reacția Cutare, zise. E chiar cum am presupus, stricnină. Reacția lui March, dacă vă interesează. Cred că în sticlă a fost introdus aproape un gram de stricnină.

Adrian Mocanu îl examină și se convinse că medicul nu făcuse nici un fel de analize, se bazase pe flerul său, dar, cum și tînărul inspector cunoștea simptomele intoxicației cu stricnină, nu avea nici un motiv să pună la îndoială afirmația lui Hopkins. De altfel, nu aceasta era aspectul esențial.

Fură cercetate *rezervele personale* de băutură ale contelui de Yholdy, cantitate impresionantă, zăvorîte într-un dulap. Cheile se aflau la unul din servitorii contelui, „om absolut de încredere". Ciudat că pentru conte existau „oameni absolut de încredere!"

Ad. Mocanu observă că sticlele de șampanie, orînduite soldățește, erau acoperite cu un strat subțire de praf, iar pe unele din ele umblaseră și păianjenii... „Barman!" „Da, domnule ?" „Ai șters dumneata sticla de șampanie ce i-a fost servită azi domnului conte ?"

— Cum aș fi făcut-o, mister, întrebă acela, parcă mirat de o asemea întrebare neghioabă. Nu se cuvine... Praful confirmă...

— Știu și eu ce confirma, îl întrerupse Ad. Mocanu. Privește sticla în cauză. A curățat-o cineva ?

— Exclus, *Sir !* Personalul nostru e stilat și cult. Iar în cambuză nu intră fitecine !

— Lasă cambuza ! Ce drakku e aia cambuză ? Cum îți explici că pe sticla de șampanie a contelui nu se afla măcar un fir de praf care să-i asigure autenticitatea ?

— Nu-mi explic în nici un fel, *Sir !*

— Nu sînt lord, făcu, vag plictisit Ad. Mocanu. (Se prefăcea !) Cum a ajuns sticla de șampanie, fără praf și pînze de păianjen, aici. în *rezervele speciale* ale lui Yholdy, iar apoi pe masa lui ?

— Hei, tu ! răcni Lino Martin către un tinerel ce se afla la o respectuoasă distanță, tu ai destupat sticla ? Erau intacte sigiliile ?

— Eu, domnule...

— Nu mai trăncăni atît ! Nu ți-a sărit în ochi că sticla e prea curată ?

— Pe onoarea mea, nimic nu mi-a sărit în ochi, eu nu mă...

— Era intact sigiliul ?.

— Yes, *Sir*. Atît cît mă pricep eu.

— Și cum drakku te numești ?

— Buster Meerson, domnule.

— Și cît de bine te pricepi, Buster... Keaton, sau cum drakku te-o fi chemînd ?

Barmanul, om în vîrstă, luă apărarea copilului. „Se pricepe și el cît poate, mister. Și în orice caz, el n-are nici o vină !"

Adrian Mocanu reveni în oficiu. Căscară ochii la sticlă. Era pudrată ca o tîrfă. Tînărul inspector puse în lumină un șir de fotografii reprezentînd nu chipuri de femei frumoase.

— Am identificat pe sticlă amprentele a patru persoane, vorbi sigur și foarte competent. Doar ochelarii îi lipseau, pe nas, ca să pară și mai competent. Aceste *mo-*

odeltice îi aparţin contelui de Yholdy. A luat sticla în mînă, a examinat-o, bănuitor cum era... Şi acum... Ad. Mocanu apucă nonşalant mîna barmanului care, cît era el de namilă, se sperie, inspectorul o reţinu, o răsuci cu palma în sus şi scoase din buzunar revol... ba nu, nu revolverul ci buna şi bătrîna lupă. Cercetă, compară, pronunţă : Da ! O adeltică simplă. Iat-o şi pe sticlă. Amprenta dumitale, domnule barman.

— Dar, domnule, eu..., încercă să protesteze namila.

— Ştiu, ştiu ! Dumneata ai scos sticla din ladă, prin urmare e normal. La timpul cuvenit, vom cerceta şi conţinutul celorlalte sticle, să vedem dacă nu sînt îmbîxite cu stricnină, arsenic, acid oxalic sau mai ştiu eu ce dărcie... Acum, tu, băiete... cum spuneau că te cheamă ? Buster Meerson ? Frumos nume. Fii copil cuminte şi întinde lăbuţele aici pe masă.

Între altele fie spus, Ad. Mocanu era abia cu puţin mai vîrstnic decît „copilul".

— E limpede. Această *dextrodeltică* îţi aparţine. Normal, l-ai servit pe conte.

Băiatul respiră uşurat. Şi-şi retrase „lăbuţele".

Ad. Mocanu îşi privi auditoriul uimit de atîta erudiţie şi conferenţié cu şi mai mare importanţă.

— Am lăsat, nu întîmplător, la urmă aceste bidelfice cu spirale. Priviţi-le !

Se zgîiră la sticlă, dar nu distinseră cine ştie ce. Trebuia să fii un specialist...

— Acum, făcu Adrian Mocanu, comparaţi această adeltică prin fórmă, cu *dactilograma* alăturată. Sînt identice.

Hobson se holbă, mormăi, se întoarse către ofiţerul bolnav de icter. „Tu ce zici, Martin ?"

— Da... par să fie identice. Ale cui sînt aceste amprente ?

— Probabil ale otrăvitorului.

— Şi cine e persoana ?

— Fii amabil, domnule ofițer secund, și citește ce scrie pe verso !

Hobson întoarse fotografia și citi :

— Abatele de Ferarra.

Se lăsă o tăcere. Și după ce tăcerea se lăsă, se ridică.

— Nu-mi vine să cred, mîrîi Hobson.

Lino Martin puse întrebarea pe care inspectorul Mocanu o aștepta și pentru care își pregătise răspunsul.

— Cum se face, mister, că aveți amprentele Abatelui de Ferarra. ?

— Simplu ! După ce s-a tras pe „Calea Faraonilor", am recoltat, mai mult din curiozitate, urmele dactiloscopice ale mai multor persoane, și în primul rînd ale Abatelui, după ce am constatat că una dintre reverende îi dispăruse. A fost simplu. Am luat de pe masă paharul din care Abatele își sorbise rația de rom.

— Dar e un non-sens. Doar nu vrei să spun că Abatele a tras asupra propriei sale persoane ?!

— Nici vorbă de așa ceva. Altcineva a tras. Poate chiar contele. Vreau doar să arăt clar că Abatele e implicat în această afacere a otrăvirii. Amprentele sale nu aveau ce căuta pe sticlă.

— Și acum ce facem ? întrebă Hobson. Era un marinar destoinic, dar afacerile criminale îl depășeau și-l plictiseau. Reinhard ! Dă-mi un gin dublu. Servește-i și pe domnii, dacă doresc.

— Imediat, *Sir*, se execută barmanul, bucuros că intră iarăși în meserie. Și manevră sticlăria cu iscusința unui scamator.

— Iată ce facem, dacă vrem să efectuăm o anchetă serioasă, zise Ad. Mocanu. Îl eliberăm pe comisarul Cornea. Fără marea lui experiență, n-o scoatem la capăt. Arestarea lui a fost o neghiobie — Ad. Mocanu îl privi chiorîș pe Lino Martin. Faptul că se afla la masa contelui, nu-l implică în nici un fel. Să nu uităm că însuși contele l-a invitat la masa lui.

— Era amantul marchizei, pară Lino Martin.

— Cu atît mai puţin l-ar fi otrăvit el pe conte. Logic ar fi fost ca domnul de Yholdy să-l otrăvească pe comisar!

— Dar marchiza ? întrebă Hobson.

— Ridicaţi orice interdicţie cu privire la persoana ei, dispuse Ad. Mocanu.

Un psiholog isteţ ar fi remarcat o ușoară nesiguranţă în glasul inspectorului, dar nu existau psihologi în preajmă, şi cu atît mai puţin psihologi isteţi...

Hobson se opri la uşa apartamentului ocupat de marchiză şi-i spuse marinarului pus de gardă că doamna e liberă, dar să nu fie trezită, să i se comunice abia dimineaţa, cînd uşa se deschise şi marchiza de Brinvilliers, frumoasă ca o lalea neagră, poate din cauză că purta o rochie de catifea neagră, ieşi surîzătoare şi ironică.

— Aţi venit să mă duceţi la eşafod ? sînt pregătită !

— O străbunică a dumneavoastră a fost dusă la eşafod în Place de Grève în 1676. Noi am venit să vă cerem scuze şi să vă spunem că sînteţi scoasă de sub bănuială, zise Ad. Mocanu politicos dar foarte distant. În viaţa lui nu mai fusese atît de distant... Şi de la distanţa aia, ce părea incalculabilă, adăugă : Să fiţi... *Domina*... cu ochii în patru. E posibil... o posibilitate doar teoretică..., hm ! ca şi viaţa dumneavoastră să fie sub ameninţare.

— Pe mine nu mă sperii cu fleacuri, domnule ! răspunse, dulce, marchiza.

— Aşa e ! Pe doamnă nu o sperii uşor, răsună o voce.

Era vocea căpitanului Haag.

Care se şi retrase.

— De ce, spuse Lino Martin, dacă îl bănuieşti pe Abatele de Ferarra, socoţi că viaţa marchizei e în primejdie?

— *Auri sacra fames !* răspunse Ad. Mocanu. Dar nu e pentru tine, icterosule ! Dacă vrei să înţelegi ceva, trebuie să înţelegi că pe nava această paşnică mai pot exista şi alţi maniaci ai otrăvurilor sau ai pistoletului.

— Pretinzi că aş fi un incompetent ?

— *Ești* un incompetent !

Lino Martin își preschimbă strîmbătura în zîmbet. Și chiar zîmbi — oricît de forțat.

— Ești un om ciudat, domnule inspector !

— Cu toții sîntem niște oameni ciudați. Dar care dintre noi e cel mai... ?

Avură imediat dovada că inspectorul nu exagera. În orice caz nu exagera întru exagerare... Maximilian Cornea se ridică din fața măsuței rotunde de sub hublou și citi de pe o foaie de hîrtie : „9,4608. înmulțit cu 10 la puterea 21."

— Ce se întîmplă, domnule comisar ? întrebă mohorîtul Hobson.

— Sau, dacă preferați, 9.460.800.000.000.000.000. Atîția kilometri face lumina într-un miliard de ani. Nu va dă de gîndit ?

— Să-l chem pe doctor ? întrebă ofițerul secund

— Nu pentru mine, spuse Maximilian Cornea.

— Mergem să-i facem o vizită de curtoazie Abatelui de Ferarra. Dracu știe ce ne așteaptă acolo, zise Ad. Mocanu Hei, tu, acela !

Un matelot se apropie. Probabil un lup de mare ce avea insomnii...

—. Îl găsești — zise secundul Hobson — pe doctorul Hopkins, în cabina doamnei Harpers... pe culoarul Hubert.

„Totul se leagă", medită Ad. Mocanu în legătură cu această înlănțuire de „H"-uri. Peste două minute, medicul apăru. furios. Peste un alt minut. comisarul inspectorul, secundul Hobson, doctorul Hopkins și „filipinezul" Lino Martin își lipeau urechile de ușa Abatelui de Ferarra. În cabină, o voce grea. nu o voce de convertitor întru credință, rostea, ca-n filme : „Mai ai zece secunde... nouă... opt, șapte...".

Înainte de a fi rostit cuvîntul *șase,* mai exact, între *ș* și *se,* comisarul Maximilian Cornea. șeful celebrei Brigăzi a 3-a Criminale, aruncă toate kilogramele sale asupra ușii,

concentrate în vîrful unui picior. Uşa nu se deschise, nu se desprinse din ţîţîni, ci se despică... Făcuseră economie de lemn ăia de construiseră nava de lux „The Silver Bird"... Între două placaje se afla rumeguş... Subţire uşa dar, în schimb, în cabină, „peisajul" merita toţi banii. Un maldăr de bani-valută.

Dumnealui, sfinţia sa, Abatele de Ferarra, o atît de influentă faţă bisericească, se găsea în delicioasa situaţie de a fi lungit în patul său personal — cuşetă — şi părea să fie legat cobză. Nu părea, ci chiar şi era. Dumnealui, domnul Beau Barthelemy, cu faţa lată, cu nasul turtit bine de unul sau doi pumni încasaţi cu unul sau doi ani mai nainte, pe scurt domnul *B.* — „Banditul" — care nici măcar nu era „beau", aţintea asupra tîmplei Abatelui o bijuterie. Nu chiar o bijuterie, ci un pistolet cu vagi reflexe argintii. Una din acele delicate scule ce pot fi întîlnite în poşetele tinerelor doamne ce vor să se apere de agresori. Deşi delicat, deşi argintiu, pistoletul de calibru mic era în stare să ucidă.

Din reflex profesional, domnul *B.* întoarse arma către uşă. Din uşă, alte cîteva arme, mai puţin delicate, îl priviră. Fu impresionat, dar nu din cale-afară. Probabil mai trecuse prin asemenea stări. Frumosul Beau... Comisarul Maximilian Cornea, singurul neînarmat, înaintă cu vădită plăcere. Arogant, bărbat fatal şi, ce este al lui, nepăsător faţă de primejdii mici. Numai florile carnivore ce răsăreau fără motiv din ocean îl impresionau, cîteodată.

— Să nu mai facem pe caraghioşii ! Dă-mi jucăria, domnule Beau !

Reţinuse numele, ticălosul de comisar. Dar asta era meseria lui.

Banditul nu încercă vreo scamatorie. Poate că i-ar fi reuşit. Mai mult ca sigur, nu. Şi era conştient că nu. Depuse pistoletul cel drăguţ în mîna comisarului. Şi chiar reuşi să zîmbească. Gangsterii ce reuşesc să zîmbească oricînd sînt cei mai autentici gangsteri.

— Chiar ! se exprimă frumosul... Beau. Făceam pe caraghioșii... Zîmbetul i se lăți pe față ca o băltoacă. Chiar ! Ne jucam !

— Bine ! Dezleagă-l în joacă pe Abate, domnule Beau. Porunca fu îndeplinită. Ce faci, domnule de Ferarra ? Nu-l poți spovedi pe domnul Barthelemy decît sub amenințarea pistoletului ?

Abatele își dezmorți mînile. Își turnă rom. Sticla se afla chiar lîngă noptieră. Sorbi și zîmbi degajat.

— Pare caraghios, neverosimil chiar, dar, cu adevărat, ne distram. Am făcut colegiul împreună cu prietenul meu Beau. Ne jucam și noi ca toți copiii de-a bandiții și polițiștii... iar acum, în amintirea tinereții duse...

— Prin urmare, nimeni nu a vrut să împuște pe nimeni ? Nimeni n-a amenințat pe nimeni ? Nu există nici o reclamație ?

— Nici o reclamație, confirmă Abatele. Eu și cu Beau sîntem vechi amici.

— Există un cap de acuzare împotriva dumneavoastră, domnule de Ferarra ! Se pare că ați contribuit la otrăvirea contelui de Yholdy.

— A fost otrăvit contele ? Vai de mine ! Cînd ? Cum ?

Banditul de Abate părea foarte sincer. Atît de sincer, că de emoție își mai turnă niște rom.

Maximilian Cornea și Ad. Mocanu traversară puntea centru și intrară în cabina 12.

— În fond, ce naiba s-a întîmplat, Adrian ?

Trecuse mult de miezul nopții, era cartul fantomelor... dar cine avea chef să doarmă ? Comisarul turna în pahărele un lichid mai străveziu decît lacrima unei fecioare. Inspectorul fu străbătut de un fior.

— Ce e cu tine, puștiule ? A intrat spaima în toți ? Crezi că vreau să te otrăvesc ? E bun whisky-ul, bun ginul, chiar și porcăria aia de Martini o suport. Dar asta e

ţuica primită de la inspectorul Iuga Martin, băiatul acela deştept care ne-a scos din încurcătură la Cluj.

— Am comis un fals, şi nu ştiu dacă era cazul, spuse Ad. Mocanu. Îşi scărpină creştetul capului. Tipii ăştia, în frunte cu Lino Martin, se pricep la amprente aşa cum mă pricep eu la pisici... De fapt, nu e bună comparaţia, eu mă pricep un pic la pisici. Dar pe caraghioşii ăştia i-am lucrat cum am vrut. Domnule comisar...

— Haide să gustăm din ţuica asta ardelenească, altfel ne ciumurlim. Nu vreau să te otrăvesc, puştiule, fii convins !

— Domnule comisar...

— E trecut de miezul nopţii. Poţi să-mi spui pe numele mic.

— Bine, Maximilian. Sau, dacă preferi, *Maximilien*... Am găsit pe sticla aia blestemată tot felul de amprente, ale contelui, ale barmanului, ale boy-ului şi ale...

— Ale Abatelui de Ferarra.

— Nici vorbă de aşa ceva.

— Ale cui, atunci ? Ale mele ? Ar fi culmea !

— Ale marchizei.

— Nu mă zăpăci, puştiule. De unde ai tu amprentele doamnei de Brinvilliers ?

— Cînd te-ai întors în noaptea aceea din cabina Joséphinei ai adus un pocal gingaş, cu amprentele ei. Pentru orice eventualitate. Am studiat amprentele. Le-am fotografiat. Pentru orice eventualitate...

— Ai să ajungi un mare detectiv, puştiule. Dar în nici un caz mai mare decît mine.

— Am să încerc să păstrez mereu o juma de milimetru diferenţă...

— De ce ai ţinut în acest caz, s-o eliberezi pe marchiză?

— N-are unde fugi... De fapt, pe tine am vrut să te eliberez fiindcă... deocamdată, singur, nu pot să ajung la un rezultat. De-aia am inventat un fals culpabil — ştiu eu dacă fals ?

— Așa deci... Fără mine...

— Chiar așa ! Găsind un fals vinovat în persoana Abatelui, trebuia să vă eliberez împreună — și pe tine, și pe marchiză.

— Ce strategie, puștiule ! Tot timpul mă imiți.

— Dacă imiți un idiot — spuse Ad. Mocanu, nu ești decît un ridicol. Cînd imiți un grand seigneur, ești doar pe jumătate ridicol. Tu, *Maximilien,* nu ești un grand seigneur. E trecut de miezul nopții...

Maximilian Cornea, marele polițist, izbuti să surîdă.

Ad. Mocanu continuă cu întrebările.

— Care pot fi relațiile reale dintre Abate și Bandit ? Care e „jocul" lor ? Ce rol are „Cartoforul" din revolverul căruia s-a tras asupra Abatelui — după cum pretinzi tu ?

— Iar tu nu ești convins ?

— Nu, zise „puștiul".

— Să mă ia dracu dacă cobor de pe „The Silver Bird", înainte de a face lumină !

— De acord, *Maximilien.* Am să te ajut. Și acum am să gust din țuica ardelenească a lui Iuga Martin. Inspectorul sorbi, apoi avu un mic surîs răutăcios. Știi ce cred eu, *Maximilien* ? În cazul acesta, Iuga Martin este omul care ne lipsește. Te superi ?

— Puștiule ! își încruntă sprîncenele comisarul. Iuga Martin e un băiat deștept. Dar nu e totdeauna mai deștept decît mine. Ai înțeles, puștiule ?

— Nu e obligatoriu ca totdeauna cineva să fie mai deștept decît altcineva, domnule comisar. E în funcție de poziția astrelor.

— Ești mistic ! Un detectiv nu are voie să...

— Nu știu ce înseamnă a fi mistic. Dar un polițist ce lucrează sub ordinele domniei voastre de doi ani, o lună și șapte zile și... 48 de minute, are suficient timp să vă cunoască. Cu condiția ca să nu fie un *grand gredien,* ca să

folosim din plin limba engleză... Ad. Mocanu zîmbea. Şi superiorul său zîmbea.

— Fie, acceptă Maximilian Cornea. Voi rezolva cazul cu ajutorul tău. Ai ceva împotriva marchizei ?

— Această femeie — ca orice femeie — este elementul ce complică lucrurile, se eschivă şi se explică abilul Adrian Mocanu.

— Ele, femeile, totdeauna creează complicaţii. Dar ce ne-am face fără ele ?

— Eu o cred nevinovată, merse mai departe Ad. Mocanu.

— Nevinovată şi fermecătoare... ca o vrăjitoare şi o otrăvitoare, completă Maximilian Cornea. Eşti obosit? Nu? Nici eu. Mai întîi, se trage din revolverul „Cartoforului" în Abate. Ce dovezi avem ? Fragile. Absenţa faimoasei reverende ? Chiar şi o veveriţă ar surîde...

— Veveriţele totdeauna surîd, comentă Ad. Mocanu.

— Mai ales cînd le dai nuci... Cine a tras ? „Cartoforul"? Are un alibi, dar dacă facem praf alibiul ? Doi : Yholdy moare otrăvit cu stricnină...

— Ba nu, *Maximilien*, îl corectă pe şef Ad. Mocanu. Alta este formularea pentru punctul doi : marchiza de Brinvilliers îl corupe pe marele Maximilian Cornea şi-l *imploră* să vegheze asupra fragilei existenţe a soţului ei.

— Nu mă întrerupe, puştiule. Contele, otrăvit de spaimă — si nu numai de spaimă — mă invită la un pahar şi-mi cere *şi el*, să-l ocrotesc, ţinîndu-i cît mai multă vreme soţia în pat. Patru — patru de la pat. Contele bea şampanie şi moare. Cinci. Eu şi cu marchiza sîntem puşi în cătuşe...

— Nu chiar în cătuşe...

— Nu chiar... dar dacă tot trebuia să fim puşi sub stare de detenţie, de ce nu ne-au rezervat aceeaşi celulă ?

— Justiţia e nemiloasă, parcă nu ştii ? Şase : Abatele este legat la pat şi numărat, ca la box...

— O mică răfuială între „gorile"...

Se făcuse prea tîrziu, sau prea devreme pentru a ajunge la o concluzie. Ad. Mocanu se duse în cabina lui, la cul-

care, la rîndu-i şeful Brigăzii a 3-a Criminale dormi adînc şi fără vise pînă ce uşa lui fu deschisă. Privi ceasul. Ora nouă dimineaţa, desigur i se aduce cafeaua, dar în loc de cafea neagră răsări figura întunecată a secundului Hobson. Ofiţerul nu făcu nici o întroducere protocolară, nici măcar nu dădu bună dimineaţa. Zise :

— Căpitanul Haag e mort.

Comisarul sări din pat, mai stacojiu decît pijamaua lui, tot stacojie.

— Împuşcat. Pe o scară secundară între puntea *A* şi *B*.

— Cine se afla în preajma lui ?

— Marchiza de Brinvilliers, contesă de Yholdy.

— Tot timpul ne împiedecăm de ea...

— Şi dumneavoastră v-aţi împiedecat, domnule comisar !

Cei doi bărbaţi se scrutară cu asprime. Chiar atunci intră băiatul cu cafeaua. „Lasă cafeaua şi dispari !“ porunci Hobson.

— Domnule secund Hobson...

— Acum sînt căpitan !

— Aşa, deci... Detectivul îşi scărpină bărbia ; îl examină fără grabă pe proaspătul căpitan. Şi oare ce gînduri îi treceau prin cap ?

— Care e scopul vizitei, capt'n ? Îmi ceri concursul sau mă arestezi ? Hobson îl privea pe comisar. Ambii se priveau. Ambii se priveau de la un nivel de demnitate. Interesant e că nu se temeau unul de celălalt. Poate că nici nu aveau motive. Era înarmată ?

— Nu, domnule detectiv. În orice caz, nu era înarmată în momentul cînd a sosit acolo doctorul Hopkins şi ofiţerul Lino Martin.

— Alţi doi oameni de care mă împiedic mereu.

— De cînd au urcat la bord marchiza şi contele, fiecare se împiedeca de celălalt, tot timpul, observă, nu fără rezon Hobson. Aceştia doi au stricat echilibrul. Procedează cum crezi, domnule comisar *Corneya*.

— Maximilian Cornea, mister Hobson. Procedez ! Încep chiar cu dumneata. Dă-mi te rog arma !

Hobson îi întinde obuzierul de 45, comisarul îl mirosi, îl aruncă neglijent.

— Domnule Hobson, aveai vreo şansă să ajungi căpitanul lui „The Silver Bird“ ?

— Nici una. Cîtă vreme era în viaţă căpitanul Haag.

— Îţi dai seama că e o afirmaţie gravă ?

— Eu nu glumesc niciodată, domnule !

— Rău faci. De ce nu ţi-ai căutat un post de comandant ? Îl meriţi.

— Nu mai am treizeci de ani, domnule. Aceasta e vîrsta la care doreşti să ajungi căpitan de navă. Am trecut de patruzeci. M-am obişnuit cu nava asta. Şi nava cu mine. Să mergem. Îmi iau revolverul ?

— *No*, capt'n ! Nu pot conduce neînarmat o cercetare criminală.

— Ţi-l împrumut. Mai am unul.

— Am să-l examinez şi pe acela, dacă nu te superi, domnule căpitan Hobson ! În caz că vi se întîmplă ceva — doamne fereşte — cine devine căpitan ?

— Primul ofiţer, Cohl.

— Şi dacă piere şi acesta ?

— Ofiţerul cu navigaţia, Grierson.

— Dar dacă e înlăturat Grierson ?

— Urmează ofiţerul mecanic, Gruel.

— Sper să nu ajungem atît de departe... Această ierarhie este conform tradiţiei, sau...

— Tradiţia, împletită cu Regulamentul *Companiei Falstaff*.

— Clar. Să mergem.

Fie că-l treziseră împuşcăturile, fie că fusese anunţat şi el, Adrian Mocanu se şi afla în plină activitate şi efectua nişte măsurători. Joséphine de Brinvilliers, întinsă pe un şezlong, părea leşinată sau se prefăcea. Bluza ei, în toate culorile curcubeului, o prindea grozav, numai că nuanţele

mai roșii ale curcubeului erau de fapt pete de sînge. Lino Martin se prefăcea că-l ajută pe Adrian Mocanu. Doc Hopkins căsca după o noapte obositoare, și nu se prefăcea. O droaie de curioși urmăreau de la distanță spectacolul. Nici ei nu se prefăceau. Un glonte lovise inima, un altul perforase gîtul. Căpitanul Haag era mort de-a binelea. Oare vioara lui murise împreună cu el ? Dar *portretul*, în ce poziție se afla ?...

Căpitanul Haag zăcea la baza scării secundare dintre *A* și *B*, capul îi rămăsese pe ultima treaptă, parcă s-ar fi rezemat... În realitate se rostogolise. Balustrada scării șerpuia în spirală, terminîndu-se într-un cap de șarpe. Acolo se rostogolise Haag. Pe figura lui încremenise pentru totdeauna acel inexplicabil zîmbet melancolic. Maximilian Cornea îl studie. Oare a fost un marinar destoinic... Se pare că da. Ce l-a dus la pierzanie ? Ce duce la pierzanie un bărbat ? Aproape întotdeauna, o femeie... Cine l-a otrăvit pe conte ? Nu cumva Haag ? De ce ? Dar pe Haag cine l-a „otrăvit" ? Maximilian Cornea înaintă către șezlogul marchizei și-i luă mîna. Frumoasa femeie deschise ochii. Nu era leșinată.

— Ce faci, *Maximilien* ? Vrei să-mi săruți mîna ?

— Această mînă merită să fie sărutată oricînd. Deocamdată însă vreau, în lipsa posibilității de a face proba de parafină, să mă conving că această mînă gingașă nu miroase a praf de pușcă.

Fără sfială comisarul duse la nas mîna marchizei și adulmecă exact ca un — ceea ce și era — ca un copoi. Zîmbi șters.

— Mergeți și vă schimbați, lady. Domnule căpitan Hobson, te rog pune nava la... cum se zice ?

— La capă ?

— Exact. Sau cam așa ceva. Tu ce faci aici, puștiule ?

— Am făcut fotografii, contrare, de orientare, încrucișate, iar acum măsuram...

— Lasă-te de fleacuri. Dar dumneata, domnule Lino Martin, ce cauţi aici ? Pe mine ? Fii bun şi caută-mă la tribord !

— De ce să te caut acolo, cînd eşti aici ?

— De cînd l-ai bănuit de asasinat, comisarul nu te simpatizează, Martin. Normal. Nici eu nu prea te-aş iubi dacă m-ai trimite la răcoare. Ocupă-te de treburile curente, fii amabil ! ordonă, fără amabilitate Hobson.

Lino Martin se îndepărtă ţeapăn ca un brici. Ca un brici galben.

— Ambele răni sînt mortale. Ucigaşul ar fi putut face economie cu cel puţin un glonte, observă doctorul Hopkins. Primul proiectil a traversat gîtul, a ricoşat şi s-a pierdut. Al doilea s-a oprit probabil printre vertebre. Am să-l extrag. E nevoie ?

— Mă tem că da, Doc... Hopkins se strîmbă. Rugaţi-o pe doamna de Brinvilliers — urmă comisarul — să pofteaască în careu, de îndată ce se poate ţine bine pe picioare. Vreau să am o conversaţie cu această lady, asistat doar de ajutorul meu. Ai ceva împotrivă, capt'n ?

— Procedează cum crezi !

— „Această lady“ s-a şi schimbat şi se ţine foarte bine pe picioare, se auzi vocea marchizei.

Comisarul nici n-o privi. Zise :

— Poate fi ridicat şi dus, căpitanul. Să nu se mai fîţîie nimeni pe aici ! Să mergem, doamnă. Eh, da... există pe bord vreunul ce ştie să cînte la vioară ?

De faţă cu Adrian Mocanu, dar ignorîndu-l, marchiza spuse :

— Nu m-am prefăcut, *Maximilien !* Te-am iubit, şi poate că te mai...

— Adrian, te rog să notezi, ca un grefier, punctele esenţiale, şi să intervii cînd crezi că e cazul. Dar să nu exagerezi, nu e chiar un interogatoriu. Căpitanul Hobson, care, întîmplător, se află şi el pe lista suspecţilor, mi-a solicitat, iarăşi, concursul. Doriţi să beţi ceva, doamnă ?

— Nu, mulţumesc.

— În acest caz, ne vom abţine şi noi... Căpitanul pare să aibă încredere în mine. Poate să fie o tactică... poate să fie altceva...

— Îmi ţii o prelegere, *Maximilien ?*

Interveni Adrian Mocanu :

— Îi place să se audă vorbind. Poliţiştii sînt la fel ca şi avocaţii, le place propria voce.

— Nu fi obraznic, puştiule. Cînd iei cuvîntul în instanţă, ia cuvîntul doar cînd instanţa ţi-l dă. Doamnă ! Eu şi cu puştiul ăsta care e, ciudat, inspector de poliţie, sîntem în concediu, iar de cînd sîntem în concediu, muncim mai mult decît în zilele lucrătoare. Nu uita, Joséphine, că şi eu ţin la dumneata. Par un om vesel, dar în realitate sînt un om trist. Şi de-aia m-am făcut poliţist.

— În limba romînă asta ar rima, observă „puştiul".

— Taci. Am fost un tînăr înzestrat. Am frecventat Arhitectura. Dar la un examen foarte important, la care mă şi pregătisem temeinic, s-a întîmplat unul dintre acele ghinioane care-ţi schimbă cursul vieţii... Ce ar fi totuşi să bem ceva ? Anchetele astea matinale îţi usucă gîtul ! Da ! La acest examen am văzut răsărind în faţa mea o floare înaltă, purpurie, o floare carnivoră şi... m-am trezit la o clinică Icter mecanic, sau cum drakku-i zice. Mîncasem, cu o zi sau două înainte, cu un amic, două kilograme de halva.

— Şi — observă marchiza — de-aia ai chef să bei acum, fiindcă ai ficatul în pioneze ?

— De fapt, nu beau. Mă prefac. Am ratat Arhitectura. Şi ce planuri aveam ! Le Corbusier, pe lîngă mine...

— Le Corbusier nu mă impresionează, zise marchiza. O mulţime dintre aberaţiile arhitecturii moderne i se datorează... Oricum, ai reuşit să mă înduioşezi, *Maximilien !* A fost cel puţin bună halvaua ?

— Nu vă lăsaţi păcălită, doamnă, interveni Ad. Mocanu. Şeful ăsta al meu n-a frecventat Arhitectura şi cu greu poate deosebi un parter de un subsol. Dar el aparţine

școlii clasice, încearcă să vă intoxice cu ceea ce se numește în termeni juridici „ascultarea învinuitului", partea „conversație prealabilă".

Marchiza purtă privirea ei verde de la unul la celălalt. Comisarul nu părea intimidat.

— Bravo, Adrian ! Faci exact jocul meu. *Domina !* Ce părere ai, asupra cui s-a tras ? Cine trebuia să fie ucis, Domnia ta, sau căpitanul Haag ?

— Nu știu, *Maximilien*. M-am trezit dis-de-dimineață. Nu am un somn ca lumea... Soarele izbucnea din ocean. Singură, am inspectat punțile. Ce speram ? speram să întîlnesc un om cu care să schimb o vorbă Speram să ai și tu o insomnie și să te văd. Dar tu — ce oroare — dormeai. Numai cîte o stewardesă ducea însetatilor tava de argint. iar barmanii își aranjau tejgheaua. La comandă, ofițerul de punte mi-a oferit o cafea. Cred că știi. M-am întors în apartament : patru încăperi — le cunoști ! — dar parcă nu încăpeam în ele, am ieșit iar. Am văzut, sau mi s-a părut că văd, o floare țîșnind din ocean...

— Și tu ? !

— Ce și eu ?

— Nimic. Te ascult, lady.

— O viziune măreață și înfricoșătoare. Străvezie în sclipirea dimineții, carnivoră, amenințătoare, imploratoare în același timp, floarea cînta, vorbea, povestea și tăcea. Era un amestec de durere, de bucurie, de plăcere și de disperare... nu sînt sigură de nimic. Doc Hopkins a ieșit din cabina doamnei... în fine, dintr-o cabină și m-a întrebat dacă mi-e rău. A încercat să-mi ofere, un medicament, o băutură, să mă susțină. M-am debarasat de el. Așteptam ceva. Poate așteptam să apari tu... dar tu sforăiai încă.

— Cît se făcuse ceasul cînd ai ajuns la scara dintre *A* și *B* ?

— Te previn, marchiză, că aici începe adevăratul interogatoriu, mîrîi Ad. Mocanu.

— Ce echipă stranie de anchetatori ! Nu-mi pasă și nu

știu cît era ora, fiindcă nu am ceas. Printre cadourile *ce nu mi s-au făcut,* figurează și un ceas. Iar eu sînt prea bogată ca să-mi cumpăr din proprie inițiativă un ceas. Am început să urc scara cînd, deodată, am auzit de jos vocea căpitanului Haag : „Lady..."

— Pe care treaptă te aflai ?

— De unde să știu ? A cincea, a șasea ? Poate că intenționam să ajung pe puntea soarelui... cînd am văzut că Haag începe să urce către mine cu un revolver în mînă. Parcă aș fi văzut capul Meduzei... căpitanul Haag a ridicat revolverul, e beat și are să mă ucidă, mi-am zis, dar el a zis : „Ia-l ca să te poți apăra !" Am luat arma. L-am ascultat. Cred că Haag se afla două sau trei trepte mai jos. Țineam uluită revolverul în mînă, căpitanul se pregătea să-mi explice nu știu ce — așa cred, — cînd se pare că el — eu nu — a auzit ceva. S-a întors brusc, a privit în jos, a văzut ceva — eu n-am văzut, și a strigat : „DON'T SHOOT ! Nu trage !" Și-n același timp suia, cu spatele către mine, cu fața către acel inamic invizibil pentru mine, ca și cum ar fi vrut să mă apere cu trupu' său, și-n același timp s-a tras de două ori, căpitanul s-a prăbușit.

— Ce ai făcut cu arma ce ți-a dat-o ?

— Am aruncat-o peste bord.

— Ce greșeală ! Te-a văzut cineva ?

— Nu știu. Am impresia că nu.

— Cunoaște cineva versiunea aceasta ?

— Nimeni în afară de voi doi.

— Chiar ai avut impresia că Haag vrea să te apere cu trupul său ?

— Am avut această impresie.

— A mai spus ceva căpitanul Haag ? întrebă Ad. Mocanu.

— A spus... a încercat să spună. Avea gîtul străpuns de glonte și sîngele țîșnea.

Comisarul se repezi la barul din careu și turnă într-un pahar.

— Bea, te rog. Nu te ţii chiar atît de bine cum pretinzi. Şi e cazul să te ţii bine, doamnă ! Nu rezolvi nimic cu leşinuri autentice, sau simulate. Ne vei răspunde peste aproximativ un ceas la următoarele întrebări : încotro privea Haag, împotriva cui s-a tras, împotriva ta sau a căpitanului, şi ce a izbutit să mai pronunţe căpitanul Haag. Meditează cu grijă !

Pe punte îi întîmpină căpitanul Hobson.

— Observ, zise comisarul, că ai luat arma de rezervă.

— Fiindcă, replică Hobson, de la o vreme, pe nava *mea* nu e cazul să umbli neînarmat. Vrei să-l examinezi ?

— Cabina fostului căpitan e păzită ?

— Bineînţeles. *Plecarea* căpitanului Haag are loc la amiază. Sau ai ceva împotrivă ?

— Nu, Hobson. Cred, de altfel, că Haag nu se mai simte bine pe această navă... e prea uscat pe dinăuntru... cred că în adîncul oceanului îşi va recîştiga ceva din mediul obişnuit...

Hobson se îndepărtă fără să reacţioneze în vreun fel la humorul cam macabru al comisarului. Cei doi poliţişti traversară puntea A, apoi puntea soarelui, conştienţi că pasagerii îi urmăresc ca pe nişte miracole ambulante, şi ajunseră la scara secundară, păzită de un matelot ce avea misiunea de a-i descuraja pe curioşi. Discutară cîteva clipe. Marinarul se apropie. Era tinerel şi ferches. Era poate un viitor amiral, însă deocamdată arăta doar ca un june care încearcă să-şi dea importanţă. Totuşi spusele sale nu erau lipsite de bun simţ. Cum cei doi detectivi conversaseră între ei pe româneşte, oricum le venea mai la-ndemînă, matelotul spuse : „Nu înţeleg limba în care vorbiţi, dar cred că ştiu ce vă interesează."

— Şi ce dacă ? Ce ştii ?

— Vreţi să aflaţi părerea mea. Eu cred că s-a tras fie din „Culoarul Dorului" (altă fantezie a „Companiei"...), fie din ghereta tambuchiului, fie de după barca de salvare amarată acolo...

Îndreptîndu-se către apartamentul marchizei, se ciocni de Lino Martin. „Știu că nu mă simpatizezi, copoiule ! Dar ce, parcă eu te simpatizez ? N-are importanță !“

— Dar ce are importanță ?

— Următorul fapt : am văzut-o pe doamna de Brinvilliers aruncînd în mare un revolver, imediat după asasinarea căpitanului Haag. Cred că sînt singurul care știu că marghiza avea un revolver și l-a aruncat în mare.

— Vrei să insinuezi că marchiza... ?

— Nimic. Nu insinuez nimic. Dar am văzut și vreau să se știe.

— Nu ești singurul care știe ! Unde te aflai de ai văzut atît de bine ?

— La hubloul din spate al postului de comandă. Dar dumneavoastră unde vă aflați ?

— Prin preajmă !

— Atunci poate că *din nou* sînteți vinovatul ! rosti sacadat ofițerul bolnav de icter.

— Poate, rosti nepăsător Maximilian Cornea. Dar lasă-mă să recunosc de bună voie, nu te mai amesteca, fiindcă vei lua calea revolverului aruncat de marchiză.

— Ce vrei să spui ?

— Că am să te arunc în mare !

— Nu știu. *Maximilien.* Nu mai știu nimic. Sînt mică și proastă, se exprimă clar marchiza de Brinvilliers, contesă de Yholdy. Nu știu în cine a vizat teroristul, în mine sau în căpitanul Haag, nu știu din care parte s-a tras... nu știu... totuși...

— Totuși ?

— Nu sînt chiar atît de mică și atît de proastă. Cînd am văzut floarea carnivoră...

Detectivii schimbară o privire. A lui Ad. Mocanu era plină de suspiciuni. A lui Maximilian Cornea, încărcată de îndoieli. Era o privire de neîncredere între doi distinși colaboratori, între doi prieteni.

— În sfîrșit ! zise femeia, mult mai fermă. Nu sînt chiar atît de mică și de proastă. Căpitanul Haag, înainte de a se sfîrși, a spus ceva. Primul cuvînt... sau prima silabă, n-am reținut-o, dar al doilea cuvînt, sau poate un nume, cred că suna cam așa : „mec“, sau „meic“ sau poate „maic“...

— Care din ele ?

— Sînt totuși mică și proastă. Nu-mi dau seama.

— E un nume sau un cuvînt ?

— Poate fi „Mc“ scoțian...

— Vrei să cadă vina asupra unui anume scoțian de pe vas.

— Nici vorbă de așa ceva, *Maximilien*. Jur !

— Bine faci. Eu am t o t a l ă încredere în jurămintele femeilor ! De ce sticla cu șampanie otrăvită purta amprentele tale ?

— Purta amprentele mele ?

Ad. Mocanu : „Fii atentă, doamnă ! Aceasta nu mai e o „convorbire prealabilă, ci atac direct !“

Marchiza înclină fruntea și meditä puțin. Apoi se ridică. Era mlădioasă ca o trestie. Se duse la bar. Arătă un șir de sticle de șampanie.

— Sînt din rezervele contelui. Am cerut să mi se aducă și mie cîteva. Cred că aveam acest drept. Chiar eu le-am șters și le-am orînduit. Purtau, firește amprentele mele. Am răspuns la întrebare. Posibil că mi s-a furat o sticlă.

Maximilian Cornea : „Posibil. Dar nu e sigur“.

Marchiza îl examină cu una din privirile ei foarte verzi.

— Oare n-ai observat că te-am servit cu șampanie de aceeași marcă din care bea și contele ?

Ad. Mocanu : „Nu, n-a observat. Era prea amețit...“

Comisarul : „Nu te obrăznici, puștiule ! N-am observat, așa e.“

Ad. Mocanu : „În acest caz întrebarea se anulează de la sine.“

Comisarul : „Repet, nu te obrăznici, puștiule !“

Marchiza : „Ba ai observat. Observi totul. Am dreptul la un advocat, dacă nu la mai mulți !“

Ad. Mocanu : „Am să vă servesc drept advocat. Nu mai dați răspunsuri pripite. Cu acest domn comisar nu e de glumit.“

M. Cornea : „Iată-vă prevenită, doamnă ! (Ironic) Mă întorc pentru moment la contele de Yholdy. Eu dacă din întîmplare m-aș fi născut femeie și aș fi avut ghinionul de a mă încurca cu un astfel de idiot, fie-i țărîna ușoară...“

— Fie-i oceanul ușor, făcu advocatul apărării corectura necesară. Și continuă : Ei bine, comisarul vrea să spună că și el l-ar fi ucis pe conte. Adrian Mocanu o privi drept în ochi pe marchiză. Eu cred că dumneavoastră l-ați otrăvit pe conte, doamnă de Brinvilliers ! E adevărat ? Răspundeți cu da sau nu.

Marchiza : „Parcă pretindeai că-mi ești advocat, domnule !“

Maximilian Cornea : „Rolurile se pot schimba iute și sînt înșelătoare ca suprafața oceanului. În acest moment eu sînt advocatul. Și în această calitate, cer radierea întrebării, ca fiind sugestivă.“

Ad. Mocanu : „Mă opun radierii. O rog pe marchiză să răspundă.“

Marchiza : „Prin urmare, acesta e sistemul vostru de a ancheta, domnilor... advocați ! Răspund : nu eu l-am otrăvit pe conte.“

Ad. Mocanu. „Redevin advocat. Consider răspunsul satisfăcător. Continuați interogatoriul.“

Comisarul : „Răspunsul nu mă convinge. Doamnă, cine l-a otrăvit pe conte ?“

Marchiza : „Nu știu, domnule !“

Comisarul : „Cine avea interes să-l otrăvească ?“

Advocatul : „Atenție, doamnă ! E o capcană.“

M. Cornea : „Sînteți bogată, doamnă? Cît de bogată?“

Marchiza : „Atît de bogată încît nici nu știu exact cît. Bancheri mei de la Berna, Madrid sau Londra, v-ar putea informa exact. De asemenea advocatul meu din New York, Mr. Forest."

M. Cornea : „Contele de Yholdy era și el foarte bogat. Sînteți unica lui moștenitoare ?"

Marchiza : „După cîte știu, da..."

Ad. Mocanu : „Renunț, pentru moment la calitatea de advocat. Precizați, doamnă, ce înțelegeți prin *după cîte știu.*

Marchiza părea distrată și stînjenită și poate că și era.

— Dacă încercați să-mi puneți în cîrcă moartea soțului meu, comiteți o stîngăcie ! Nu mă interesa averea contelui și de altfel trăiam separat, bănește, și nu numai bănește, în ultimul timp. Sînt suficient de inteligentă ca să-mi dau seama că aș fi fost cea dintîi suspectă. Fie și acesta un motiv pentru care nu ar trebui să mă bănuiți. E adevărat, în ultimul timp îl uram. Și atunci, de ce m-am căsătorit cu el ? Sperînd că se va liniști și... oricît ar părea de ciudat, pentru a divorța : un divorț înseamnă despărțire definitivă, doream această despărțire definitivă. Există în America locuri unde poți divorța în cinci minute.

M. Cornea : „Nu ați explicat ce înțelegeți prin *după cîte știu.*"

Marchiza : „Dacă sînt unica moștenitoare ? Da, după cîte știu... Însă contele era un om sucit, păcat că mi-am dat seama prea tîrziu, pentru că la început legătura noastră părea promițătoare... contele provenea dintr-o familie încîlcită. Familia sa nu m-a interesat defel. Unii și-au tras un glonte în cap, de anormali ce erau, alții au pierit în nesăbuite expediții de vînătoare, contele a rămas singur. Singur ? Cine știe ! Poate există și alții care dau tîrcoale, într-o familie ca a lui totul e posibil. Contele avea o avere uriașă, și faptul îl obseda. Se temea de moarte. Mai ales se temea că va fi otrăvit."

Maximilan Cornea rînji cu neîncredere.

— Alţi posibili moştenitori ? E prea simplu, nu-mi place. Cum s-a întîmplat ? Un posibil moştenitor care se afla chiar pe navă, l-a lichidat pe conte, iar apoi a încercat s-o împuște și pe soția sa, moștenitoarea directă — admiţînd că s-a tras asupra marchizei și nu a căpitanului Haag...

Marchiza : „Aceste posibilităţi le-aţi formulat dumneavoastră, domnule, nu eu."

Ad. Mocanu : „Și totuși e plauzibil să fie chiar așa."

M. Cornea : „Am mai spus că e prea simplu și nu-mi place."

Ad. Mocanu : „Adevărul nu trebuie neapărat să placă. Mai aveţi ceva de spus în favoarea dumneavoastră, doamnă ?"

Marchiza : „Nu simt nevoia să pledez în favoarea mea ! Totuși ar mai fi ceva de spus. Contele, dacă e să-l credem, a mai fost victima a trei atentate. Teama lui de moarte era totuși justificată..."

M. Cornea : „Aţi fost de faţă ?"

Marchiza : „O singură dată, la teatrul din Philadelphia. În pauză contele a băut șampanie, ca de obicei, și i s-a făcut rău. Au intervenit la timp medicii, i-au administrat vomitive, purgative, nu mai știu ce. A scăpat."

M. Cornea : „Ce toxic a fost folosit ?"

Marchiza : „Morfină".

Ad. Mocanu : „Era contele morfinoman ?"

Marchiza : „Nu, domnule. Nu era nici măcar un alcoolic ca lumea. El bea de frică, nu de plăcere. Nu era nimic. Doar un nobil fricos."

M. Cornea : „Și celelalte două atentate ?"

Marchiza : „N-am fost de faţă. Nu știu ce e adevărat și ce nu."

M. Cornea : „Sau pur și simplu evitaţi a da răspunsuri exacte ? !"

Ad. Mocanu : „Protestez ! Martora e hărţuită !"

Marchiza (superioară) : „Nu mă simt hărţuită. Iată ce știu din gura contelui. La teatrul din Geneva i s-a admi-

nistrat fostului meu soţ o doză de acid cianhidric. A scăpat. Iar la un teatru din Lyon s-a tras asupra lui dintr-o lojă apropiată, şi iarăşi a avut noroc...“

Comisarul : „Iar pe nava *The Silver Bird* i s-a administrat stricnină şi... n-a mai avut noroc ! Domina ! O marchiză de Brinvilliers, posibil o stră-străbunică a dumneavoastră, împreună cu o fată, La Voisin, ambele implicate în crime prin otrăvire, ambele arse pe rug, au fost pe cît se pare la originea sumbrei legende cu privire la vrăjitoarele decapitate, arse pe rug, şi care totuşi nu mor, legenda despre *non-morts*. Cunoaşteţi ceva cu privire la asta ?“

Marchiza : „Nu !“

Comisarul : „Răspunsul acesta vă inculpă, doamnă ! E posibil ca să nu cunoaşteţi amănunte, cum să le zic, picante, din istoria Franţei ?“

Advocatul apărării : „Doamna marchiză de Brinvilliers nu este obligată să cunoască istoria Franţei. Cele întîmplate în secolul XVII nu au legătură — directă — cu aceste crime de pe navă. Acuzatorul să se limiteze la timpurile noastre.“

M. Cornea : „Puştiule...“

Ad. Mocanu : „Ştiu. Dar am să fiu obraznic ! Doamnă ! Căpitanul Haag s-a interpus pentru a vă apăra de nişte gloanţe ce vă erau adresate ?“

Marchiza : „Aceasta a fost impresia mea. De cîte ori să vă spun ? !“

Comisarul : „Avea, căpitanul Haag, pentru dumneavoastră un sentiment de iubire ?“

Marchiza : „Căpitanul nu mă antipatiza. Aluzia cu privire la iubire e ridicolă. Antipatie ? Nimeni nu avea vreun resentiment faţă de mine pe această navă.“

Ad. Mocanu : «În afară de cel care a încercat să vă împuşte. Vă întreb : căpitanul Haag a pronunţat cuvintele sau silabele „mec“, „meic“, „mac“ sau „maic“ ? Au fost cuvinte sau horcăitul unui muribund ?»

Marchiza : „Nu pot fi sigură de nimic.“

M. Cornea : „Încercaţi să ne puneţi pe o pistă falsă ?“

Marchiza : „Nu încerc nimic. Mă plictisesc.“

M. Cornea : «Cu atît mai bine. Mai povestiţi-ne ceva. Nu vi s-a întîmplat ceva deosebit pe „The Silver Bird“ ?»

Marchiza : „În afară de moartea soţului meu, nimic. Dar moartea unui conte fricos e ceva deosebit ? (Marchiza avea o sclipire în ochi, cine ar fi putut preciza dacă era ironică, speriată sau chiar înfricoşată ?) Am avut o permanentă insomnie, dacă aceasta poate fi considerată o întîmplare deosebită, şi, dacă nu beam seara, nu reuşeam să dorm. Iar mie nu-mi place să beau. Colindam noaptea ca o stafie, prin cotloanele navei. Unul a încercat să mă sărute cu forţa, am asistat la scene de groază între oameni căsătoriţi, geloşi, la scene duioase de iubire, între oameni necăsătoriţi, însă de asemenea geloşi, gelozia domină planeta, am asistat la... sînt acestea întîmplări deosebite ? Deseori mă pomeneam în faţa apartamentului lui Paul, contele, soţul meu...“

Comisarul : „Foarte interesant !“

Marchiza : „Nu e interesant. E trist. Simţeam că îl ameninţă cu adevărat o primejdie. Nu-l mai iubeam, chiar îl detestam, însă nu-i doream moartea... poate din autoprotecţie... ştiam că moartea lui îmi va... Totdeauna în faţa uşii sale se afla una dintre gorile. Nu mai am ce povesti..., şi sînt, acum, chiar sînt foarte obosită !“

Ad Mocanu : „În acest caz să terminăm !“

M. Cornea : „Aţi înşirat o serie de întîmplări pe care nici nu le consideraţi întîmplări. Nu aţi omis nimic ?“

Marchiza : „Nimic, domnule... (Ezitînd) Poate ar mai fi un fleac. Cu adevărat un fleac. *Într-o seară n-am fost salutată.*“

M. Cornea : „Pardon ? Nu înţeleg.“

Marchiza : „Nu e nimic de înţeles iar amănuntul nu contează. Toţi bărbaţii de pe această navă mă salută.“

Ad. Mocanu : „Îi cunoaşteţi pe toţi ?“

Marchiza : „Nici pe departe. Dar sînt salutată, să zicem, din curtoazie. Într-o seară, pe puntea *B*, la tribord, un bărbat a trecut repede pe lîngă mine, fără să salute.“

M. Cornea : „Faptul v-a indispus ?“

Marchiza : „Nu i-am acordat importanţă şi am uitat imediat, dar acum, că insistaţi...“

Ad. Mocanu : „Îl cunoşteaţi pe individul care nu salută femeile frumoase ? Măcar din vedere ?“

Marchiza : „Cred că nu-l mai văzusem pînă atunci. Şi asta m-a cam surprins. Pe un vapor, oricît de mare, începi să cunoşti toate figurile...“

Ad. Mocanu : „Puteţi face o descriere a acelui om ?“

Oricît de obosită, marchiza ridică fruntea cu semeţie.

— Bărbaţii se uită după mine, iar nu eu după bărbaţi! Totuşi... cred că arăta ca un gentleman, purta un costum deschis, avea un ten oarecum negricios, părea zvelt şi, posibil, avea favoriţii uşor încărunţiţi. Nu mai ştiu nimic...

Detectivii părăsiră apartamentul marchizei şi se serviră la bar cu o bere rece. Nu se afla nimeni în preajma lor.

— Noi sîntem nişte genii, declară Maximilian Cornea. Eu în mod sigur. Tu, probabil, în devenire. Acest caz e penibil, un caz de rutină bun pentru bătrînul Coadă de Şobolan (porecla unui comisar). El ar scotoci cu deosebită rîvnă printre pasageri, interogîndu-i pe cei ale căror nume încep cu „mac“, „meç“, „meic“ sau „maic“. Dar noi ce facem ?

— Vom scotoci şi noi...

În bar intră Hobson.

— Domnilor, comandantul Haag *pleacă*. Poftiţi la ceremonie !

— Desigur. Vine şi marchiza ?

— A fost invitată, dar nu ştim dacă vine.

Hobson o luă înainte. Marchiza se afla pe punte, în rochie neagră, cu eşarfă neagră pe umeri. Mateloţii şi ofiţerii se aliniaseră. Drapelul atîrna în bernă. Tunul navei bubui funebru de douăsprezece ori. Era ora douăsprezece.

Căpitanul Hobson rosti cîteva cuvinte, simplu, sec, scurt. Se pregătiră să lanseze în mare cadavrul bine lestat cînd Maximilian Cornea strigă :

— Opriţi ! Doar pentru un minut.

— Opriţi, aprobă Hobson, și el mirat.

Comisarul fugi spre cabina comandantului Haag unde îl opri marinarul pus de veghe, Cornea îl trimise la naiba, ce, nu ştie cine este el ?, marinarul se duse la naiba, comisarul descuie uşa şi primul lucru care-l atrase fu portretul întors cu faţa la perete. O curiozitate — nu o curiozitate detectivicească ci pur şi simplu o curiozitate nebună îl făcu să întoarcă portretul. Rămase încremenit. Din ramă îl privea o frumoasă femeie cu ochi verzi (aşa bănui comisarul, căci fotografia bineînţeles nu era în culori), cu păr negru, puţin ondulat. Nu era marchiza de Brinvilliers, însă ar fi putut fi... Marele detectiv nu era atît de naiv ca să creadă că exista sau existase o legătură reală între marchiză şi căpitanul Haag, nu, el respinse imediat această idee... era desigur vorba de una din acele coincidenţe demente... de care ne izbim prea des ! În schimb, în mintea comisarului încolţi alt gînd. Îl păstră deocamdată doar pentru sine. Găsi vioara căpitanului, în eşarfa ei roşie, reveni pe punte, o privi pe marchiză, cuvîntă :

— În amintirea bravului căpitan Haag, care a salvat viaţa frumoasei doamne de Brinvilliers, care a condus cu demnitate această navă, am să cînt ceva din vioara căpitanului Haag. Hobson tuşi. Ceilalţi aşteptau. Maximilian Cornea mai zise : După ce am fost exclus de la Arhitectură, fiindcă riscam să devin un prost arhitect, după ce m-au dat afară de la Conservator, fiindcă riscam să devin un muzician mediocru, am ajuns la poliţie unde am devenit un eminent detectiv. (Ad. Mocanu ştia că şeful său minte de stinge, dar a şti să minţi, considera comisarul, să minţi cînd e necesar, e o calitate...) Prin urmare nu mă descurc grozav la acest instrument, explică Maximilian

Cornea. (Nu se descurca defel !) E cineva dintre dumneavoastră mai... virtuoz ?

Ad. Mocanu se îngrozi la gîndul că nimeni din cei de față nu se va oferi, și-n acest caz cum se va descurca marele criminalist ? Are să cînte el... el care nici nu știa cum se ține arcușul în mînă ? Dar iată că din rîndul ofițerilor ieși... cine ? Lino Martin, mai palid ca oricînd.

— Cu voia dumneavoastră, am să încerc eu !

Luă vioara și execută un „adaggio“ trist, una dintre bucățile favorite ale căpitanului Haag... Soarele bătea nemilos. O picătură de transpirație galbenă se prelingea pe fruntea violonistului.

Iar apoi, căpitanul Haag *plecă*... O floare înaltă, carnivoră, salută intrarea lui în ocean...

Comisarul avu apoi o scurtă convorbire cu Hobson. Detectivii se retraseră, și-n lipsă de altă ocupație, luară cîte un păhărel. Cam un ceas mai tîrziu un ofițer intră în cabina comisarului, depuse pe măsuță o listă, salută și ieși. Detectivii examinară tabelul și izbucniră în rîs. Existau vreo zece Mac, vreo zece Mc., vreo zece Mike și nenumărați Maknell, Makstone, Makegreen, etc, în total 54 de nume. Cincizeci și patru de posibili suspecți. Îi luară pe rînd, exact cum ar fi făcut-o bătrînul Coadă de Șobolan. Erau întîmpinați fie cu ostilitate, fie cu neîncredere, cînd cu ironie, cînd cu simpatie. Pasagerii americani îi primeau cordial și-i serveau invariabil cu whisky. La sfîrșitul „turneului“ detectivii se simțeau cam cherchelițI și nu înaintaseră cu ancheta măcar un milimetru. Cerură niște cafele tari.

— Tu, puștiule, încă de pe acum ești un mic snob și promiți să devii un snob remarcabil. Și fiindcă ești un snob, știu că ai la tine un dicționar englez-român. Adă-l repede !

— Aceeași idee am avut-o și eu.

— Dar eu am avut-o înaintea ta !

Frunzăriră dicţionarul oprindu-se asupra cuvintelor *macabre, mackerel, make, make-believe, maker, makeshift, make-up, making, make-up-man...* Subliniară dintre acestea unele, iar Ad. Mocanu încercui cu roşu termenul *make-up-man,* machior.

— De ce, Adrian ?

— Aproape fără nici un motiv. Asupra contelui, dacă e s-o credem pe marchiză, s-au produs trei atentate, toate trei la nişte teatre...

— Dar a fost ucis pe o navă...

— Şi nava asta e un fel de teatru...

— Şi unde ajungem cu „machiorul" ?

— Mă tem că nicăieri, domnule comisar.

— Nu este prima înfrîngere pe care o suferim.

— Şi nici ultima.

Astfel trecu ziua aceea, şi următoarea. Nimic nou. „The Silver Bird" se strecură printre nişte insulițe, apropiindu-se de Colombo. Detectivii stăteau pe terasă şi se consolau bînd ceva rece. Marchiza se plimba singură pe puntea sporturilor.

— Invitaţi-o, domnule comisar.

— La ce bun, puştiule ?

— Hm... Eu pot să mă retrag.

Spre mirarea lor, doamna de Brinvilliers veni singură şi nesilită de nimeni la masa lor. Comisarul trase un fotoliu, frumoasa femeie se aşeză.

— Am venit să-mi iau rămas bun.

— Cum aşa ? Steward, un Martini pentru Doamna !

— Îl accept, mulţumesc. Mîine debarc la Colombo.

Cei doi poliţişti se priviră.

— De ce debarcaţi, lady ?

— M-am plictisit de această navă, domnilor.

— Ce coincidenţă ! Şi noi ne-am plictisit. Şi noi debarcăm la Colombo.

— Cum ? Mă urmăriţi ?

— Nici gînd ! Sîntem, totuşi, în concediu. Dar pe „The Silver Bird“ am lucrat ca nişte robi, şi fără nici un succes.

— Orele petrecute cu mine, au fost ore de robie, *Maximilien ?*

Femeia vorbise atît de direct încît comisarul roşi. Ad. Mocanu dădu să se ridice, marchiza îl opri.

— Rămîi, domnule. În fond nu e nici un secret. Îl iubesc. Şi brusc figura doamnei de Brinvilliers se încordă. Pe punte, mai jos, trecea repede un bărbat zvelt, negricios, elegant, sigur de prestanţa sa.

— El este ! spuse marchiza.

— Care el ?

— Bărbatul care nu m-a salutat...

— Am să-l provoc la duel. Hei, mister ! strigă Maximilian Cornea.

Cel interpelat nici nu întoarse capul. Comisarul porni după el. Inspectorul porni după comisar. Gentlemanul dispăru într-un coridor. Poliţiştii îl urmăriră. Gentlemanul începu să fugă. Poliştiţii începură să fugă şi ei. După o urmărire sălbatecă, îl încolţiră într-un cotlon. Gentlemanul se întoarse cu faţa şi îndreptă către poliţişti un revolver. Comisarul îl recunoscu. Ad. Mocanu îl recunoscu. Maximilian Cornea izbucni în rîs.

— Fără glume proaste, Lino Martin !

— Sînt contele Alexander de Yholdy !

— Nu mai spune ! Şi dacă eşti conte, de ce faci cînd pe fostul poliţist, cînd pe ofiţerul de navă, cînd, pur şi simplu pe pasagerul misterios ? De ce te machiezi ? Murind, capitanul Haag a încercat să explice, dar n-a avut timp, iar noi am fost derutaţi de acel „make“ crezînd că e un nume. De ce te machiezi, de ce ai încercat să fugi ? Pentru mine nu poţi fi decît un asasin. Am în buzunar o armă. Am mîna în buzunar. Înainte ca tu să apeşi pe trăgaci, vei fi ciuruit. N-ai nici o şansă. Nu ştii că ţinteşti. Ai tras în conte, în teatrul acela, şi ai rănit un pensionar.

Ai tras în marchiză şi l-ai ucis pe căpitanul Haag. Dacă tragi în mine, vei ucide pe unul din curioşii de la capătul culoarului. Dă-mi arma ! Imediat !

Comisarul mirosi ţeava revolverului şi zise „da, cu el s-a tras recent". Apoi scoase din buzunarul vestonului o brichetă şi rîse. „Asta e arma mea ! Eu nu umblu înarmat în afara serviciului. Ţi-am tras o cacialma, machiorule ! Adrian, ai o batistă curată ?"

— Poftim, comisare !

Maximilian Cornea luă batista, o examină, o mirosi.

— De cînd îţi parfumezi batistele, Adrian ? Şi tu o curtezi pe marchiză ? Nu-mi răspunde, lasă ! Imobilizează-l pe individ. Nu fi prea blînd cu el !

Cu o forţă ce nu i-ai fi bănuit-o, cu o brutalitate ce nu-i semăna, Ad. Mocanu îl înşfăcă pe conte, pe machior, pe ofiţer, în sfîrşit pe individul din faţa sa.

Maximilian Cornea comise şi el un gest nu tocmai gentil : scuipă zdravăn în bastista subalternului său.

— Iartă-mă, Adrian, am să te despăgubesc...

Şi comisarul începu să frece vîrtos faţa celui prins.

În cîteva minute apăru un chip nou : nu mai era nici Lino Martin, nici pasagerul misterios. Acum semăna cu un viezure, iar ochii mici trădau teamă şi răutate.

Comisarul surîse încîntat.

— Figuri noi, figuri noi ! Eşti un machior priceput. Dar eu sînt un mare detectiv ! Haide, Lino Martin, sau conte de Yholdy, sau cine drakku oi fi ! Înainte marş !

Îl escortară pînă la terasă, unde marchiza aştepta.

— Doamnă, vă prezint un individ ce pretinde că ar fi şi el conte, Alexander de Yholdy. Dacă nu minte, e poate unul dintre acei „moştenitori necunoscuţi" de care aţi pomenit. Poveştile cu moşteniri nu prea mă pasionează. Eu consider cazul rezolvat. A fost un fleac pentru mine. Speram într-un deznodămînt mai... colorat. Nu, nu-mi datoraţi nimic... Mi-aţi plătit frumos.

Comisarul se înclină în faţa marchizei şi se întoarse către fostul secund.

— Căpitane Hobson, îţi predau un dublu asasin. Pretinde că e conte, dar nici că-mi pasă ! În cabina lui vei găsi o trusă de machiaj, bine garnisită. Ascunde-o ! Altfel e în stare să se deghizeze iar... şi iar...

Toamna, într-o seară ploioasă, Adrian Mocanu zise :

— Pun pariu că ghicesc de ce sînteţi cam trist, uneori, domnule comisar.

— Prea multe ghiceşti tu, puştiule !

— Da. Vă cuprinde dorul de nişte ochi verzi...

— Ascultă, Adrian, cine sînt eu ?

— Celebrul şef al Brigăzii a 3-a Criminale.

— Bravo ! Ai ghicit şi acum ! Ce locuinţă am eu ?

— O cameră.

— Pardon ! O cameră şi un antreu. Marchiza mi-a oferit palate înconjurate de parcuri, lachei în cămăşi albe, pantaloni de dril şi cizme argintii, mi-a oferit, cadou de nuntă, *The Blue Château,* bănuiesc că e un fel de castel în Spania, în sfîrşit mi-a oferit inima ei.

— Ştiu. Şi nu aţi primit.

— Nu.

— Din cauza strălucitei noastre profesii şi a dragilor noştri borfaşi ?

— Să zicem că da. Şi-apoi eu sînt orice, dar *maquereau,* nu.

— Domnule comisar ! Ştiu că mă consideraţi un băiat deştept. Dar sînt chiar mai deştept decît vă închipuiţi, spuse cu impertinenţă tînărul. Mai există un motiv, foarte serios, pentru care aţi refuzat inima marchizei. Să vi-l spun eu, sau preferaţi să mi-l spuneţi dumneavoastră ?

— Deci şi tu ştii ?

— Ştim cam la fel de mult amîndoi.

— Prin urmare — comisarul renunţă pentru moment la infatuare — amîndoi ştim că pe căpitanul Haag l-a ucis

„machiorul“, dar că pe contele de Yholdy nu e chiar sigur că tot el l-a otrăvit...

— Exact, aprobă „puștiul“. Care e varianta dumneavoastră ?

— Am trei, Adrian. Poate că tot „machiorul“ e în cauză. Dar e posibil ca pe Yholdy să-l fi aranjat căpitanul Haag în persoană, dintr-un fel de gelozie... retroactivă, să-i zicem, știi, camenii sînt imprevizibili, prea bine semăna marchiza cu fosta lui iubită pe care a pierdut-o în împrejurări ce nu le vom cunoaște niciodată...

— Niciodată... ?

— În același timp nu sînt sigur, nu sînt deloc sigur, că nu chiar marchiza de Brinvilliérs l-a otrăvit pe conte, soțul ei.

— Și-n același timp e posibil ca marchiza să-l fi otrăvit pe conte în colaborare cu Haag.

— Întotdeauna vrei să ai ultimul cuvînt, puștiule. E marele tău defect !

Ad. Mocanu surîse trist.

— Încep, fără voia mea să-l copiez pe șeful meu... Apoi, tînărul surîse și mai trist. Zise : Și cu toate acestea, o iubiți și acum pe marchiza de Brinvilliers !

— Cred că da, recunoscu, bărbătește, marele dectectiv.

După un interval de tăcere, Ad. Mocanu reluă :

— Prin urmare, credeți că nu vom ști niciodată cine a fost misterioasa iubită a căpitanului Haag ?

— Cred că nu, puștiule.

— Atît de rar sînteți modest ! Deci nu știți ?! Dar eu știu.

— Tu ? Nu mai face pe grozavul !

— Acum șapte, opt ani, poate nouă, am citit prin ziare — eram elev — cum ați operat la Constanța, da, la Constanța, una din marile dumneavoastră arestări. V-ați strecurat pe post de bărbat fatal în patul unei faimoase jefuitoare de bijuterii, și astfel ați aflat amănunte chiar

din gura ei. Cam la fel a procedat, în urmă cu vreo trei sute de ani, un poliţist francez, Desprez, cel care a arestat-o pe Marie d'Aubray, marchiză de Brinvilliers, otrăvitoare, sau vrăjitoare. Desprez s-a travestit în popă şi astfel a intrat în mănăstirea unde se ascunsese prima otrăvitoare din neamul Brinvilliers. Dumneavoastră v-aţi travestit în bărbat fatal, n-a fost greu. Atît acel Desprez, cît şi dumneavoastră nu aţi folosit procedee loiale.

Comisarul căzu pe gînduri.

— Loiale ! Cum poţi fi loial cu cei neloiali ? Ia spune-mi, Adrian, cum o cheama pe hoaţa aia ? Nu cumva...?

— Clotilde...

— Clotilde ? !

— Clotilde de Brinvilliers ! preciză Ad. Mocanu. Era minunat de frumoasă, iar din reportaje reieşea că are ochi verzi, păr negru. Poza ei a apărut şi din faţă şi din profil. Ca şi a dumneavoastră, de altfel, Alcătuiaţi o armonioasă pereche ! Sînt însă foarte mirat că nu aţi remarcat asemănarea frapantă dintre acea jefuitoare de bijuterii şi marchiză ! Cum se poate, domnule comisar ?

Comisarul meditä o clipă. Răspunse evaziv :

— De cîte ori o vedeam pe marchiză, venea un ecou în amintirea mea. Dar nu ştiam cum să-l localizez. Ce să-i faci, chiar şi pe un om mare ca mine îl poate lăsa memoria.

Maximilian Cornea rămase posomorît. Îi venea greu să-şi recunoască slăbiciunile. Vorbi ca pentru sine :

— Surori ? Verişoare ? Simplă coincidenţă ? Nu cred în coincidenţe ! Vrei să afirmi, Adrian, că acea Clotilde a fost marea dragoste a căpitanului Haag ? Că eu, arestînd-o, am ruinat viaţa căpitanului Haag ?

— Cam acesta ar fi adevărul crud. Dar, în fond, nu v-aţi făcut decît datoria.

— Hm !...

— Dar dacă Joséphine şi Clotilde sînt una şi aceeaşi persoană ?

— Absurd, protestă comisarul. Una a devenit marchiză, cealaltă hoaţă de mare calibru. Cel mult surori. Imposibil să fi fost una şi aceeaşi persoană, mi-aş fi dat oricum seama.

— Nimic nu este imposibil, domnule comisar.

— În orice caz, aici ne izbim de o limită. Ceea ce ştim sigur este că în primul plan al acestor întîmplări a fost, fără voia sa, căpitanul Haag.

— Nu dumneavoastră, domnule comisar ?

— Lasă ironiile, puştiule ! Dacă mă gîndesc bine, tot eu am fost în prim plan.

Cuprins

Enigma doamnei cu pelerină neagră 5

Dyane Clintwood împotriva tuturor 46

„Avant de mourir“ 117

Balada căpitanului Haag 150

colecția aventura

Leonida Neamtu

Se făcuse prea tîrziu sau prea devreme pentru a ajunge la o concluzie. Ad. Mocanu se duse în cabina lui, la culcare, la rîndu-i șeful Brigăzii Criminale dormi adînc și fără vise pînă ce ușa lui fu deschisă. Privi ceasul. Ora nouă dimineața, desigur i se aducea cafeaua, dar în loc de cafea neagră răsări figura întunecată a secundului Hobson. Ofițerul nu făcu nici o introducere protocolară, nici măcar nu dădu bună dimineața. Zise:
—Căpitanul Haag e mort.

Lei 10